

Kızıl Bayrak

**İMF-Dünya Bankası haydutları
1-7 Ekim'de İstanbul'da toplanıyor...**

**Emperyalist haydutlara
geçit vermeyelim!**

İÇİNDEKİLER

“Bölgesel güç” hayalinin gerisindeki tarihsel suç ortaklığı.....	3
“Kürt açılımı”nın inandırıcılık krizi derinleşiyor.....	4
Emperyalist haydutlara geçit vermemek için etkin bir faaliyet!.....	5
İMF patentli yıkım politikalarına karşı mücadeleyle!.....	6
İMF ve DB Zirvesi eylemlerinden... ..	7
Sermaye devleti ABD'nin çıkarları doğrultusunda yeni maceralara hazırlanıyor!.....	8
Kapitalizm kirli ve kanlı bir düzendir!.....	9
Kapitalizm sular altında boğmaya devam ediyor!.....	10
Sel felaketine ilişkin açıklama ve eylemlerden.....	11
Eğitim emekçileri hak gasplarına karşı eylemde!.....	12
Kent AŞ işçilerinden Ankara yürüyüşü	13
İşçi ve emekçi hareketinden.....	14-15
Kürt ulusal sorunu üzerine değerlendirmelerden seçmeler...	
Demokrasi mücadelesi ve Kürt sorunu/2	16-18
Metal İşçileri Kurultayı 3. hazırlık semineri gerçekleşti.....	19
Ulucanlar katliamı ve direnişi 10. yılında.....	20-21
Binler 12 Eylül düzenine karşı alanlara çıktı.....	22-23
“Sesimizi boğmaya gücünüz yetmez!”	24
Zindanlarda tecrit ve işkence artarak devam ediyor.....	25
Filistin sorununda emperyalist çözüm planları.....	26
Almanya'da devrimci seçim faaliyetlerinden.....	27
“Devrimin komutanı” devrimle birlikte yaşamaya devam edecek!.....	28
İkiz kardeş: Zorbalık ve ikiyüzlülük! - M. Can Yüce	29
Ape Musa'nın katili sermaye devleti Kürt sorununu çözemez!	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/36 ● 18 Eylül 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

Bugün önümüzde üstesinden gelmemiz gereken bir dizi mücadele görevi duruyor.

Bu görevlerden biri İstanbul'da yapılacak olan İMF-DB Zirvesi'ne karşı güçlü bir mücadele barikatıyla çıkabilmektir. Halihazırda bunun için hazırlıklara başlanmıştır. Merkezi bir mücadele platformu kurulmuş ve bir eylem programı çıkarılmıştır.

Birkaç haftayı bulan bu eylem programını hayata geçirmek büyük önem taşıyor. Zira hedef kendi başına emperyalist haydutlara İstanbul'u dar edip etmemek değil, işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini yükseltebilmek, işçi sınıfını politikleştirmek ve mücadele alanlarına taşımaktır.

Bundan dolayıdır ki, bu süreci etkili bir kitle çalışması olarak düşünmeli, kurgulamalı ve örgütlemeliyiz. Bunun için bir yandan yaygın ve etkili bir ajitasyon ve teşhir çalışmasıyla işçi ve emekçileri mücadeleye çağırmalıyız. Diğer yandan ise böylelikle oluşturulacak duyarlılıkları yaratıcı yol ve yöntemlerle örgütlemeliyiz. Öyle ki, yapılacak eylemlere, sürekli artan sayıda işçi ve emekçiyi katabilmeyi hedeflemeli, elimizdeki güç ve imkanları bu doğrultuda seferber etmeliyiz.

Önümüzdeki mücadele görevlerinden bir diğeri ise Ulucanlar direnişidir. Vahşi bir katliamla birlikte unutulmaz bir direnişin adı olan Ulucanlar 10. yılında. 10. yılında olması bu tarihsel yıl dönümünü çok daha anlamlı kılıyor. 10. yılında Ulucanlar şehitlerini anmak, Ulucanlar vahşetini ve nedenlerini anlamak ve en önemlisi de Ulucanlar direnişinden öğrenmek büyük önem taşıyor. Özellikle bu katliamda kaybettiğimiz iki önder yoldaşımız şahsında partinin değerlerini ve birikimlerini kavramak, özümsemek ve işçi-emekçilere taşımak sorumluluğu önümüzde duruyor.

Bu kapsamda Ulucanlar direnişinin 10. yıl dönümünü hak ettiği biçimde karşılamak için hazırlıklarımızı büyük ölçüde tamamladık. Şu an mezar anmaları, basın toplantıları, eylem ve etkinlikler biçiminde özetlenebilecek bir program oluşturulmuş durumda. Bu programı en güçlü biçimde hayata geçirebilmeliyiz. Ancak bununla birlikte onu besleyecek ve güçlendirecek bir tarzda da hareket etmeliyiz. Bu çerçevede özellikle de Ümit ve Habip'in

davasını genç güçlere anlatmayı temel önemde bir görev olarak görmeliyiz.

Net bir programa bağlanmış olan bu mücadele görevlerinin yanı sıra, sınıf mücadelesinin olağan seyri içerisinde her zaman yapılması gereken mücadele ve müdahale görevlerimiz de var elbette. Ayrıca sel felaketinde olduğu gibi olağanüstü bir takım gelişmeler de önümüze anlık reflekslere karşılama gereken görevler çıkarıyor. Fakat bu yoğunluk bizi dağıtmamalı, güç ve imkanların yetersizliği umudumuzu kırmamalıdır. Önemli olan mevcut güç ve imkanları devrimci iktidar hedefi doğrultusunda belli bir plan dahilinde değerlendirmek, mücadele görevlerini siyasal yaşamımızın oturduğu sınıf zeminde gerçekleştirmektir. Günlük ile tarihsel, olağan ile olağanüstü, öncelikli ile tali, örgütlenme ile eylem, strateji ile taktik arasında doğru ve sağlıklı ilişkiler de böylelikle kurulmuş olur.

Ekim Gençliği
1 YTL

parasız ve nitelikli eğitim için mücadele!

Kitapçılarda...

Habip ve Ümit: Onlar partinin özü ve özetidirler!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!

“Bölgesel güç” hayalinin gerisindeki tarihsel suç ortaklığı

Son günlerde düzen cephesinde yoğun bir dış diplomasi trafiği göze çarpıyor, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun trafiği bile tek başına bu yoğunluğun çapını ortaya koyuyor. Davutoğlu, bir gün Irak'ta, başka bir gün Afganistan'da, diğer bir gün ABD'de... Önümüzdeki günlerde ona Tayyip Erdoğan da eklenecek, başbakan bir kez daha ABD'nin yolunu tutacak. Ancak daha önce İngiltere'ye gidecek. Bu arada dışarıdan da Türkiye'ye önemli ziyaretçiler geliyor. Irak yöneticileri ile Beşar Esad bugünlerde Türkiye'deler. Geçtiğimiz günlerde ise NATO Genel Sekreteri bir Türkiye ziyareti gerçekleştirdi.

Ne kadar yoğun ve durakları ne kadar çok olsa da, asıl önemli olan trafiğin ana güzergahı ve akış yönüdür. Buradan bakıldığında, bu trafiğin genel seyrini ve varış noktalarını görebilmek zor değildir. Trafiğin yoğunlaşma alanı Ortadoğu ve Kafkaslar'dır. Ama bir de bu trafiğin aktığı yolların kesiştiği bir başka ana yol var ki, bu yol ABD'ye çıkmaktadır. Öyle ki, bu yoğun trafiğin aktörü olan Dışişleri Bakanı Davutoğlu daha çok bölgede turlamaktadır. Ancak bütün yolların kesiştiği ABD yolunda Tayyip Erdoğan vardır ve onun ABD ziyareti tüm bu bölge trafiğinin seyrini belirleyecektir.

Diplomasi trafiğindeki yoğunlaşmanın dönüm noktası Obama'nın Türkiye ziyareti olmuştu. Başkanlık koltuğuna oturur oturmaz soluğu Türkiye'de alan Obama, Türkiye ile ilişkilerinde yeni bir dönemi başlatmak istediklerini açıkça ortaya koymuş ve bu ilişkiyi de “model ortaklık” olarak tanımlamıştı. Sermaye devleti ve hükümeti katında belirgin bir heyecanla karşılanan bu yeni ilişki düzeyini Davutoğlu, “ABD Başkanı, bu ilişkinin benzersizliğinin altının çizmek istedi. Bu sıradan bir ilişki değil, bir prototip, benzersiz bir ilişki” ifadesiyle tanımlamış, daha da ileri giderek, bu “model ilişki” için, “insanlık bu ilişkiye ihtiyaç duyuyor ve ABD ile Türkiye birlikte, insanlığa katkıda bulunabilir” demişti.

Emperyalist efendiyle kurulan kölece ilişkiyi bu biçimde yücelten Davutoğlu, bunları söyledikten sonra bu ilişkinin içeriğini de soğukkanlı bir biçimde şöyle ortaya koymuştu:

“ABD'nin bir süper güç olma özelliğini sürdürürebilmek için herkesi içine alan bir politika izlemesi ve çok taraflı yaklaşımlara yönelerek uluslararası kurumları kullanması gerekiyor. (...) bölgesel düzeni sağlamak için ABD bölgesel güçlerin yardımına ihtiyaç duyuyor. (...) ABD, Roma İmparatoru Cesar'a değil Marcus Aurelius'a ihtiyaç duyuyor. Obama'nın yaklaşımı da Cesar'ın değil Aurelius'un yaklaşımı. Güç kullanarak sadece bir yere kadar ilerleyebilirsiniz. Şimdi ABD de çok taraflı yaklaşım kullanıyor.”

Bu ifadeler, Bush döneminin ardından Obama ile birlikte ABD emperyalizminin yöneldiği politika değişiminin içeriğini ortaya koyuyor. Dünya üzerindeki hegemonyasını pekiştirmek için diğer emperyalist güçlere karşı açık bir meydan okumayla girdiği tek taraflı işgal ve savaş politikalarıyla batağa saplanan ABD, buradan bir çıkış arıyor. Bunun için de salt savaşla yapamadığını, yanısıra diplomasiyle ve bunun için kullandığı silahlarla yapma yoluna gidiyor. Bu silahların ne olduğu açık. Bu yeri geliyor BM, yeri geliyor NATO ve İMF, yeri geliyor bölgesel

dayanakları oluyor. Şiddet dili ve yönteminin yanısıra Amerikan barışı ve diplomasisi devreye giriyor.

İşte Türkiye'deki işbirlikçi-uşak takımının büyük bir şevkle üstlendiği ve soluksuz biçimde gereğini yerine getirmek için uğraş verdiği rol budur. ABD hesabına Irak'ta, Afganistan'da, Kafkaslar'da, İran'da mekik dokuyan dışişleri bakanı, bu rolü üstlenmiş olmanın açık bilinciyle konuşmaktadır.

Obama'nın Türkiye ziyareti bir kalkış noktası olarak alınır, iade-i ziyaret olarak görülen Erdoğan'ın ABD ziyaretinin, birçok şeyin yanı sıra aynı zamanda bir muhasebeyi içereceği de kendiliğinden ortaya çıkar. Obama'nın bizzat gelerek ilişkinin geleceğine dair çizdiği çerçeveye bağlı olarak verilen görevlerin gereklerinin ne ölçüde yerine getirildiği masaya yatırılacak ve değerlendirilecektir. Kuşkusuz bu muhasebenin sonunda da zorlanma alanlarına müdahaleler yapılacak, aynı zamanda stratejiye ilişkin değil ancak taktiklere ilişkin yenilikler üzerine konuşulacaktır. Erdoğan'ın ziyareti tüm bu açılardan birçok soru işaretinin yanıtını verecektir.

Bugün bu çerçevede Türk sermaye devletinin üstlendiği görev alanları az-çok ortadadır. Bu görev alanlarından biri ve belki de başta geleni, Irak'tan Amerikan askeri varlığının çekilmesi için köprü vazifesi görmek ve Amerikan ordusunun çekilmesinin ardından doğacak boşluğu doldurmaktır. Zira Amerikan ordusunun çıkmasının ardından Irak'ta bir Kürt-Arap çatışması olasıdır. Bu çatışmayı engellemek, engellenemiyorsa Güney Kürdistan'ın hamisi olarak boy göstermek, Irak'ta Türk sermaye devletine verilen görevler kapsamındadır. Elbette ABD'nin buradaki hesabı Kürt halkının ulusal hakları değil, Ortadoğu üzerindeki Amerikan hegemonyasının ve petrol-enerji hatlarının güvenliğidir.

Diğer bir görev alanı Kafkaslar'dır. Rusya-Çin ekseninde ABD'nin bu bölge üzerindeki nüfuz ve egemenliğini sağlamak ve öncelikle Rusya'nın etkisi altında bulunan Ermenistan'ı Türkiye üzerinden kazanarak, bu bölgeyi güvenli bir enerji koridoru haline getirmektir.

Bir başka görev alanı ise Afganistan'dadır. Afganistan'da batağa saplanan emperyalistler takviye askeri güce ihtiyaç duyuyorlar. Öyle ki 2010'dan itibaren emperyalistlerin bir numaralı gündeminin Afganistan olacağı konuşuluyor. Bundan Türk sermaye devletine düşen görev Afganistan'da savaşmak için asker göndermektir.

Buraya kadar ifade ettiklerimiz, ABD emperyalizminin Türk sermaye devletine biçtiği

görevlerin öncelikli olanlarıdır. Ama hem bu görevlerin hem de ek başka görevlerin amacı açıktır: ABD emperyalizminin siyasal, ekonomik ve hegemonik ihtiyaçlarının ve çıkarlarının bekciliğini yapmaktır. Ayrıca Amerikan uşaklığını bölgeye pazarlamak ve bunun için modellik yapmaktır.

Buraya kadar saydığımız görev alanlarında atılan adımların dış sahadaki gerekleri ortadadır. Bu şimdilik kendisini yoğun bir diplomasi trafiği biçiminde göstermektedir. Fakat dış politika sahasında mesafe almak için Türk sermaye devletinin iç politika sahasında atması gereken adımlar vardır. Özellikle Irak ve Güney Kürdistan bağlamında konulan hedeflere ulaşmanın yolu, içeride Kürt sorunu konusunda atılacak adımlara bağlanmıştır. “Kürt açılımı” bu amaca bağlı olarak gündeme sokulmuştur. Güney'de Kürt halkının hamisi olarak çıkmanın koşulu içeride Kürt sorununu bir gerilim ve çatışma kaynağı olarak çıkartmaktan geçiyor. Bugün açılım yoluyla Kürt hareketinin tasfiye edilmesi çabası bu çerçevede anlam kazanıyor. Zira diğer taraftan Kafkaslar bağlamında da “Ermeni açılımı” yapılmıştır. Böylelikle Ermenistan'la çok yönlü ilişkiler kurmanın yolu açılacaktır.

Bir başka önemli hamle ise, bugünlerde açığa çıkan ABD'den füze alım planıdır. Türkiye'yi ABD için silah satışında en büyük müşteri haline getirecek olan bu girişimin asıl boyutu emperyalist güvenlik stratejisiyle ilişkisi planındadır. Zira, birçok veri bu büyük silah alımının ABD'nin füze kalkını projesinin sınırlarının Polonya'dan Türkiye'ye kaydırılmasına hizmet ettiğini göstermektedir. Bu, Amerikan emperyalizminin “yaşam alanı” olarak tanımladığı Kafkaslar ve Ortadoğu'da hegemonyasını kalıcılaştıracak bir güvenlik alanı oluşturması anlamına gelmektedir.

Açıktır ki tüm bunlarla amaçlanan, bölge halklarını teslim almak ve emperyalist egemenliğe biat etmelerini sağlamaktır. Çeşitli hamleler yoluyla Türkiye'nin çevresinde oluşturulan egemenlik alanının dışında kalan her halk Amerikan hegemonyasına boyun eğmeye zorlanmaktadır. Bu, “ya benim yanımdasınız ya da karşımda” dayatmasının bir başka biçimidir. Zaten Obama'lı Amerikan emperyalizminin Bush'lu olanından farkı da bu yöntemdedir. Birinin açık zor yoluyla ulaşmaya çalıştığı sonuca, diğeri zor tehditinin yanısıra başka yollarla da ulaşmak istemektedir.

İşte “bölgesel güç” olma hayalleri kuran sermaye devleti, böylesine ağır bir suçun ortaklığına ve taşeronluğuna soyunmaktadır.

İMF ve Dünya Bankası yeni saldırı hazırlıkları için İstanbul'da toplanıyor...

Emperyalist haydutlara geçit vermemek için etkin bir faaliyet!

Emperyalistlerin mali polisleri **Uluslararası Para Fonu (İMF)** ve **Dünya Bankası (DB)**, işçi ve emekçilerin boynuna yeni prangalar vurmak için **1-7 Ekim** tarihlerinde İstanbul'da bir araya gelecek. Bu suç örgütlerine karşı çok yönlü bir teşhir faaliyeti yürütmek, işçi ve emekçileri mücadeleye çağırarak ve İstanbul'u emperyalistlere dar etmek günün en önemli görevlerindedir.

İMF ve Dünya Bankası'nı "karşılama"nın önemi

İMF ve Dünya Bankası, ikinci emperyalist paylaşım savaşının ardından ortaya çıkan, ABD'nin jandarması olduğu emperyalist dünya sisteminin koçbaşlarıdır. Bu örgütler bugüne kadar sahip oldukları misyonlarıyla işçi ve emekçilerin kölelik koşullarına mahkum olmalarının da baş sorumlularıdır. Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda hareket eden bu suç örgütleri, emekçilerin yaşadığı tarifsiz acı ve yıkımın baş sorumlusudurlar.

İMF ve Dünya Bankası'nın bugüne kadar Türkiye'de uygulanan neoliberal politikaların dayatıcısı olduğu, Türkiye'nin emperyalizmin politikaları ekseninde şekillendirilmesi için büyük görevler üstlendiği işçi ve emekçiler cephesinden de teşhir olmuş bulunmaktadır. Özellikle geçmiş ekonomik krizlerin ardından İMF eliyle dayatılan "acı reçete"ler işçi ve emekçilerin büyük öfkesine yol açmış, birçok düzen partisinin yalnızca hükümetten düşmesine değil siyasi tarihten de silinmesine sebep olmuştur. Bu durumun farkında olan AKP, İMF ile anlaşmama pozlarına bürünerek toplumsal tepkileri arkasına almaya çabalamaktadır. Oysa AKP eliyle yürütülen neoliberal politikaların geçmişte İMF tarafından dayatılanlar ile özünde bir farklılığı yoktur. Zirve, bu kirliliği teşhir etmek açısından da önemli imkanlar sağlamaktadır.

Emperyalizmin bu suç örgütlerinin ülkemizde yapılacak zirvesini hedef alan bir mücadele, krizin faturasına karşı mücadelenin ileriye taşınması için de önemlidir. Her iki kurumun da emperyalist-kapitalist sistemle olan dolaysız bağlarının yanısıra Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağlı bir ekonomide tuttukları yer, bu örgütler üzerinden kapitalizmin teşhiri için zengin malzeme sunmaktadır.

İMF ve Dünya Bankası nasıl karşılanmalı?

Emperyalist haydutlara İstanbul'u dar etmek için işçi ve emekçilerin fiili-meşru eylemini yükseltmek tabii ki çalışmanın temel hedefleri arasında. Bu ise süreci, etkin bir teşhir-ajitasyon ve örgütlenme süreci olarak örmeyi gerektiriyor. Bu açıdan komünistlerin önünde ikili bir görev var.

İlk olarak ortaya konan hedef, işçi ve emekçilerin içinden geçilen koşullarda krizin yarattığı yıkıma karşı öfkelerini eyleme taşıyabilecekleri bir somutlukta olmalıdır. İMF-DB zirvesi uluslararası örgütlerin, dünya ekonomisini yöneten spekülörlerin, asalak burjuvazinin temsilcilerinin, neoliberal iktisatçıların biraraya geleceği bir haftalık bir programı ifade

etmektedir. Bu noktada bu haydutlara İstanbul'u dar etme çağrısı somut bir hedef anlamına gelir. Krizin faturasını ödememe çağrısı yapmak, yağma ve sömürüye yönelen öfkeyi somut bir hedefe kilitlemek ve yürütülen faaliyeti bu fiili-meşru mücadele çağrısı ile birleştirebilmek, bu sürecin temel olanaklarından biridir.

Elbette çalışma tek bir güne endekslenmemelidir. Hedef ne kadar somut biçimde ortaya konursa konsun, amaç sınıf hareketinin uzun vadeli çıkarlarıdır. Bu nedenle ertesi güne bir etki bırakmayacak bir eylem ya da eylem gününe dair kısır "askeri" tartışmalara daraltılan bir hat hiçbir biçimde kabul edilemez. Ortaya konan somut talep ya da program ancak kapitalizmin teşhiri ile birlikte yürütüldüğü, işçi ve emekçi kitlelere yönelen ısrarlı bir örgütlenme çalışmasına dayanak oluşturabildiği ölçüde anlamlıdır.

Hızla örülmesi gereken mücadele hattı

Zirveye kadar geçecek olan hayli kısa zamanda mevcut araç ve imkanlar bu hedefe yönlendirilmeli, işçi ve emekçilerin sürece katılımı için çaba harcanmalıdır. Bu süreçte kurulan merkezi İMF-DB Karşıtı Birlik'in yerlere taşınması da önemlidir. Ancak önümüzdeki kısa süre düşünüldüğünde, bu konuda ortaya çıkabilecek atalet tablosuna karşı da hazırlıklı olunmalı, beklemece bir duruma düşmekten kaçınılmalı, yoğun bir biçimde faaliyet örülmelidir.

Gündemi işlemeyi hedefleyen yerel birliktelikler, işçi ve emekçilere yönelen bir çalışmayı önüne koyduğu ölçüde işlevsel olacak, çalışmanın zirve sonrasına taşınabilmesinin de olanaklarını yaratacaktır. Bu ekseninde sendikal güçler ile mevcut grev ve direnişleri sürece katmak için etkin bir çaba harcanmalıdır.

Merkezi planda kullanılacak materyaller ve gerçekleştirilecek eylemlere katılımın yanısıra, yerelerde film gösterimleri, seminerler, eylemler, sürece yayılan aktiviteler, etkinlikler gibi zengin araçlara başvurmak önem taşımaktadır. Yerelerde işçi ve emekçilerin

sürece katılımını sağlayacak araçlara öncelik verilmeli ve bu bakışla hareket edilmelidir.

Sürece çok yönlü hazırlık

Süreci örececek öznelere konuya hakim olmalarının ve zengin bir birikim edinmelerinin önemi açıktır. Eğitim süreci, önümüzdeki kısa zamana rağmen İMF/DB'nin tarihi, kapitalizm açısından taşıdıkları misyon, dünyada bugüne kadar gerçekleşen kitlesel protestolar gibi geniş bir yelpazede ele alınabilmelidir. İçinden geçtiğimiz küresel krizin boyutuna, İMF ve DB haydutlarının buradaki rolüne, Türkiye toplantısının gündemlerine kadar çok yönlü ve etkin bir teşhir faaliyeti ancak, bu konularda gerekli donanımla mümkündür.

Anti-emperyalist mücadelenin temel kriterleri de ayrı bir eğitime konu edilebilmelidir. Sorunların kaynağının bu iki mali kurum olmadığı, bunların sadece kapitalistlerin memurları oldukları gerçeği gözden kaçırılmamalıdır. Teşhir faaliyeti doğallığında kapitalist sistemi hedeflemeli ve çözümün sosyalizmde olduğunu vurgulamalıdır.

Yürütülen faaliyette ortaya çıkabilecek önemli bir sorun da, hedeflenen temel konu nedeniyle genel politikadan kopulması, bir başka deyişle parçaya odaklanıp bütünü gözden kaçırmaktır. İMF-DB'nin kriz ve kapitalizm ile bağı doğru biçimde ortaya konulmalı, buna bağlı olarak "Krizin faturası kapitalist patronlara!" şiarı yükseltilmelidir.

Krizin ve borçların faturasını sermaye ödemelidir!..

İMF patentli yıkım politikalarına karşı mücadeleye!

Türkiye'nin İMF ile ilişkisi yıllar öncesine dayanıyor. Gerek dış borçlarla, gerekse bunların ödenmesi için dayatılan politikalarla İMF ve DB, Türkiye'nin emperyalizm ile bütünleşmesinde önemli roller üstlendi.

1946 yılında kapitalist-emperyalist sistemin maliyesini düzenlemek amacıyla kurulan İMF'nin programları ülkelerin büyük bölümünü borç tuzağına sürüklemiştir. İşçi ve emekçilerin kazanımlarını ortadan kaldıran, sosyal haklarının gaspedilmesini getiren yıkım programları yüzünden milyonlarca insan, işsizliğe, sefalete ve açlığa mahkum edilmiştir. En az gelişmiş ülkeler sınıflamasında 1971'de 27 ülke bulunurken, son yıllarda bu sayı değişmiştir. İMF ve DB, yürüttüğü politikalarla 22 ülkeyi daha en yoksullar kategorisine sokmayı başarmıştır.

İMF'nin yıkım politikaları borçlu ülkelere dayatılsın ya da dayatılmasın, tüm dünyada bugün bu sosyal yıkım programı uygulanmaktadır. Dolayısıyla, sermaye hükümetlerince yapılan sözde İMF karşıtı açıklamalar yanıltıcı olmamalıdır. Başbakan Erdoğan, Şubat 2007'de, "İMF'ye borcu 23,5 milyardan 10,7 milyar dolara düşürdük. Yıl sonunda 6,6 milyar dolara inecek. Stand-by 2008'de doluyor. 2008 geldiğinde hükümetimizin gündeminde olacak. Değerlendireceğiz, ihtiyaç yoksa yeni bir anlaşma yapmayız" demagojisiyle kitleleri aldatmaya çalışmış ve İMF için "ümüğümüzü sıktırmayız" demiştir. Fakat tam da bu aynı dönemde emekçiler için yıkım demek olan ve sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet eden İMF'siz bir İMF programını uygulamaktaydılar. Son birkaç yıldır İMF ile bir anlaşma yapılmamasına rağmen, sözü edilen yıkım programlarının işçi ve emekçileri nasıl yoksullaştırmaya devam ettirdiği emekçilerin, en temel kazanımlarının nasıl gaspedildiği ortadadır. İMF dayatmalarına gerek kalmaksızın yıkım saldırıları bir bir hayata geçirilmiştir. Arka arkaya açılan paketlerin içeriği ortadadır.

Yakın zamana kadar ATO Başkanlığı'nı yürüten Sinan Aygün de İMF'ye yönelik şikâyetlerini dile getirebilmiştir. İMF'nin gittiği tüm ülkelere, farklı özelliklerini dikkate almadan hep aynı programları uygulattığını ve hiçbirinde başarılı olamadığını dile getiren Aygün, "Türkiye İMF programından farklı bir ekonomik program uygulayamaz mı? İMF'nin Türk halkına verdiği bunca zarara rağmen, siyasi partilerimizin bu konuda yeterince kafa yormamaları hem düşündürücü hem de çok üzüntü verici" diyebilmiştir.

Aygün'ün bu İMF karşıtlığı da yanıltıcı olmamalıdır. İMF temelde büyük sermaye gruplarının çıkarlarını gözetmektedir. Aygün gibi burjuvaların İMF karşıtlığının gerisinde bu gerçek vardır ve sınırları bellidir. İşçi sınıfı ve emekçileri yıkıma sürükleyen İMF politikalarına değil, kendi çıkarlarının gözetilmemesine yönelik bir tepkiden ibarettir bu ve benzeri eleştiriler.

İMF programları emperyalizme bağımlılığı pekiştirse de, işbirlikçi burjuvazi bundan dolaysız olarak faydalanmaktadır. Her fırsatta TÜSİAD gibi sermaye kurumları tarafından yapılan "İMF ile derhal bir anlaşma yapılmalı" yönlü açıklamalar boşuna değildir. Uygulanan programlara İMF-TÜSİAD programları dememiz bundandır.

Türkiye'nin İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist mali kuruluşlarla olan ilişkisi konusunda, 1-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da yapılacak toplantı da yeterli bir fikir vermektedir. Ayrıca, ortada henüz İMF ile somut bir anlaşma olmamasına rağmen açıklanan "Orta Vadeli Program", İMF ile müzakere programı olarak da anılmaktadır. Bu programın içeriğine bakıldığında görülecektir ki, İMF'nin istemleri sırayla yerine getirilmektedir. Programın özünü özel sektöre kaynak yaratmak, kamu harcamalarında tasarrufa devam etmek (eğitim, sağlık gibi), telekomünikasyon, limanlar, enerji başta olmak üzere özelleştirme politikalarını son hızla sürdürmek, yerel yönetimlerin yaptığı işleri özel şirketlere devretmek vb. bu programın başlıca maddeleridir. Bu, sınıfa ve emekçilere yönelik İMF patentli yıkım saldırılarının dizginsizce devam edeceğini göstermektedir.

Önemli bir başka gerçek de, İMF ile yapılan bu antlaşmaların faturasının kime çıkarıldığıdır. 1999-2007 Mayıs ayı arası dönemde Türkiye'nin İMF'den 43 milyar dolar borç aldığı, bu borcun 34.7 milyar dolarlık kısmını geri ödediği bilinmektedir. Aynı dönemde Türkiye İMF'ye faiz olarak ise 5.6 milyar dolar ödemiştir. Türkiye ödediği faizle, İMF'nin cari harcamalarını finanse eden tek ülke konumundadır. 31 Ocak 2007 tarihli verilerine göre, İMF'nin 73 ülkeden alacağı bulunuyordu. Toplam 19.9 milyar doları bulan bu alacağın 10.2 milyar doları (31 Ocak 2007 itibarıyla) Türkiye'nin borcundan kaynaklanmaktaydı. Yani İMF'nin her 100 dolarlık alacağının 51 dolarını Türkiye'nin borcu oluşturuyordu. 2008 yılı başı itibarıyla dünyada İMF'ye borcu olan 7 ülke arasında en borçlu ülke yine Türkiye idi.

Bugün hala İMF borçlarının ödemeleri sürüyor. Neo-liberal dönüşümler ise büyük ölçüde tamamlanmış durumda. Son olarak İMF'ye olan borcun 46 milyar 400 milyon dolarlık bölümünün ödendiği açıklandı. Ancak vadesinde ödenmeyen tutarların faizi nedeniyle halen ödenmesi gereken 7

Emperyalist haydutlar İstanbul'dan defolsun!

milyar 885 milyon dolar bulunuyor.

İşçi ve emekçilerin yüksek sesle sorması gereken soru şudur: "Bu borçları kim kullandı, faturayı kim ödedi?" Bu sorunun cevabı işçi ve emekçilerin yaşam koşullarındadır. İMF'ye yapılan ödemelerin kimlerin cebinden çıktığını bu ülkede artık hemen herkes bilmektedir. İMF'nin alınmasını buyurduğu tedbirlerle emekçilerin sağlıktan eğitime tüm insani ihtiyaçlarında kısılmaya gidilmektedir. Peki, alınan borçlar nereye gitmektedir? İşçi ve emekçilerin yaşam koşullarında hiçbir düzelme olmadığına, hatta daha da kötüleştiğine göre! Kriz vesilesiyle tanık olunduğu gibi, emekçilerin alınterini "istihdamı arttırma" adı altında sermayeye kaynak yapanlar, İMF'den gelen devasa miktarları ise yine sermayeye aktarmaktadırlar. İMF'yle kölelik antlaşmalarını sermaye sınıfı adına hükümet partileri yaparken, faturası da işçi ve emekçilere çıkarılmaktadır.

Sermaye sınıfı ne sorumlusu olduğu krizin faturasını, ne de kârlarını arttırmak için yaptığı borçlanmanın faturasını ödemektedir. İMF ve DB gibi sermaye kurumlarıyla yapılan anlaşmalar bu yüzden sermaye için çok önemlidir. Gelen "borç" para kendi kasalarına girmekte, faturası ise işçi ve emekçilere yüklenmektedir.

Burjuvazi sadece kendi sınıf çıkarını gözetmektedir. O halde işçi ve emekçiler de kendi çıkarlarına olmayan bu gidişata artık "dur" demelidirler. Borç sermayenin borcudur. Bizi daha fazla yoksulluğa ve geleceksizliğe mahkûm etmelerine izin vermeyelim, sermayenin bize kestiği faturayı ödemeyi reddedelim. "Sosyal güvenlik reformları", "istihdamı arttırma", "Orta Vadeli Program" adı altında yapılan saldırılarla, kazanımlarımızın bir bir elimizden alınmasına izin vermeyelim.

"İMF ve DB gibi emperyalist finans kuruluşlarıyla ilişkilere son verilsin!", "Tüm iç ve dış borç ödemeleri durdurulsun, var olanlar geçersiz sayılsın!", "Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!" talepleriyle mücadeleyi yükseltelim.

İMF ve DB Zirvesi eylemlerinden...

“İMF ve DB Karşıtı Birlik”ten mücadele çağrısı!

11 Eylül günü “İMF ve DB Karşıtı Birlik” mücadele programını açıkladı.

“İMF ve Dünya Bankası defol / İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” pankartının açıldığı basın toplantısında, basın açıklamasını kurumlar adına **Eyüp Baş** okudu.

Baş, 28 Eylül’de başlayıp 7 Ekim’de bitecek olan İMF ve Dünya Bankası toplantılarına, dünyanın dört bir yanından emperyalist tekellerin emrindeki 13 bin bankacının geldiğini ifade etti. Baş, dünya halklarının geleceği hakkında emperyalistlerin karar alacağı bu toplantıya karşı, 13 Eylül’den itibaren sokaklara çıkacaklarını vurguladı.

Baş yaptığı açıklamada şunları ifade etti: “İMF, Dünya Bankası demek, işsizlik, yoksulluk, açlık ve sömürü demektir. Uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri, İMF ve DB aracılığıyla dayattığı politikalarla karlarına kar katarken, işçilere daha fazla çalışmak daha az kazanmak işsizlik ve yoksulluk düşüyor.”

İMF ve DB’nin emperyalist politikaların hayata geçirilmesinde nasıl bir rol oynadığının vurgulandığı açıklamada, İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik’in herkesi İMF ve Dünya Bankası toplantılarını yaptırmamaya çağırdığı söylendi.

Son olarak sendika ve meslek örgütleri de bu konuda daha aktif bir tutum almaya çağırılarak birliğin eylem programı duyuruldu. Eylem programına göre;

* **24 Eylül** saat 13.00’te Dünya Bankası Ofisi’nin bulunduğu Kanyon AVM önünde,

* **28 Eylül** saat 10.00’de Hilton önünde basın açıklamaları yapılacak.

* **1 Ekim**’de Taksim’de sendika ve meslek örgütleri tarafından yapılacak yürüyüşe katılım sağlanacak.

* **1-7 Ekim** tarihleri arasında Taksim ve çevresinde alternatif etkinlikler düzenlenecek.

* **6-7 Ekim**’de İMF toplantısının yapılacağı salona gidip, halkların isyanı dile getirilecek.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“İMF ve DB Karşıtı Birlik”ten eylem!

İstanbul’da ilerici, devrimci kurumların biraraya gelerek oluşturduğu, “İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” 13 Eylül günü Taksim’de bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde 28 Eylül-7 Ekim tarihlerinde İstanbul’da yapılacak İMF ve Dünya Bankası zirvesine geçit vermemeye kararlılığı ortaya konuldu.

Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya gelen yaklaşık 1000 kişi, “İMF ve Dünya Bankası defol! / İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” pankartı arkasında sloganlarla Galatasaray Lisesi’ne doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarla İMF ve DB’nin işsizlik, yoksulluk, açlık ve sömürü demek olduğu vurgulandı ve işçi-emekçiler 28 Eylül-7 Ekim tarihleri arasında gerçekleşecek eylemlere katılmaya çağırıldı.

İstiklal Caddesi üzerindeki İNG Bank önünde bir süre oturma eylemi gerçekleştiren kitle devrimci marşlarla Galatasaray Lisesi önüne geldi.

“İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik” adına yapılan ortak açıklamada, insanlığa karşı işledikleri suçlarla dünya üzerinde yaşayan milyonlarca işçi ve

emekçinin, yoksul ve aç insanın nefretini kazanan İMF ve Dünya Bankası’nın yıllık toplantılarını 1-7 Ekim tarihinde İstanbul’da yapacağı vurgulanarak, bu toplantıdan dünya emekçilerine yeni sömürü ve sefalet paketleri çıkacağı ifade edildi.

“Şimdi yine bize düşen, daha önce Cenova’da, Seattle’da, Cancun’da olduğu gibi, bu eli kanlı katillere karşı eylemleri yükseltmektir. Üzerinde yaşadığımız toprakları onlara dar etmektir. İMF ve Dünya Bankası defol’ şiarıyla sokağa çıkmak, isyan ateşini körüklemektir” denilen açıklama, “28 Eylül’de hazırlık toplantılarıyla başlayacak olan bu zirveyi daha başlamadan bitirmek için tüm güçlerimizi birleştirelim. Bu toprakların mücadele ruhunu ve geleceğini emperyalist-kapitalist baronlara ve yerli işbirlikçilerine bir kez daha gösterelim” sözleriyle son buldu.

Eyleme BDSP, Alinteri, ESP, Mücadele Birliği, Kaldıraç, Halk Cephesi, Gençlik Cephesi, TÖP, DİK, SDP, SP, DİP, DPG, Özgürlükçü Gençlik, EHP, DHF, Odak, Devrimci Hareket, Partizan, HKM, İstanbul Ahali, Dev-Lis, Otonom katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sendika ve meslek odaları İMF ve DB Zirvesi’ne hazırlanıyor!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, 15 Eylül günü gerçekleştirdikleri basın toplantısıyla, 6-7 Ekim tarihlerinde İstanbul’da gerçekleşecek olan İMF-DB toplantısıyla ilgili mücadele programlarını açıkladı.

Basın açıklamasını DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün yaptı.

Görgün, İMF ve DB’nin uyguladığı politikalar sonucu sağlıktan eğitime, açıktan güvencesiz çalışma koşullarına milyonlarca kişinin hayatını etkilediğini belirterek yapılacak toplantıyla yeni saldırı planlarının hazırlanacağını kaydetti.

Görgün, İMF ve Dünya Bankası’na “şehirimize gelme!” ve yoksulluğu, işsizliği ve güvencesizliği arttıran politikalarına karşı, “Artık yeter!” diyeceklerini belirterek, eylem programını açıkladı.

11 Eylül 2009 / Taksim

Buna göre,

29 Eylül Salı günü DİSK-KESK-TMMOB-TTB genel başkanları ortak basın toplantısı yaparak kampanyayı başlatacaklar.

1 Ekim 2009 Perşembe 1. yılında sosyal güvenlik üzerinde oynanan oyunlar protesto edilecek. Merkezi olarak İstanbul’da olmak üzere tüm ülkede kitlesel basın açıklamaları, yürüyüşler gerçekleştirilecek.

3 - 4 Ekim 2009 tarihlerinde “Mahalle etkinlikleriyle” bildiri dağıtımları, panel ve konserler düzenlenecek.

6 Ekim 2009 Salı günü merkezi olarak İstanbul Taksim’de ve bütün illerde “İMF ve DB politikalarına karşı ses ver” başlığıyla kitlesel gösteriler gerçekleştirilecek.

Yapılan açıklamada programın şiarlarının “Kâr değil, insan” – “Krizin adı kapitalizm”, “İMF defol” ve “Başka bir dünya mümkün” olacağı ifade edildi.

Basın açıklamasının ardından TTB Genel Merkez üyesi Ali Çerkezoğlu bir konuşma yaptı.

Çerkezoğlu yaptığı açıklamada, İMF ve Dünya Bankası toplantılarının basit turistik bir gezi olmadığını belirterek toplantıların emekçiler için somut sonuçları olduğunu vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sermaye devleti ABD'nin çıkarları doğrultusunda yeni maceralara hazırlanıyor!

Türk sermaye devletinin ABD'den 12 Patriot bataryası ile 72 adet füze almak için Kongre'den "olur" beklediği ortaya çıktı. Bu silah satışının iki önemli politik boyutu bulunuyor. Bunlardan birincisi, ABD silah tekellerinin bu alışverişten elde edecekleri devasa kârlardır. İkincisi ise, Türk sermaye devletinin ABD emperyalizminin bölgesel hegemonyasının pekişmesi politikası çerçevesinde üstleneceği yeni rollerdir.

Bu, Türkiye'nin tarihteki en büyük silah alımıdır. Bu silah alımı ile ABD emperyalizminin silah tekellerine 12 milyon TL tutarında para ödenecek. Böylece Türkiye ABD'den en fazla silah alan ülkeler sıralamasında birinci sıraya yükselecek.

Sorunun ikinci boyutu ise politiktir. ABD Türkiye'ye silah satışını İran'ın füze sistemlerine sahip olmasına dayandırıyor. Bu silah satışı ile İran-Türkiye çatışmasını körüklemek istiyor. Amerikan füzelerine sahip olan Türk sermaye devleti, İran'a karşı ABD ile birlikte aynı safta yer almış olacak. ABD hesabına yeni silahlanmayla daha da güçlenen Türkiye, Rusya, Suriye, Yemen'i, ilerde belki de başka bölge ülkelerini tehdit etmeye başlayacak.

Bu silah alımı, Türk sermaye devletinin ABD safında yeni görevlere soyunacağını habercisidir. Bu füze sistemine Türkiye, bölgede ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda hareket ettiği için sahip olabilecektir. Zira, ABD emperyalizminin politikaları doğrultusunda bir rol üstlenmeden, sermaye devletinin bu türden silah sistemlerine sahip olması mümkün değildir.

Bu silah satışı için ABD Kongresi'nden onay istendi. Onay gerekçesi, "bölgede barış ve istikrarın devamı için ABD'nin ortağı olan Türkiye'nin etkili bir savunma kapasitesine ulaşması ve bölgede askeri bir denge oluşturulması"na dayandırıldı. Pentagon'a bağlı olan Savunma Güvenlik ve İşbirliği Dairesi'nin (DSCA), silah satışına ilişkin olarak yaptığı açıklamada ise şunlar söylendi: "Türkiye, bölgede ABD'nin barış ve istikrarı sağlamada ortağıdır. Bölgede kabul edilebilir bir askeri denge sağlamaya katkı çerçevesinde NATO müttefikimize, güçlü, kendini savunma kapasitesine sahip olmada yardım sağlamak ABD'nin ulusal çıkarı için elzemdir. Bu önerilen satış da bahsedilen bu amaçlarla tutarlıdır." Tüm bu açıklamalar, silah alımıyla Türk sermaye devletinin, ABD'nin safında yeni çatışma alanlarına sürüleceğinin açık göstergesidir.

30 Ağustos'ta öne çıkarılan "Güçlü Ordu, Güçlü Türkiye!" sloganı da böylece ete-kemiğe büründü. Bu sloganla hedeflenenin, orduyu silah teknolojisi açısından güçlendirmek olduğu anlaşılıyor. Oysa gücünü sadece silahtan alan ordular, en güçlü oldukları zamanda bile, kendilerinden daha zayıf ama haklı olan halkların orduları karşısında bozguna uğramışlardır.

Almanya ve Japonya'nın faşist orduları en güçlü orduları ama yenildiler. Ondan önce de Napolyon'un orduları Avrupa'nın en güçlü ordusuydu ama o da yenildi. ABD ordusu Vietnam'da yenildi. Irak'ta, Afganistan'da ise hiçbir modern silah teknolojisine sahip olmayan halkların direnişi karşısında büyük bir çaresizlik içinde kıvrılıyor. TSK da silah üstünlüğüne rağmen Kürt halkının mücadele direncini kıramıyor.

12 milyon TL'lik silah alımı ile aynı zamanda dinci partinin, dış politikaya dair iddiaları da tamamen boşa çıktı. AKP'nin sözcülerinin "komşularla sıfır sorun" esasına dayalı söyleminin koca bir yalandan ibaret olduğu görüldü.

ABD açısından bölgede yeni bir dengeye ihtiyaç

duyulmasında, birçok ayrıntının yanı sıra bazı temel gelişmeler rol oynuyor. ABD Irak'tan çekilmeyi planlıyor. İran'ın geliştirmekte olduğu nükleer enerji programı ile Rusya'nın Gürcistan'a müdahalesiyle birlikte Kafkaslar'da eski etkinliğine geri dönmelerinden endişeleniyor. Bu gelişmeler, Obama'nın Türkiye ziyaretinde de birçok kez vurguladığı gibi, Türk devletinin ABD açısından önemini artırıyor.

ABD aynı zamanda, İran'ın iç dengelerine daha fazla müdahale etmeye ve İran ile Rusya arasındaki mesafeyi açmaya çalışıyor. Bunu için de sermaye devletinin eline havucu ve sopayı tutuşturuyor.

Türkiye aracılığıyla gerçekleştirilen "Ermenistan açılımı"yla da, Ermenistan'ın Rusya etkisinden uzaklaştırılması hedefleniyor.

ABD emperyalizminin desteği ile Türk devleti

Ortadoğu'da önemli bir askeri güce ulaşmış, askeri donanım açısından bölge ülkeleriyle kıyaslanamayacak kadar güçlenmiştir. Düünden bugüne Türk ordusu, hem ABD'nin silah tekelleri için önemli bir pazar oldu, hem de bölgede ABD çıkarları için tepe tepe kullanıldı. Şimdi de ABD'nin ihtiyaçları çerçevesinde kullanılacak için silahlandırılıyor. Şimdi de 12 milyar TL'lik silah alımı yaparak kanlı hizmetlerine hız vermek istiyor.

12 milyar YTL'lik silah alımının nedenlerini ve yaratacağı sonuçları işçi ve emekçilere anlatmalı, bu çerçevede etkin bir ajitasyon ve teşhir faaliyeti yürütmeliyiz. Emperyalist köleliğe, emperyalistlere tanınmış her türlü ayrıcalığa, gizli ve açık kölelik anlaşmalarına son verilmesi, emperyalist askeri üs ve tesislerin kapatılması vb. istemlerle mücadeleyi örgütleme sorumluluğu önümüzde durmaktadır.

Taşeronluktan aktif saldırganlığa geçiş!

Geçtiğimiz günlerde ABD yönetiminin, "İran'dan gelecek tehdide karşılık" Türkiye'ye 7.8 milyar dolarlık (12 milyar TL) Patriot füzesi satışı için Kongre'ye başvurduğu kamuoyuna yansdı. ABD yönetiminin Kongre'ye sunduğu gerekçede şunlar denilmektedir: "Türkiye bölgede barış ve denge unsuru olarak ABD'nin ortağıdır. NATO'nun müttefikinin etkili bir savunma kapasitesine ulaşmasına ve bölgede denge oluşturmasına yardımcı olmak, ABD'nin yaşamsal ulusal çıkarıdır."

ABD'nin "barış ve denge" ile neyi kastettiğini bugün artık sokaktaki çocuklar bile bilmektedir. Afganistan işgali öncesinde "ya bizden yanasınız ya bizim karşımızdasınız" tehditinin Ortadoğu halkları üzerinde ne tür yıkım ve trajedilere yol açtığı da biliniyor.

Obama ile birlikte ABD'nin saldırganlığından vazgeçeceğine dair pompalanan liberal hayallerin çökmesi için çok fazla zaman gerekmedi. Emperyalist-siyonist politikaların çözümsüzlüğü, Filistin sorununun çözümsüzlüğü ile bir kez daha belgelendi.

Bir zamanlar Amerika'nın "arka bahçesi" olan Latin Amerika'da yükselen "sol dalga" karşısında yaşanan çaresizliğe karşı Honduras'taki gibi faşist darbeleri tezgâhlamak da Obama yönetimine "kısmet" oldu.

Yine Rusya ile Gürcistan krizi üzerinden tırmanan gerilimin "füze kalkanı" projesindeki ısrardan ve nükleer silah tehditinin yeniden savrulmasından kaynaklandığı ortada.

Öte yandan, merkez üssü ABD olan kapitalist ekonomik kriz de, Obama yönetiminin "esneme" olanaklarının sınırlarını göstermiştir.

İran konusunda da Obama yönetimi ile yaratılmaya çalışılan "iyimser hava"nın yerini saldırgan bir hava almaktadır. Son olarak ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'un Temmuz ayında "İran'ın nükleer çalışmalarından vazgeçmemesi durumunda, komşularının silahlandırılacağı ve bölgede Amerikan savunma şemsiyesinin kurulacağı" yönündeki açıklaması da bunun göstergesidir.

Kısacası, kapitalist krizle birlikte ABD'nin, başta Ortadoğu olmak üzere dünya genelinde emperyalist çıkarları ve politikaları doğrultusunda saldırganlığını sürdüreceği görülmektedir.

ABD'nin Ortadoğu'ya dönük plan ve stratejilerinde temel rol biçilen ülkeler arasında ise

İsrail ve Türkiye öne çıkmaktadır. Obama yönetiminin ABD Kongresi'ne, Türkiye'ye satılması istenilen Patriot füzelerinin "ABD'nin yaşamsal ulusal çıkarı" gereği olduğunu söylemesi bunu anlatmaktadır.

ABD'nin Türk sermaye devletini kendi çıkarları doğrultusunda daha aktif kullanmaya dönük planlarını işlettiği bir süreçten geçiliyor. Bu "aktiflik", yeri geldiğinde ABD adına diplomatik alanda taşeronluk, yeri geldiğinde ise bizzat saldırganlık olacaktır.

Elbette bu süreç yeni başlamış değildir. Gürcistan krizinde sermaye devletinin üstlenmeye "çalıştığı" rol, Ermenistan'la ilişkilerin düzeltilmesine dönük bir dizi çaba, İran'a karşı ABD'nin sözcülüğünün üstlenilmesi, Irak ve Kürt Federe Devleti ile geliştirilen ilişkiler, Suriye ve Filistin ile İsrail arasında soyunulan arabuluculuk rolü, enerji nakil hatlarına ilişkin projelerde üstlenilen roller ve tabii ki Afganistan'daki işgale verilen destek, sermaye devletinin hizmetlerinden bazıdır.

ABD'nin sermaye devletini Ortadoğu'ya dönük planlarında daha aktif kullanma planı, Obama yönetimince peşpeşe gerçekleşen üst düzey ziyaretlerden de yansımaktadır. Bu süreçte sermaye devleti ABD'nin "Kürt planı"nın, özünde Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesini tasfiye etmeyi amaçlayan "demokratik açılım" aldatmacasını devreye sokmuştur.

Öte yandan, Afganistan işgaline dönük NATO çerçevesinde Türkiye'den talep edilen muharip güç sorunu, ABD'nin aktif işbirliği beklentisinin en başında yer almaktadır. Nitekim Obama'nın Türkiye ziyaretinde gündeme getirdiği ilk konulardan biri olmuştur. Aynı talep NATO Genel Sekreteri Rasmussen'in geçtiğimiz haftalara gerçekleştirdiği ziyaret sırasında da tekrarlanmıştır.

Tüm bunlardan da anlaşılacağı üzere ABD, sermaye devletine biçtiği aktif taşeronluk rolünü daha aktif politika ile birleştirme çabasıdadır. Patriot füzelerinin satışı için ABD Kongresi'ne yapılan başvuru bunu anlatmaktadır. Bu girişimin, Erdoğan'ın efendisinin huzuruna çıkacağı günlerin öncesine denk gelmesi de rastlantı olmasa gerek.

Sermaye devleti, tıpkı Kore'de olduğu gibi, bir kez daha emperyalistlerin çıkarları uğruna işçi ve emekçi çocuklarının kanını dökmeye hazırlanmaktadır. Füze alımı için 7.8 milyar doların gözden çıkarılması bunu göstermektedir.

Kapitalizm kirli ve kanlı bir düzendir!

İstanbul'dan bir sel geldi geçti. Sel gitti, 29 ceset ve virane olmuş konutlar kaldı. Bir de sermaye güçlerinin sele ilişkin itirafları ve tartışmaları. Bu tartışmaların emekçilere herhangi bir faydasının olmadığı açık. Aynı şekilde ülkedeki altyapı sorununa ilişkin herhangi bir çözüm getirmeyeceği de... İliklerine kadar pisliğe batmış, emekçilerin cesetleri üstünde tepinen düzenin tüm güçleri birbirlerini suçlamaktan başka bir iş yapmamaktadırlar. Belediye gibi en küçük sermaye biriminden Valiliğe, TBMM'ye, Başbakanlığa kadar, adeta kanlı bir baykuş gibi bir dahaki selde de ölümler olacağını müjdelemektedirler.

Belediye, sel bölgesinde çalıştırmak için 4 bin işçi alacağını açıkladı. Bu açıklamada şunlar söylendi: *"Bu 4 bin kişi selden zarar gören bölgelerde bina onarımından altyapı çalışmalarına, vadi ve derelerin ıslahından erozyonu engelleme çalışmalarına kadar birçok alanda kullanılacak."*

Ortada gerçek bir facia tablosu var. Sermaye düzeni bu tabloyu cilalamaya ve tepkileri bertaraf etmeye yönelik bir çaba içerisinde. Kapitalist kriz ve krize bağlı işsizlik ortamında bu "sevimli" teklif tepkileri yatıştırmaya yönelik bir manevradır. Alın size bu işsizlikte 4 bin kişilik istihdam!

Bir kez daha görülmüştür. Bu düzen işçi ve emekçileri öldürür, ölenlerin mezarlarını kazmak için de işsizler ordusuna istihdam sağlar. Tabii bu işçilerin çalışma şartlarına değinmeye bile gerek yoktur. Zira bu ülke işçiler için tam bir cehennemdir. Servis yerine "konserve" kutusuna konan 7 kadın işçinin çalışma şartlarına bakıldığında, ek bir yorum gerekmemektedir.

Bu düzenin neresine bakarsanız bakın, bir tarafı mutlaka dökülmektedir. Her türlü meseleye ilişkin bu düzene toz kondurmayan, her zaman savunma pozisyonunda kalan Tayyip Erdoğan, ilk açıklamasında *"sel baskınına uğrayan ve mağdur olan"* emekçileri suçladı. Eğer dere civarına kaçak gecekondular yapılmıyorsa bu "facia" olmayacaktı. Erdoğan, tersanelerde yaşanan iş cinayetlerine ilişkin yaptığı açıklamada da ölümlerin sebebini *"işçilerin cahilliği"*ne bağlamıştı! Aynı açıklamayı şimdi de sele ilişkin yapıyor. Kendi belediyesinin ruhsat verdiği gecekonduların dere kenarında olmasının sorumluluğunu dahi emekçilere yüklüyor. Oysa gecekondular dere kenarında olduğu için değil, altyapı olmadığı için işçi ve emekçiler ölüyor.

Çarpık kentleşmenin nedeni kendileri değilmiş gibi her fırsatta işçi ve emekçilere saldıran Erdoğan, gerçek sorumluları gizlemeye, sorunu karartmaya çalışıyor. Dere yataklarının ıslah edilmesi, altyapı sorunlarının çözülmesi gerekiyorken, buna yönelmeyen bir sınıf iktidarındır söz konusu olan. Dolayısıyla asıl sorumluluk onlara aittir.

Marmara depreminin üzerinden 10 yıl geçti. 50 bine yakın işçi ve emekçinin ölümüne yol açan depremi fırsat bilen sermaye iktidarı, emekçilerin acıları üzerinde tepinerek sosyal yıkım saldırılarını hayata geçirebildi. Doğal olarak sele ilişkin tutumunda da bir farklılık olması beklenemez. Zira bu düzen "insan"ı değil kârı esas alan bir düzendir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sınırsız sömürsünden elde edilen servetin en ufak bir kısmını dahi emekçilere ayırmamaktadır. "Dünya kenti" İstanbul'da, Nazım Hikmet'in de dediği gibi, *"Hani şimdi biz bir peri masalı dinler gibi seyrediyoruz. Işıklı caddelerde mağazaları, Hani bunlar, 77 katlı yekpare camdan mağazalardır."* Yani, bir tarafta devasa gökdelenler, diğer tarafta bu gökdelenlerin gölgesinde var olmaya çalışan gecekondulu hayatlar...

Eğitimi, sağlığı ve olanaklı olan her şeyi satılığa çıkaran, emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarını sürekli ağırlaştırılan bu düzende kaynaklar militarizm, savaş ve burjuva sınıf iktidarını korumak için kullanılmaktadır. Asalak kapitalistler ve onun devleti, işçi sınıfı ve emekçilere ölümden başka bir şey vaatlemiyorlar. Bu ölüm selde, depremde, fabrikada, madende, tersanelerde ve her yerde emekçileri gelip buluyor.

Kürt halkına yönelik kirli savaşta harcadıkları paranın küçük bir bölümünü altyapı sorununu çözmeye ayırsalar, bu ülkede sel yıkımı yaşanmaz. Devlet yetkililerinin hortumladıklarının küçük bir kısmını ayırsalar kimsenin burnu kanamaz. İşçi sınıfı ve emekçilerin yarattığı zenginliklerin küçük bölümü kullanılsa, kimse önlenemez felaketlerden dolayı yaşamını yitirmez.

Kapitalizm kirli ve kanlı bir düzendir. Kapitalistler her yerde kendi sınıf çıkarları için işçi ve emekçileri mezara gömmektedir. Ancak bu hep böyle gitmeyecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler siyasal mücadele alanına çıktıklarında, onları dizginsizce sömürenlerden, sel vb. felaketler için önlem almayarak insanları göz göre göre ölüme gönderenlerden hesap soracaklardır.

Ölülerimizin, yitip giden ömürlerimizin hesabını soralım!

Ömrümüz ya bir kamyon kasasında ya kilitli kapılar arkasında ya da ateşin, suyun ortasında.

Ömrümüz onların iki dudağının arasında.

Yarına çıkar mı bilinmez.

Ömrümüz felaketlerde, katliamlarda, cinayetlerde...

Ömrümüz bir kum torbasından, bir köpekten, bir maskeden değersiz, uçurumun tam kenarında.

Mavi önlüğüyle, nasırlaşmış elleriyle, süzgülü gözleriyle ömrümüzün yevmiyesi 20-25 lira.

Makineye kaptırılan bir parmağın acısında.

Ömrümüz 10 dakikalık bir karbonatlı çay molasında, bitimsiz yorgunluklarda.

Ömrümüz her şekil ölümün kuytusunda, karanlığında.

Kalleş pazarlıklarda.

Bir Bursa'da, bir Ceylanpınar'da, bir İkitelli'de...

21. yüzyılın neon lambaları altında ölüp ölüp durmaktayız.

"Doğa eninde sonunda intikamını alır" diyor birileri.

Biz de, bir gün güneşin doğuşu ve batışı, yani günün bitişi ve yeni günün başlangıcı, bir felakete ya da katliama dönüşür mü diye geçiriyoruz içimizden. Sonra içimizden geçenlere, her yeni günün kimileri için her daim felaket, zulüm ve ölüm olduğunu ekliyoruz. Aracın içinde boğularak ölen 8 kadın işçinin günlerinin huzur ve sağlık dolu olduğunu kim söyleyebilir ki? Onlar her gün defalarca ölen bir sınıfın, kat kat sömürülen bir cinsin görünür kılınan bedenleri oldular şimdi.

Bütün diğer ölümler gibi... Bütün ölü işçiler, ezilenler, ötekiler gibi...

Haber ilk duyulduğunda, boğazımıza bir şeyler düğümlendi, belki de dehşetten boğulacak gibi olduk, ama boğulmadık. Felaketin geneli üzerine bu ülkenin başbakanının, bu şehrin belediye başkanının, valisinin ve 8 kadının mezarını kazan Pameks patronunun söylediklerini okuduğumuzda, bu sefer öfkeden boğulacak gibi olduk. Öyle ya, katillerin çıkıp da milyonların önünde kurbanlarının "laf dinlemeziğinin", "akılsızlığının" böylesine arsızca dillendirilebilmesine öfkelenedik. Ama biz bu öfkeye hiç de yabancı değildik. 2005 yılında Bursa'da çalıştıkları fabrikada kilitli kalıp yanarak ölen 5 kadın işçiden tanıyorduk. 2007 yılında Ceylanpınar'da bir kamyonun kasasında taşınırken Çırpı Deresi'ne düşüp boğulan tarım işçisi kadınlardan ve çocuklardan tanıyorduk. Biz insan yerine konulmazdık, cansız ve gereksiz bir mal gibi hor kullanılırdık. Olsak da olurdu olmasak da, olmasak nasıl olsa dışarıda bekleyen binlercesi var idi. Biz olmasak onlar olurdu. Sonuçta, asalak bir kapitalist için bir top kumaş neyse, Bircan, Nuriye, Özlem veya diğerleri de o demektir.

Şimdi, 8 kadın işçi boğularak öldü. Ve bu sistem devam ettiği sürece de sermayenin daha fazla kâr hırsı için onlarca, yüzlerce kaza süsü verilmiş cinayetlerle ölüme gidecek. Ölümleri bir-iki gün gazetelerde, ekranlarda yer edinecek, ardından hiçbir şey olmamış gibi devam edilecek. Yine 15 saat çalışılacak, yine asgari ücret alınacak, yine sigorta olmayacak, yine kamyon kasalarına, penceresiz araçlara binilecek, yine suçlanılacak ve yine...

Hepimiz hatırlarız, Tuzla tersaneler cehenneminde ölümlerin ardı arkasının kesilmediği ve istenilmeden de olsa boyalı medyada yer bulduğu zamanlarda, tersane patronlarının "hepimiz aynı gemideyiz" masalını dinlemeye zorlanıyorduk. Şimdi gene aynı türden masallar duyarsak hiç şaşırılmayalım; bu geminin dümeni bu şekilde dönüyor, birileri sefa sürüp masallar anlatırken, diğerleri denize atılıp boğulmaya terk ediliyor.

E. Gül

Kapitalizm sular altında boğmaya devam ediyor!

8 Eylül tarihinde Marmara'da başlayan ve ilerleyen günlerde artan yağışla birlikte meydana gelen sel felaketi günlerdir ülke gündeminin en ön sıralarında yerini alıyor. Sular altında can veren ve 34'e ulaşan ölü sayısı bize kapitalizmin arsızlığını bir kez daha göstermiş oldu. Başbakanı, belediye başkanı ve bakanlarıyla siyasi erk sahipleri, yavuz hırsız misali verdikleri demeçlerle, suçlu kendilerinden ve teslim ettikleri sistemin dışına atmaya çalıştılar. Tam da kendilerine yakışanı yaptılar. Şimdi ise başka bir arsızlık öyküsü var gündemimizde. Bu sefer sular altında boğulan 10 bin yıllık bir antik kent...

Kapitalizmden bir arsızlık öyküsü daha!

Ilısu Barajı, temeli atıldığı 2006 yılından itibaren ülke gündeminden düşmeyen konular arasında yer aldı. Bir taraftan baraj karşıtı eylemler, kampanyalar, basın açıklamaları gerçekleştirildi, öte yandan ise baraj yapımı sırasında dalavereler ve skandallar yaşandı. Ilısu Barajı'na dair son skandal geçtiğimiz hafta gündeme geldi. Barajın yapımından önce hazırlanan raporlarda, sular altında kalacak tarihi eserlerin çıkarılacağı ve kültürel park alanında sergileneneceği söylendi. Ancak geçtiğimiz hafta bu tarihi eserlerin "tahrip oldukları" gerekçesiyle sular altında bırakılacağı itiraf edildi.

CHP Gaziantep milletvekili Yaşar Ağyüz geçtiğimiz günlerde meclise bir soru önergesi sundu. Ağyüz önergede şunları sordu: "Ömrü 40-50 yıllık baraj için Hasankeyf'i feda etmemeyi düşünüyor musunuz?" ve "Ilısu Barajı'nın yapımına bu nedenlerle karşı çıkanları, 'Türkiye'yi sevmeyen, bölge insanının kalkınmasını istemeyenler' olarak suçlamanız devlet ciddiyetinizle bağdaşır mı?"

Önergeye cevap Çevre ve Orman Bakanlığı'ndan geldi. Bakanlık, Ilısu Barajı'nın iş imkanı sağlayacağını, bölgeyi canlandıracağını ve bu sebeplerle barajın bir gereklilik olduğunu belirtti. Sular altında kalacak tarihi eserlerle ilgili de şunları açıkladı: "*Hasankeyf'teki en mühim tarihi ve kültür varlıklarına sahip olan 'Yukarışehir' suları altında kalmayacaktır. Sular altında sadece bir takım tahrip olmuş yapıların bulunduğu 'Aşağışehir' kalacaktır.*"

Oysa 1999-2001 yılları arasında hazırlanan ve DSİ (Devlet Su İşleri) tarafından onaylanan ÇED (Çevresel Etki Değerlendirmesi) ve YYEP (Yeniden Yerleşim Eylem Planı) Raporları'nda yetkililer tarafından konuya dair şu açıklamalar yapılmıştı:

"*Ilısu Projesi'nin maksimum su kotundan etkilenmeyen Hasankeyf Yukarı Şehir Alanı'nda yer alan kültürel varlıklar, bu bölgenin geliştirilmesiyle birlikte bir 'Arkeolojik Park ve Açık Hava Müzesi'nde yeniden hayat bulmaya devam edecektir. Hasankeyf'in % 80'den fazlası Ilısu Barajı suları altında kalmayacaktır. Bu bağlamda Yukarı Şehir'de bulunan onlarca mezar, türbe, höyük, eski kalıntılar ve 4 200 mağara ev, Ilısu Baraj Gölü'nden etkilenmeyecektir. Bölge yukarıda belirtildiği şekilde "Arkeolojik Park ve Açık Hava Müzesi" olarak düzenlenecek ve Hasankeyf Yeni Kültürel Park Alanı ile birlikte 'Türkiye'nin ve Dünyanın Kültür ve Turizm Cazibe Merkezi' olacaktır.*"

İkiyüzlülükte sınır yok!

Hazırlanan eksik raporlara karşılık bugünkü uygulamalara bakıldığında, devletin yetkili kurumlarının tam bir ikiyüzlü politika izlediğini görüyoruz. Çevre ve

Orman Bakanlığı, Hasankeyf ve Ilısu Barajı'na dair meclise sunulan soru önergesine şu şekilde yanıt vermiştir: "*Hasankeyf'teki en mühim tarihi ve kültür varlıklarına sahip olan 'Yukarışehir' suları altında kalmayacaktır. Sular altında sadece bir takım tahrip olmuş yapıların bulunduğu 'Aşağışehir' kalacaktır.*" Ancak bakanlığın sular altında kalacak dediği Aşağışehir, Hasankeyf'in zaten çok büyük bir bölümünü oluşturuyor. Konuyla ilgili bir açıklama yapan İTÜ öğretim görevlisi Prof. Dr. Zeynep Ahunbay şunları söylüyor: "*Aşağı Hasankeyf demek, Hasankeyf'in en az yüzde 60-70'i demek. Birçok tarihi eser burada bulunuyor. Tahrip olmuş yapılar da olabilirler ancak bu eserler suya bırakılmayacak kadar değerlidir. Kale'nin aşağısında kalan tüm eserler Aşağı Hasankeyf'e giriyor.*"

Bunlara ek olarak hazırlanan raporlarda, su kotundan etkilenen bölgelerdeki tarihi eserlerin çıkartılacağı, bunun için ödenek ayrılacağı yetkili kurumlar tarafından garanti altına alındığı söylenmişti. Ancak bugüne gelindiğinde, eserlerin tahrip olduğu yalanına sarılarak, gerçekleştirdikleri bu büyük katliamdan sıyrılmaya çalıştıklarını görüyoruz. "*Hasankeyf'in % 80'den fazlası Ilısu Barajı suları altında kalmayacaktır*" gibi net olmayan ifadelerle insanlar aldatılmıştır.

Ilısu Baraj tartışmalarının tarihçesi

Temelleri 2006 yılında atılan Ilısu Barajı'na dair tartışmalar 1950'li yıllarda başladı. 1971 yılında bölgede bir baraj yapılıp yapılamayacağına dair araştırmalar yapıldı ve 12 Eylül faşist darbesinin ardından proje kabul edildi. 1997-2002 tarihleri arasında İsviçre, Avustralya, İngiltere, İtalya ve İsveç bir konsorsiyum oluşturdu. Sonrasında çeşitli nedenlerle, önce İsveç, ardından İngiltere ve İsviçre projeden çekildiler. 2004 yılında yeni ortaklıklar oluşturuldu. Türkiye'den Nurool İnşaat ile birlikte Almanya, İsviçre ve Avustralya'ya ait şirketler bir birlik kurdu. Almanya, İsviçre ve Avustralya'ya ait ihracat kredisi sigortası, Türk hükümetine barajın yapımına dair ekonomik, sosyal, toplumsal ve çevresel bazı hususları içeren 153 maddelik bir şartname hazırladı ve ancak bu şartlar yerine getirildiği takdirde kredinin verilebileceğini açıkladı. Oluşturulan konsorsiyum, yapılan incelemeler neticesinde, hükümetin 153 maddelik şartnamesinin hiçbir maddesini dikkate almadığını belirterek 2008 yılında projeden çekildi.

Altmış yıla yakın bir süredir farklı şekillerde devam eden süreç, hafızalarımızda bir takım ibretli alemlik demeçlerle de yer etti. Eski Kültür Bakanı Atilla Koç'un "Hasankeyf bitmiş, tarihten silinmiş" sözleri, "Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu'un "Ilısu Barajı'na karşı çıkanlar bölücülerdir" açıklamaları bunlara örnektir. Şimdi ise tüm bunlara Çevre ve Orman Bakanlığı'nın "bir takım tahrip olmuş eserler" şeklindeki beyanını ekliyoruz. Elbette ki tüm bunlar, "çevreciliğin daniskalığı" bağlamında hiç de tesadüf olmayan, belli bir zihniyetin ürünü olan beyanlardır. Bu zihniyetin ardında yatanların bir bölümünü bir takım çıkar ilişkileri oluşturuyorsa, diğer bölümünü de "mozaik, mermer" ikilemindeki mermerden yana siyaset oluşturmaktadır. Mevcut tarihi eserlere nasıl bir değer biçildiği ve bu tarihi eserlerin kime ait görüldüğü ile ilgili bir siyaset...

Ilısu'nun götürdükleri...

2013 yılında tamamlanması beklenen Ilısu Barajı, tamamlandığında büyüklük bakımından Türkiye'nin ikinci en büyük barajı, enerji üretimi bakımından ise Türkiye'nin dördüncü sıradaki barajı olacak. Proje bedeli 1.2 milyar avro olarak belirlenen barajın kullanılabilirlik süresi ise 50 yıl olacak. Bu 50 yıllık enerji üretimi için 10 bin yıllık bir antik kent sular altında kalacak ve bölgede yaşayan 50 bin kişi oradan tahliye edilecek. 175 kilometrekarelik ana gövdesiyle baraj, 400 kilometrekarelik bir alanı etkileyerek, bölgedeki flora ve faunada önemli tehlikelere yol açacak. Baraj, tüm bu ekonomik, sosyal ve çevresel etkilerinin dışında kültürel anlamda da önemli tahribatlara yol açacak. 10 bin yıldır birçok medeniyete ev sahipliği yaparak oluşturulan bir kültürün eserleri 50 yıllık bir enerji üretimi için sular altında bırakılacak.

Hasankeyf üzerine süre giden bu tartışmalar ne ilk ne de son olacak. Önümüzde kanlı canlı daha birçok örnek mevcut. Dünyanın ilk hidroterapi merkezlerinden biri olan 1800 yıllık Roma çağı ılıcası Alliano'i'nin Yortanlı Barajı'nın suları altında kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalması, Kaz Dağları'nda siyanürle altın arama girişimleri, Munzur Vadisi üzerine yapılması planlanan barajlar, dünyada korunmaya değer bölgelerden biri olarak gösterilen Fırtına Vadisi üzerine hidroelektrik santral kurma girişimleri vb., kapitalizmin sözcülerinin kapalı kapılar ardında yaptığı ve yapacağı katliamlardan sadece birkaçı.

Bir kez daha tüm bu yaşananlardan ve örneklerden görüyoruz ki, kapitalizm için insan hayatı değerli olmadığı gibi, insanlık adına insanlık tarafından oluşturulan tüm eserler, doğa, kültür de bir değer teşkil etmiyor. Bunu geçtiğimiz haftalarda bir kere daha anlamış olduk. Onlarca insan ve onbin yıllık tarihi eserler sular altında göz göre göre boğuldu. Hesap sormazsak boğulmaya da devam edecek.

Kaynaklar

- 1- Ilısu Projesi, Tanımı, Tarihçesi ve Önemi, Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü
- 2- Ilısu Barajı ve HES Projesi Yeniden Yerleşim Eylem Planı, T.C Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü Emlak ve Kamulaştırma Dairesi Başkanlığı Ilısu Konsorsiyumu, Eylül 2005

**Toplumcu Mühendis, Mimar ve
Şehir Plancıları**

Sel felaketine ilişkin açıklama ve eylemlerden...

8-9 Eylül günleri boyunca yaşanan sel felaketine ilişkin kitle örgütleri, sendikalar, sağlık-meslek odaları, ilerici ve devrimci kurumlar tarafından basın açıklamaları ve eylemler gerçekleştirildi.

“Katillerden hesabı emekçiler soracak!”

BDSP, düzenin sel felaketiyle ilgili 11 Eylül günü Taksim Tramvay Durağı'nda eylem gerçekleştirdi.

“Sel değil kapitalizm katletti! Hesap soracağız!” ozalitinin açıldığı basın açıklamasında selin kapitalizmin çürümüşlüğüne bir kez daha ortaya serdiği, İstanbul gibi bir kentin göbeğinde yaşanan felaketin düzenin iflasının dolaysız bir göstergesi olduğu ifade edildi.

Ayrıca kentlere ayrılan sınırlı kaynakların yoksulluğun ve sefaletin üstünü örtmek için kullanılıp alt yapı gibi yatırımları önemsenmediği de eklendi. Devlet ve hükümet cephesinden yapılan açıklamaların kanı donduracak cinsten olduğu, istediklerinde İstanbul'u polis kuşatmasına alanların ortalıkta görünmediği de vurgulandı.

Pameks Tekstil'de öldürülen 7 kadın işçiye de değinilen açıklamada, bu katliamın Tuzla'daki filika katliamıyla Bursa'da işçi kadınların diri diri yakılmasından farkı olmadığı anlatılarak, işçi katletmenin burjuvazinin temel marifeti olduğu ifade edildi.

Açıklamada son olarak, “işçi ve emekçiler kendilerini bu sefaletle mahkum bırakan, selde, depremde katleden kapitalizm ile hesaplaşmadıkça gerçek kurtuluşa ulaşmaları mümkün değildir” denilerek katliamın hesabını sorma çağrısı yapıldı.

BDSP'nin açıklamasının ardından Emekçi Kadın Komisyonları adına da bir konuşma yapıldı. Konuşmada sel felaketinde de bir kez daha katledilenlerin işçi kadınlar olduğu, kapitalizmin kadını çok yönlü olarak sömürdüğü ve baskı altında aldığı, bedenlerinden yararlandığı ve katlettiği belirtilerek emekçi kadınların sömürü düzenine karşı mücadele edecekleri ifade edildi.

Çevreden halkın yoğun ilgi gösterdiği eylem basın açıklamasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İstanbul Tabip Odası'nda ortak açıklama...

İstanbul Tabip Odası'nda biraraya gelen meslek odaları Marmara Bölgesi ve özelde İstanbul'da yaşanan sel felaketinin yarattığı yıkımı, ortaya çıkan sorunları ve alınması gereken önlemleri kamuoyuyla paylaştılar.

İTO Olağanüstü Durumlarda Sağlık Hizmet Komisyonu'ndan Doç. Dr. Özlem Sarıkaya tarafından okunan açıklamada, afetin sorumluluğunu tüm İstanbullular'a yüklemenin ve doğa olaylarına karşı çaresizliğe bağlamanın kamu yetkililerinin sorumluluğunu hafifletmeyeceği ifade edildi.

Ortak açıklamanın ardından yapılan konuşmalarda, yaşanan felaketten devletin ve yerel yöneticilerin sorumlu olduğu söylendi.

ÇHD: Doğal afet değil katliam!

ÇHD İstanbul Şubesi, sorumlular hakkında suç duyurusunda bulundu.

Sultanahmet Adliyesi önünde saat 13.30'da biraraya gelen avukatlar, “Doğal afet değil katliam, Sorumlular hesap versin / ÇHD” pankartını açtılar.

Basın açıklamasını ÇHD adına Av. Taylan Tanay gerçekleştirdi. Tanay yaptığı açıklamada, Başbakan'ın katliamın sorumlusu olarak dereleri, belediye başkanının “ölen vatandaşı” sorumlu göstermesini, Çevre ve Orman Bakan'ının ise “almımıza yazılmış” deyip felaketi önlemek için yapılacak hiçbir şey olmadığını söylemesini eleştirdi. Sel ile ortaya çıkan tablonun ne doğal ne de kader olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TMMOB İkitelli bölgesinde...

TMMOB'a bağlı odalardan mühendis, mimar, şehir plancıları ve öğrencilerden oluşan bir grup İkitelli bölgesine hareket etti.

İkitelli bölgesindeki ziyarete katılan **Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları**, bölgeye ilişkin gözlemlerini şu sözlerle ifade ettiler:

“Bölgeye varıldığında felaketin izleri açık bir şekilde okunuyordu. Seli yaşayan ve canlarını zar zor kurtaran insanlar evlerinden dışarı çıkardıkları eşyalarını temizlemeye çalışıyor ve yarın ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Konuşma fırsatı bulduğumuz bazı mahalle sakinleri, elektrik ve suyun olmadığını söyledi. Ayrıca bölgeye kimi “milliyetçi derneklerin”, “cemaatçilerin” geldiklerini, insanların dinine, diline göre yardım ettiklerini belirtti. Selde evindeki bütün eşyaları zarar gören bir mahallelinin, “Yoksul olduğumuz için, emekçi olduğumuz için, fabrikalarda çalıştığımız için her zaman 2. sınıf vatandaş görülüyor, yetkililer zenginlere yardıma gidiyor.” sözleri ise tüm yaşananların özeti gibiydi. Ayrıca bölgede bir takım kimyasal bidonların olduğu gözlemlendi. Ağır bir kimyasal kokunun da hissedilir olması bu bidonlardaki zehirli maddelerin toprağa, suya karışmış olma ihtimalini güçlendiriyordu.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Sel felaketinin sorumlusu sistemdir!”

Munzur Çevre Derneği, Marmara bölgesinde yaşanan sel nedeniyle bir açıklama gerçekleştirerek yaşananın kader değil katliam olduğunu ifade etti. Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen dernek üyeleri, “Sel felaketinin, can kayıplarının, çevresel tahribatin sorumlusu sistemdir / Munzur Çevre Derneği” pankartını açtılar.

Basın açıklamasını dernek adına İsmail Duman gerçekleştirdi.

Duman, sel baskınları nedeniyle 32 kişinin öldüğünü ve 8 kişinin kayıp olduğunu belirterek yaşanan sel baskınının felaket değil katliam olduğunu vurguladı.

Duman, sel baskınında sorumlu arayan egemenlerin, halkı ve kaçak yapıları sorumlu tutarak kentsel dönüşüm projesini daha etkin bir şekilde hayata geçirme fırsatçılığıyla hareket ettiklerini söyledi.

Duman, işçi ve emekçileri yaşanan katliamın sorumlusu olan sömürü düzenine karşı örgütlenmeye ve mücadeleye çağırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sel değil katliam!

Halk Cephesi, 11 Eylül Cuma günü Kadıköy İskele Meydan'ında gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla, sel “felaketinin” sorumlusunun AKP olduğunu ifade etti.

“Sel değil katliam, sorumlusu AKP hükümetidir / Halk Cephesi” pankartının ve katliam fotoğraflarının yer aldığı dövizlerin açıldığı açıklamada, AKP'nin halka değer vermediği, önlem almaya ihtiyaç duymadığı ifade edildi. İnsana değer vermeyen bu düzenin çürümüş ve yıkılmaya mahkum olduğu söylendi.

Adına “sel felaketi” denilen katliamın tek sorumlusunun AKP olduğunun söylendiği açıklamada, yakınlarını kaybedenlerin AKP'nin peşini bırakmaması istendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Küçükçekmece İşçi Platformu Pameks önündeydi!

Küçükçekmece İşçi Platformu, sel katliamında 8 kadın işçinin öldüğü Pameks fabrikası önündeydi. Sel katliamının merkezi olan Halkalı-İkitelli'de kurulu bulunan Pameks önündeki açıklamada 7 kadın işçinin asıl katilinin sel değil, Pameks patronu ve kapitalizmin kendisi olduğu söylendi.

11 Eylül Cuma günü yapılan basın açıklamasında “Sel felaketi çürümüş düzenin iflasını belgeledi... Katleden sel değil kapitalizmdir!” pankartı açıldı.

Açıklamaya izin veremeyen Pameks uşaklarının müdahalesine rağmen yapılan açıklamada “7 tekstil işçisi kadını katleden ne sel, ne de kurtarma çalışmalarının yetersizliğidir. Katleden işçileri yük aracında taşıyan Pameks Tekstil patronudur. Pameks Tekstil patronu kendi sınıfının temel özelliklerini gösteren asalak bir burjuvadır. O da Tuzla'da kum torbası yerine işçi kullanan ve filikada işçileri katleden Gisan Tersanesi patronuyla aynı dünyaya aittir. Bursa'da kilitli kaldıkları fabrikada yanan kadın işçileri camdan kaçmadıkları için suçlayan Özyay Tekstil patronunun dünyasıdır bu dünya. Bu vahşi kapitalizmin dünyasıdır” ifadelerine yer verildi.

Açıklamada ayrıca farklı fabrikalarda çalışan işçiler olarak sınıfa karşı sınıf mücadelesini sürdürme ve işçi katliamlarının hesabını sorma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Eğitim emekçileri hak gasplarına karşı eylemde!

KESK'e bağlı **Eğitim-Sen**, kamu emekçilerinin 2009-2010 Eğitim-Öğretim Yılı başlangıcında ek ders ücretlerinin eksiksiz ödenmesi, eğitime hazırlık ödeneğinin tüm eğitim ve bilim emekçilerine ödenmesi talebiyle 16 Eylül günü alanlardaydı.

Ülke genelinde sevk eylemleri gerçekleştiren eğitim emekçileri **İstanbul, Adana, Bursa, Tokat, Kayseri** ve **Manisa**'da yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştirdi.

İstanbul'da İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yürüyüş

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri, ek ders ücretlerinin gasedilmesini Sultanahmet Meydanı'ndan Cağaloğlu'nda bulunan İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yaptığı yürüyüşle protesto etti.

Yaklaşık 400 kişilik kitlenin "Yaşasın grev yaşasın toplu sözleşme!", "Hükümet elini ek dersimden çek!", hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!" sloganları eşliğinde gerçekleştirdiği yürüyüşün ardından İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklama, sel felaketinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Yürüyüş sırasında yoğun olarak **Kamu Emekçileri Bülteni**'nin dağıtımı yapıldı.

Adana'da ek ders eylemi

Eğitim-Sen Adana Şubesi İnönü Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Şube binası önünde toplanan eğitim emekçileri "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Parasız eğitim parasız sağlık!", "Ek ders hakkımız gasp edilemez!" sloganlarıyla İnönü Parkı'na yürüdüler.

Eğitim emekçileri adına basın metnini okuyan Güven Boğa, Haziran ayında iki hafta süren ek derslerin ücretlerinin ödenmemesinin yanısıra Eylül ayındaki ek ders ücretlerinin bayram haftasında da çalışılmasına rağmen ödenmeyeceğini ifade etti. Açıklamanın devamında yüzbinlerce eğitim emekçisini ilgilendiren bu soruna karşı sessiz kalmayacaklarını dile getirdi.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylem sloganlarla son buldu.

Bursa'da yürüyüş...

Bursa'da saat 11.00'de Ünlü Cadde'de toplanan eğitim emekçileri ellerindeki döviz ve flamalarla yürüyüşe geçtiler. Ajitasyon konuşmaları ve sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşle Orhangazi Parkı'na gelen yaklaşık 300 kişi adına Eğitim-Sen Bursa Şube Başkanı Cemal Akkurt basın açıklaması yaptı.

Eğitim alanında yaşanan sorunları ve eğitim emekçilerinin yaşadığı sıkıntıları anlatan Akkurt'un ardından eylem sona erdi.

Eylem boyunca "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Ek ders hakkımız gasedilemez", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Eğitim haktır satılamaz!", "Parasız eğitim parasız sağlık!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!" sloganları atıldı.

Tokat'ta basın açıklaması...

Okullarından sevk alarak saat 11.00'de Eğitim-Sen Tokat Şube binası önünde toplanan eğitim emekçileri

GOP Bulvarı boyunca sloganlarla yürüdü.

"Füzeye değil eğitime bütçe!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "İMF defol bu memleket bizim!" sloganlarının atıldığı eylem şube başkanının yaptığı basın açıklaması ile sürdü. Seminer döneminde ek ders ücretlerinin eksiksiz ödenmesi ve eğitime hazırlık ödeneğinin tüm eğitim çalışanlarına verilmesinin gerektiğinin vurgulandığı eyleme 50 eğitim emekçisi katıldı.

Kayseri'de eylem...

Kayseri'de saat 11.00'de meydan pano altında biraraya gelen eğitim emekçilerine seslenen Eğitim-Sen Kayseri Şube Başkanı Sedat Ünsal, eğitim emekçilerinin yaşadığı mağduriyetlerin giderilmesi için eylemlerine devam edeceklerini ifade etti.

Basın açıklamasının ardından eğitim emekçileri halaylar çekti.

Eylemde, "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz?", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın parasız, bilimsel, demokratik eğitim!", "Krizin bedeli patronlara!"

"Emekçiyi satanı, biz de satarız!", "Devlet güdümlü sendikalara hayır!", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!" sloganları atıldı. BDSP'nin de destek verdiği eyleme yaklaşık 90 kişi katıldı. Kayseri'deki sevk eylemine yüzde 50 oranında katılım sağlandı.

Manisa'da yürüyüş...

Manisa'da Manolya Meydanı'nda toplanan eğitim emekçileri Manisa Milli Eğitim Müdürlüğü'ne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca alkışlar ve sloganlar eksik olmadı.

Eğitim-Sen Manisa Şube Başkanı Fatih Yoğurtçuoğlu tarafından okunan basın açıklamasında eğitim emekçilerin ek ders ücretlerinin gasp edilmesi bir haksızlık olarak nitelendirildi.

Vizite alarak gelen öğretmenlerin eylemine 50 kişi katıldı. Eylem boyunca "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Zam zulüm işkence işte AKP!", "İşte sendika işte KESK!", "Gerici faşist eğitime hayır!", "Sürgünler bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Adana-Bursa-Tokat-Kayseri-Manisa

Asistanlardan soruşturmalara tepki...

İstanbul Üniversitesi Araştırma Görevlisi Temsilciler Kurulu ve Eğitim Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi, İstanbul Üniversitesi'nde 40 asistana daha soruşturma açılmasını 14 Eylül günü İ.Ü. Beyazıt Kampüsü Ana Kapı önünde gerçekleştirdiği eylemle protesto etti.

Eylemde, soruşturmalara derhal son verilmesi istendi.

Öğrenci Kültür Merkezi önünde bir araya gelen kitle, "Asistan kıyımına son" ve Herkese iş güvencesi Hemen şimdi / Eğitim-Sen 6 Nolu Şube" pankartları açarak sloganlarla İÜ Beyazıt Kampüsü Ana Kapı önüne geldi.

Yürüyüş ve eylem boyunca, "Soruşturmalar geri çekilsin!", "Asistan kıyımına son!", "Doktoralı işsiz olmayacağız!", "Rektör soruştur, hepimizi soruştur!" ve "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganlarını atan araştırma görevlileri adına basın açıklamasını **Cemil Ozansü** okudu.

Ozansü, İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'nün, 50/d uygulamasına karşı mücadele eden araştırma görevlilerinden 40'ına daha disiplin soruşturması açtığını belirtti.

İÜ. Rektörlüğü'nün yaz aylarında toplam 50 kişiye soruşturma açtığını belirten Ozansü, soruşturmalara derhal son verilmesini ve yargı kararlarının uygulanmasını istedi.

Açıklamanın ardından Eğitim-Sen 6 Nolu Şube adına da açıklama yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa'da ataması yapılmayan öğretmenler eylemde

Eğitim-Sen Bursa Şubesi ve Bursa Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yaptığı ortak basın açıklamasıyla kadrolu çalışma talebini dile getirdi.

Eylemde ilk olarak **Bursa Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu** sözcüsü Remziye Sakin basın açıklamasını okudu. Sakin, kadrolu atamalar

yapılana kadar mücadelelerine yılmadan devam edeceklerini belirtti.

Sakin'in ardından **Eğitim-Sen Bursa Şube Başkanı Cemal Akkurt** açıklama yaptı. Akkurt sayıları iki yüz bini aşan güvencesiz eğitim emekçileri ve işsiz öğretmen adayları ile birlikte mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Açıklamaların ardından Milli Eğitim Müdürlüğü önünde 10 dakika oturma eylemi yapıldı. Eğitim-Sen'in 16 Eylül Çarşamba günü Ünlü Cadde'de ek ücretler ile ilgili yapacağı eylemin çağrısıyla açıklama sona erdi.

Eylemde "Ücretli köle olmayacağız!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kadrolu çalışmak istiyoruz!", "Direne direne kazanacağız!", "KPSS kaldırılın!", "Sefalete teslim olmayacağız!", "Eğitim haktır satılamaz!", "Diplomalı işsiz olmayacağız!" sloganları atıldı. Basın açıklamasına yaklaşık 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Eskişehir'de eylem

Eskişehir'de ataması yapılmayan öğretmenler, atamaların yapılacağı gün olan 14 Eylül'den bir gün önce Adalar Migros önünden Yediler Parkı'na yürüyüş düzenlediler. Hükümetin uygulamalarını protesto ederek taleplerini dile getirdiler.

Slogan ve alkışlar eşliğinde Hamamyolu Yediler Parkı'na gelen ataması yapılmayan öğretmenler adına okunan basın açıklamasında; atamaların eşitsizliğine ve dışarıda bıraktığı kitleye dikkat çekildi.

"Ücretli öğretmenlik kaldırılarak tüm öğretmenlerin kadrolu atanması, KPSS'nin kaldırılması, açtıktaki tüm öğretmenlerin ataması yapıldıktan sonra öğretmen yetiştiren fakültelere ihtiyaca göre öğrenci alınması" taleplerini sıralayan ataması yapılmayan öğretmenler slogan ve alkışlarla eylemlerini noktaladı.

Kızıl Bayrak / Eskişehir

Kent AŞ işçilerinden Ankara yürüyüşü

İzmir Karşıyaka Belediyesi'ne bağlı Kent A.Ş.'de çalışırken "daralma" gerekçesiyle işten atılan Kent A.Ş. işçilerinin 1 Mayıs 2009 tarihinde başlattıkları direniş, Ankara yürüyüşü ile sürüyor.

Kent AŞ işçileri 16 Eylül günü, 30 gün sürecek olan İzmir-Ankara yürüyüşüne başladılar. Direnişlerinin 140. gününde başlayan yürüyüş için saat 11.00'de Karşıyaka Belediyesi önünde toplanan işçiler "Yaşasın Ankara yürüyüşümüz! / İşten atılan Kent AŞ işçileri", "İşten çıkarılan Kent A.Ş. işçileri İzmir-Ankara yürüyüşü!" yazılı pankartlar açtılar ve aynı şiarlı önlükler giydiler.

55 Kent A.Ş. işçisi ile birlikte Genel-İş 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar ve Şube Mali Sekreteri Cenan Ünal'ın sürdüreceği Ankara yürüyüşünde, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile DİSK'e bağlı sendikaların şube başkanları, yürüyüş koluna İzmir'deki Kipa Bornova önüne kadar eşlik ettiler.

İşçi ailelerinden tepki!

İşçilerin ailelerinin de destek verdiği eylemde, kolluk kuvvetleri, yürüyüş güzergahının bazı yerlerinde işçilere kaldırımdan yürüme dayatmasında bulunarak zaman zaman gerginlik çıkardı. Kolluk güçlerinin işçi çocuklarına yürüyüş izni vermemesinden kaynaklı çocuklar DİSK araçlarına yerleştirildi. Yürüyüş, kolluk kuvvetlerinin keyfi baskılarına rağmen canlı ve coşkulu geçti. Özellikle işçi aileleri eylem boyunca öfkeli ve tepkiliydiler.

En önde Süleyman Çelebi ve şube başkanlarının yürüdüğü yürüyüş kolunda, DİSK ve Genel-İş flamaları taşındı. Eylemden önce İzmir'deki yürüyüş güzergahı Karşıyaka Çarşı'dan başladı ve Alaybey Parkı'ndan Bayraklı Alt Geçiti'ne kadar devam etti.

Karşıyaka Belediye önünde gerçekleştirilen basın açıklamasını Genel-İş Genel Başkanı Erol Ekici okudu.

Açıklamada işçilerin yaklaşık 4.5 aydır

aileleriyle birlikte yağmur çamur demeden direndikleri, işlerine geri dönme mücadelesi verdikleri ifade edildi.

Çelebi CHP'yi savundu, Çalışkan'ı ve Durak'ı suçladı!

Ekici'nin konuşmasının ardından sözü DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi aldı. Çelebi, Karşıyaka Belediyesi Başkan Yardımcısı (eşbaşkanı) Hüseyin Çalışkan'ın DİSK yöneticilerine yönelik saldırılarına yanıt verdi. Çelebi'nin konuşması işçilerin "Taşeron elini işimizden çek!" sloganlarıyla bölündü.

Şimdiye kadar CHP yöneticileriyle, Büyükşehir Belediye Başkanı'yla, CHP İzmir İl Başkanı ile görüştiklerini ifade eden Çelebi, görüştüğü kişilerin Kent AŞ işçilerinin haklı olduğunu söylediklerini ama Cevat Durak'ın sorunu çözmediğini söyledi.

Sendikacıların CHP savunuculuğu sadece Çelebi'nin konuşmasına yansımada. Aynı zamanda sendika yönetimi eylem boyunca işçilerden yükselen CHP karşıtı sloganları da engellemeye çalıştı.

Karşıyaka Belediyesi'nin önünde gerçekleştirilen açıklamanın ardından yürüyüş başladı.

Eylem kitlesel ve coşkulu geçti!

Eylem boyunca "Yaşasın Ankara yürüyüşümüz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Çal, çal, çal Altaş'ı al başına çal!", "İnadına sendika, inadına DİSK!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Kent AŞ işçisi direnişin simgesi!" sloganları coşku ve öfkeyle haykırıldı.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eyleme Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Halkevleri, Petrol İş Aliğa Şubesi, Nakliyat-İş, KESK İzmir Şubeler Platformu ve Mücadele Birliği Platformu destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Entes güncesinden...

119. gün...

Entes'te çalışan iki işçi ile sohbet ettim. "Durum ne olacak, kazanacak mısınız?" diye sordular. Ben de ilk davaya katıldığımı, davanın Ekim'e ertelendiğini ve ilk olarak Entes'in şahitlerinin dinleneceğini söyledim. Şahitlerin kim olduğunu bilmediğimi fakat benden önce işe iade davası açan işçinin davasındaki şahidin işe yeni giren muhasebeci ile bizim bölüm şefi Gülnur Topal olduğunu ifade ettim. Büyük ihtimalle benim davaya da aynı şahitler girecektir. Ayrıca Entes avukatının dediği gibi gerçekten üretimde düşüş var mı araştırılacak. Ondan sonra davanın seyri az çok belli olacak dedim. (..)

120. gün...

Bugün Direniş Platformu olarak Ayzi Moda işçilerini destek ziyaretine gidecektik. Onun için toplandığımız an öğrendik ki Ayzi moda direnişi sonlandırılmış. Fabrika içinde işgalde olan 4 işçi gözaltına alınarak götürüldüğü sırada icra memurları gelerek makineleri çıkarmış. İşlemler bittikten sonra ise işçileri serbest bırakmışlar.

Aynı saatlerde Güler Zere için Adli Tıp Kurumu önünde yapılan basın açıklamasına katılmak üzere yola çıktık. Güler Zere'ye özgürlük için destek veren birçok kurum adına basın metni okundu. Ardından Adli Tıp Kurulu toplantısı bitene kadar bekleyişe geçildi.

121.gün...

(..) Güler Zere'yi öldürtmeyeceğiz eylemine katıldık. Adli Tıp Kurumu, evrak eksikliğini bahane ederek süreyi uzatıp her geçen saniye Güler Zereyi ölüme terk ediyor. Amaçlarının adalet olmadığını Ergenekoncuların, Hüseyin Üzmezlerin olayında apaçık göstermiş oldular. (...)

124. gün...

Her zaman olduğu gibi direniş çadırını ve pankartını alarak direniş yerine gittik. Bugün direniş nöbetçisi Metal İşçileri Kurultayı Ümraniye Hazırlık Komitesi'nden bir işçi arkadaştı. Komiteden gelen arkadaşla sonbaharda gerçekleştireceğimiz İstanbul Metal İşçileri Kurultayı hakkında nasıl bir çalışma yürüteceğimizi konuşup tartıştık.

125. gün

Direnişi takip eden bir işçi, direnişimin son durumunu, gelişmeleri öğrenmek için yanıma geldi. Ben de son yaşanan gelişmeleri aktardım. Yaşı ilerlemiş olan işçi kendi yaşadığı grevleri, eylemleri hatırladığını ve beni her gördüğünde duygulandığını söyledi. (...)

Geçtiğimiz günlerde Suzan Abla, sabaha karşı evine yapılan baskınla gözaltına alınıp mahkemece tutuklanmıştı. Direnişim boyunca beni yalnız bırakmayan Suzan Sezgin'e buradan selamlarımı iletiyorum.

126. gün

Bugün Emekçi Kadın Komisyonları nöbetteydi. Nöbetçi arkadaşla beraber eşyalarımızı alarak direniş yerine geçtik. İlk işimiz pankartı asıp çadırı kurmak oldu. (...)

Direnişin önünden geçerken dikkatle pankartı okuyan işçi biraz ilerledikten sonra geri döndü. "Tek başına mı direniyorsun?", "Başka işten atılan olmadı mı?", "Patron bir şey demiyor mu?" gibi sorular sordu. Ben de durumu anlattıktan sonra 126 gündür direndiğimi söyleyince "Helal olsun sana. Kolay gelsin. Allah yardımcın olsun" diyerek ayrıldı. (...)

*Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan*

İşçi ve emekçi hareketinden...

Sabiha Gökçen'de eylem...

İstanbul Sabiha Gökçen Havalimanı'nda yürüttüğü sendikal örgütlenme mücadelesi toplu işten atma saldırısıyla engellenmek istenen Hava-İş Sendikası, 10 Eylül günü eylemdeydi. ISG Yer Hizmetleri A.Ş.'de çalışan sendika üyesi 208 işçinin önceki gün işten atılması işçiler tarafından gerçekleştirilen yürüyüşle protesto edildi.

11 Eylül günü saat 16.30'da Apron kapısında toplanarak buradan ana binaya doğru yürüyen İSG işçileri, işyerinde çoğunluğu sağladıkları günden itibaren patron baskısıyla karşı karşıya olduklarını belirterek mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ifade ettiler.

Yürüyüş boyunca, "Sendika hakkımız söke söke alırız!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Yaşasın işçilerin kardeşliği!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını atan işçiler işe geri alınana kadar eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular.

Eylemin sonuna doğru polisle de kısa süreli bir tartışma yaşayan havayolu işçileri çevreden ilgi ve destek gördüler.

BTS'de açlık grevi sona erdi...

KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası'nın (BTS) siyasi kadrolaşmaya, lojman tahsislerindeki haksız uygulamalara, keyfi suspanti uygulamasına, tren tarifecilerinin siyasi ayrımcılığına karşı başlattığı iki günlük açlık grevi sona erdi.

10 Eylül günü BTS'nin tren garındaki temsilciliğinde toplanan emekçiler "Söz, yetki, karar çalışanlara!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sokağa eyleme özgürleşmeye!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla AKP il başkanlığı önüne yürüyerek siyah çelenk bıraktılar.

BTS Adana Şube Başkanı Mehmet Gök'ün okuduğu basın metninde, TCDD yönetiminin demiryolu emekçilerine yönelik baskıcı ve anti-demokratik uygulamaları sıralandı.

"Siyasi kadrolaşma, lojman tahsislerindeki haksız uygulamalar, Keyfi suspanti uygulaması, Tren tarifecilerinin siyasi ayrımcılığı, SON BULSUN!" pankartının taşındığı açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı.

Açıklamada, haksızlıklara karşı fiili ve meşru mücadele hattında mücadelenin artarak devam edeceği vurgulandı. Eyleme SES, BES, Eğitim-Sen, Alnteri, BDSP ve ÇHKM destek verdi.

Kızıl Bayrak / Adana

Emekçiler taşeronlaşmaya karşı eylemde

Dev Sağlık-İş Sendikası, Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu (SHÇEK) bünyesinde çalışan 418 personelin, 2010 yılında ihale usulü ile istihdam edilmesini 14 Eylül günü Sosyal Hizmetler Müdürlüğü önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile protesto etti.

Saat 12.30'da gerçekleştirilen eylemde, sağlıkta taşeronlaştırmaya izin verilmeyeceği ifade edildi.

Basın açıklamasını sosyolog Özgür Aktükün gerçekleştirdi.

Sosyal hizmetlerin taşeronlaştırılmayacağını belirten Aktükün, SHÇEK'nin meslek elemanlarını ihale usulüyle istihdam ederek İş Kanunu'na da aykırı davrandığını ifade etti.

Aktükün, "Eşit işe, eşit ücret" güvencesinin hiçe sayıldığını, hak kayıplarının meydana geldiğini belirtti.

Eylem, Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun yaptığı konuşma ile sona erdi.

Eylemde, "Sosyal hizmetlerde taşeron istemiyoruz!", "Herkes eşit güvenceli iş!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Sosyal hizmetlerde insanlık satılmaz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Hava-İş üyesine baskı!

Hava-İş Genel Merkezi 16 Eylül günü yaptığı yazılı açıklama ile sendikaya ve üyelerine yönelik saldırılar hakkında bilgi verdi.

Açıklamada, THY Teknik A.Ş. Uçak Revizyon bölümünde görev yapan sendika temsilcisi Orhan Veli Sel'in THY yönetimi tarafından "eğitim dokümanlarını zamanında okumadığı" gerekçesiyle soruşturmaya uğradığı belirtildi. İşverenin, Sel'in savunmasındaki ifadeleri "işvereni küçük düşürdüğü, hakaret ettiği" şeklinde ele aldığını, Yönetim Kurulu kararı ile iş sözleşmesini bildirimsiz feshettiğini dile getirildi.

Sendika, Sel'in 1987 yılından bu yana bu şirkete hizmet verdiğini, çalışma hayatı boyunca tek bir ceza bile almadığını, savunmasında hakaret içeren hiçbir kelime geçmediği halde, savunmanın yazım dilinin böyle bir amaç içerdiği yönünde subjektif bir yaklaşım içine girilerek adaletsiz ve hakkaniyet dışı bir işlem yapıldığını söyledi.

ODTÜ işçisi: "Marka karın doyurmuyor!"

Türk-İş'e bağlı Tez-Koop-İş Sendikası'na üye ODTÜ işçileri toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamayınca 16 Eylül günü üniversite yönetimini protesto etti.

ODTÜ'de yürütülen toplu sözleşme görüşmelerinde ücretlerinin iyileştirilmesi talepleri kabul edilmeyen işçiler, servislerinden indikten sonra

16 Eylül 2009 / ODTÜ

rektörlük

binası önünde toplandı.

Burada gerçekleştirilen açıklamada, Tez-Koop-İş 2 No'lu Şube Başkanı Mustafa Barın, yaklaşık 370 üye adına yürüttükleri toplu sözleşme görüşmelerinde, ODTÜ ve Kamu-İş yönetiminin uzlaşmaz tavrı nedeniyle görüşmelerin tıkandığını belirtti. ODTÜ yöneticilerinin toplu sözleşme masasında "ODTÜ markadır" dediğini ifade eden Barın, markanın karın doyurmadığını söyleyerek 218 kişinin 800 lira karşılığında çalışmasına rağmen iyileştirme taleplerinin reddedildiğini belirtti.

Açlık sınırına yakın ücret alan üyelerine yönelik sosyal ve ekonomik taleplerinin hayati talepler olduğunu ifade eden Barın haksızlıkları, yanlışlıkları kamuoyuna haykıracaklarını duyurdu.

"Sayın Rektör, 860 TL ile geçinme dersi verir misin?", "ODTÜ markadır, marka karın doyurmuyor", "ODTÜ ormanına sahip çıkıyor, işçisine sahip çıkmıyor" yazılı dövizler taşıyan işçiler, "ODTÜ işçisi köle değildir!", "Demokratik ODTÜ, işçine sahip çık!" sloganlarını attı.

Esenyurt'ta kıyıma karşı direniş sürüyor...

Esenyurt Belediyesi'nde çalışırken işten atılan Belediye-İş Sendikası üyelerinin işten atma saldırısına karşı başlattığı direniş sürerken sendika düşmanlığında sınır tanımayan belediye yönetimi 15 Eylül günü sendika üyesi 3 işçinin daha işine son verdi.

18 Ağustos günü, 3 işçinin işten atılmasıyla başlayan direnişte son yaşanan işten atmalarla beraber

direnışteki işçi sayısı 12'ye ulaşmış oldu.

İşten atmalara karşı yazılı açıklama yapan **Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube** her Perşembe saat 12.00'de Esenyurt Belediyesi önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapacağını duyurdu. Direniş destek çağrısında bulundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Şişli Belediyesi'nde sendika değişimi

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı Mevsim Gürlevik yaptığı yazılı açıklama ile Şişli Belediyesi'nde çalışan 379 işçiden 277'sinin Genel-İş'e üye olduğunu belirtti. Açıklamada, Genel-İş'in Şişli Belediyesi'nde en kısa zamanda toplu sözleşme yetkisini alacağı ifade edildi.

Gürlevik, Belediye-İş'in, işçilerin sendika değiştirme sebebinin Şişli Belediyesi yöneticilerinin işçilere baskı uygulaması olduğu yönündeki iddialarının da iftira olduğunu belirtti.

Belediye-İş'in, 12 üyesi ile 16 Eylül günü gerçekleştirdiği basın açıklamasının da tabanda sınıf iradesinin kaybedildiğinin bir göstergesi olduğunu söyledi.

Sendika seçme özgürlüğünün önündeki her türlü engelin kaldırılmasını, referandum dahil olmak üzere, örgütlenme ve toplu pazarlık hakkını güvence altına alacak adımların atılması gerektiğini savduklarını ifade eden Gürlevik, Belediye-İş'e iftiralara son verme çağrısında bulundu.

Belediye-İş ise, 16 Eylül günü gerçekleştirdiği eylemle Belediye-İş Sendikası'na üye işçilerin sendika değiştirmeye zorlandıklarını söyledi.

Açıklamada, DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nı da Şişli Belediyesi'ndeki örgütlülüğü bozmakla suçlayarak, bunun sınıf anlayışıyla bağdaşmadığını söyledi.

Belediye-İş'e üye işçilere Genel-İş Sendikası'na geçmeleri konusunda işveren tarafından baskı yapıldığının belirtildiği açıklamada, Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ün de aralarında bulunduğu 8 kişi hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunulacağı ifade edildi.

Asil Çelik grevi sona erdi!

Bursa Orhangazi'de kurulu Asil Çelik fabrikasında 30 Ocak 2009 tarihinden bu yana devam eden grev, 11 Eylül günü İstanbul'da imzalanan toplu iş sözleşmesi ile sona erdi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdarođlu, BMİS yöneticileri ile Asil Çelik yöneticileri ve avukatlarının da hazır bulunduğu toplantıda, birinci yıl için işçi başına bir kereye mahsus olmak üzere seyyanen 500 TL ile birikmişlerin ve bayram harçlıklarının verilmesi, ikinci yıl enflasyon oranında, üçüncü yılda da enflasyon artı yüzde 1 zam verilmesi konusunda anlaşma sağlandı.

Anlaşma görüşmelerin ardından işçilerin onayına sunuldu. Yapılan oylamayla grevin bitirilmesi kararlaştırıldı.

Taraflar arasında imzalanan sözleşme Asil Çelik'te, sendikaya kayıtlı 484 işçiyi kapsıyor. Ancak, fabrikada üretimin ne zaman başlayacağı henüz belli değil. Gelen bilgiler arasında işçilerin açık izne çıkarılacağı da var.

Lastik-İş'te kapalı kapılar ardında delege seçimi

Bir süredir sendika içinde yaşanan koltuk kavgalarıyla gündemde yer alan **Lastik-İş Sendikası**'nda sular durulmuyor.

Sendika içinde yaşanan gerilim 15 Eylül sabahı **Kocaeli Pirelli Fabrikası**'nda başlayan delege seçimleriyle daha da arttı. Lastik-İş Sendikası'na üye

olan fakat işten çıkartılan muhalif işçiler içeriye alınmadı. Gizli oylama biçiminde yapılması gereken delege seçimleri açık oylama biçiminde yapılırken sandıkların bulunduğu bölgeye hiç kimse yaklaştırılmadı.

Delege seçimlerinde yaşanan olayların tespiti amacıyla hakim ve avukatlardan oluşan tespit heyeti işyerine geldi. Heyetin içeride yaptığı çalışmanın ardından dışarı çıkması üzerine, dışarıda bekleyen işçiler tepkilerini dile getirdiler. Oylamanın kapalı yapılması gerekirken açık oylama yapıldığını söyleyen işçilere heyetin "yapacak bir şeyimiz yok" dediği öğrenildi.

Delege seçimleri devam ederken, Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan, fabrikanın dışına çıktı. Bu sırada bir işçiyle göz göze gelen Karacan, "Beni vuracağını söylüyormuşsun. Gel vur bana" dedi. Bu sırada orada basın mensuplarının da olduğunu fark eden Karacan durumu düzeltmeye çalıştı. Muhaliflerin de aday olmaya hakkı olduğunu ifade eden Karacan, "O zaman neden içeri giremiyorlar" sorusuna da, "O işverenin kararı" şeklinde yanıt verdi.

Pirelli'den atılan işyeri temsilcisi ve yönetim kurulu üyesi Recep Ortaç ise delege seçiminin demokratik kurallar çerçevesinde yapılmadığını söyledi. Ortaç, "Oylamanın kapalı yapılması lazım.

Milletin okuma yazması yok mu ki işçiye oy kullanma sırasında refakat ediyorlar? Hani demokratik bir seçim olacaktı?" diyerek tepkisini ortaya koydu.

Sinter patronunun oyunları...

Ümraniye Dudullu'da kurulu bulunan Sinter Metal'in patronu **Olgun Tanberk** 2008 yılının Aralık ayından bu yana devam eden Sinter direnişini kırmak için türlü ayak oyunlarına devam ediyor.

Olgun Tanberk, işe iade davası açan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Sinter Metal işçilerini son bir haftadır sürekli arayarak "Gelin davadan vazgeçin, sendikadan istifa edin, bütün tazminatlarınızı ödeyeceğim" diyerek fabrika önünde devam eden direnişlerinden vazgeçirmeye çalışıyor.

Olgun Tanberk, bir taraftan hukuksal sürecin uzamasından yararlanırken diğer taraftan da zor koşullarda direnişlerini sürdürmeye çalışan işçilere ve direnişli bırakan diğer sendika üyesi işçilere para teklif ederek direnişli bitirmeye ve sendikal örgütlenme mücadelesini dağıtmaya çalışıyor. Fabrika önündeki direnişlerini sürdüren 30 Sinter Metal işçisi ise patronun aradığı işçilere tek tek ulaşarak bu tuzağa düşmemeleri için uyarıda bulunuyorlar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Küçükçekmece'de sınıf çalışmalarından...

Küçükçekmece'den sınıf devrimcileri olarak, bu hafta birçok pratik faaliyet örgütledik. Hafta içinde "Katleden sel değil, kapitalizmdir!" şiarlı *Kızıl Bayrak* gazetesinin son sayısının satışını emekçi semtlerinde ve merkezi noktalarda gerçekleştirdik. Gazete satışları sırasında düzen cephesinin doğal bir afet olarak lanse ettiği sel felaketini kapitalizmin ve sermaye devletinin etkili bir teşhirine çevirdik.

Yaşanan "sel felaketi"nin aslında kapitalizmin bir felaketi olduğunu, bu düzenin işçi ve emekçilere hiçbir değer vermediğini tersine ölüm ve acılar üzerine saltanatını sürdürmeye devam ettiğini ajitasyon konuşmalarıyla teşhir ettik. Ayrıca 8 tekstil kadın işçisinin ölümüne sebebiyet veren Pameks Tekstil patronunu fabrika önünde gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasıyla protesto ettik. Yapılan basın açıklamasında "Öldüren sel değil, kapitalizmdir!", "Pameks patronu hesap verecek!" sloganını haykırdık. Yanısıra kimi fabrikalarda selden biriken suların tahliyesi için çalıştırılan işçilerin dikkatini çekmek için "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attık. Ayrıca selden etkilenen yerleşim yerlerinde kullanmak üzere "İnsanca bir yaşam, çağdaş bir kent sosyalizmle mümkündür!- Afet değil, kapitalizm öldürür!" başlıklı bildirimizi işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyoruz.

Öte yandan yerel yayımlımız *Emekçinin Gündemi*'ni de işçi ve emekçilere taşıyoruz.

Yine geçtiğimiz günlerde Tez-Koop İş Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır'ın sunduğu "Türkiye İşçi Sınıfı Tarihi" başlıklı bir seminer gerçekleştirdik.

Son olarak Güven Elektrik'teki sendikalaşmanın kazanımla sonuçlanmasının ardından toplu sözleşme imzalandı. Şimdi ise temsilcilik seçimleri gündemde. Temsilcilik seçimlerine müdahale amacıyla "Güven Elektrik işçileri patronun değil, işçinin temsilcisini seçmelidir!" Küçükçekmece İşçi Platformu imzalı bildiriyle işçilere seslendik.

Siyasal sınıf çalışmamızı güçlendiren adımlarımızı daha güçlü atmaya devam edeceğiz.

Küçükçekmece BDSP

Kürt ulusal sorunu üzerine değerlendirmelerden seçmeler...

Demokrasi mücadelesi

Türkiye’de Kürt sorununun bizzat Kürt akımları tarafından reformist bir çerçevede ele alınması yeni bir durum değildir. ‘70’li yıllarda Türkiye sol hareketinde olduğu gibi Kürt hareketi bünyesinde de biri devrimci-demokrat ve öteki reformist olmak üzere iki ana akım vardı. Reformist Kürt solunun o günkü temsilcileri (ki esas olarak PSK tarafından temsil ediliyordu) kendi stratejilerini “Türkiye’ye demokrasi Kürdistan’a otonomi” olarak özetliyorlardı. Bu, demokrasi sorununu devrim sorunundan koparan, dolayısıyla devrimci iktidar hedefinden yoksun, barışçıl kitle mücadelelerine dayalı olarak kurulu düzeni kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmeyi hedefleyen ve bunu Kürtlere otonomi hedefiyle birleştiren reformist bir siyasal çizgi/strateji idi. Yine de sorunu sınıf ilişkileri içinde ortaya koymak ve tanımlanan amaçlara, egemen sınıfa karşı Türk ve Kürt halklarının birleşik mücadelesi ile ulaşmayı hedeflemek gibi ilerici üstünlüklere sahipti.

Esas olarak PKK tarafından temsil edilen bugünün Kürt reformist hareketi ise İmralı’dan beri artık bu kadarından bile yoksundur. Çünkü yeni reformist stratejide sınıflar, sınıf ilişkilerine dayalı siyasal mevzilenme ve mücadele yoktur. Bunun yerine artık tarihsel ilişkileri içinde iki “kavim”, yani “Türkler” ve “Kürtler” vardır. Kürt sorunu ise, tarih boyunca stratejik ittifak içinde olmuş ve bundan da karşılıklı olarak hep kazançlı çıkmış bu iki kavmin ilişkilerinde 19. yüzyıl ile birlikte meydana gelen ve cumhuriyetin ilk yıllarındaki “yanlış anlamalar”la kontrolü hepten yitirilen bir tür yol kazasının ürünüdür ve çözümü de, aynı tarihin referans alınarak eski stratejik ilişkinin yeni koşullarda yeniden kurulmasından geçmektedir. Bu durumda haliyle Kürt sorunu, çözümünü kurulu toplum ve devlet düzenine karşı devrim ya da

demokrasi mücadelesi içinde bulacak toplumsal-siyasal bir sorun olmaktan çıkıyor, dünyada ve bölgede yaşanan yeni gelişmeler ve oluşan yeni güç ilişkileri içinde Türk ve Kürt ilişkilerinin alacağı/almaması gereken yeni biçim sorunu haline geliyor. Abdullah Öcalan’ın, burjuva demokrasininin idealleştirmesine dayalı “yeni sistem”i kapsamında genel ve soyut planda demokrasi üzerine onca söz ettikten sonra, somut olarak Kürt sorununa geldiğinde bütün bunları unutmaması, konuyu esası yönünden Ortadoğu’da yeni gelişmeler ve güç dengeleri ile Türk-Kürt ilişkilerinin tarihsel bilançosu üzerinden ortaya koyması, Türk burjuvazisi adına ülkeyi yönetenleri buradan hareketle ikna etmeye çalışması da işin aslında işte bundan dolaydır. Bu ele alış çerçevesinde sorun, devrim bir yana genel olarak demokrasi sorunu olmaktan bile çıkarılmış, egemen sınıfın stratejik çıkarlar temelinde bir “Kürt reformu”na ikna edilmesi sorunu haline getirilmiştir. Yeni stratejide Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine söz planında bile herhangi bir rol tanınmaması, sorunun Türkiye’nin genel demokrasi ve devrim mücadelesinden kopararak ele alınması da anlamını burada bulmaktadır.

Tarihsel referansların anlamı

PKK “siyasal çözüm” çizgisine yöneldiği andan itibaren Abdullah Öcalan Türk-Kürt ilişkilerinin tarihine de aradığı uzlaşmaya uygun bir yorum getirdi ve bunu Türkiye’yi yönetenleri ikna etmek için ısrarla kullandı. Temel argümanı şu idi: Tarihte Türklerin Anadolu’ya girişleri (1071), Ortadoğu’ya yayılmaları (1514) ve nihayet Kurtuluş Savaşı’nı kazanmaları (1920’ler), Kürtlerle kurdukları stratejik ittifak, onları kendi amaç ve hedefleri doğrultusunda yedeklemeleri

sayesinde olmuştur. Cumhuriyetin kurulması ile birlikte Kürtlerin inkar edilmesi bu ittifakı bozmuş, bu ise sonuçta Türkiye Cumhuriyeti’ni çok yönlü olarak zayıf düşürmüş, onu hala da aşılamayan bunalımlarla yüzyüze bırakmıştır. Bugün Türkiye’nin önünde iç sorunları çözmek ve Ortadoğu ile İç Asya’da lider olarak sivrilme potansiyel olanağı durmaktadır. Bunu gerçek bir olanağa çevirmek Türkiye’nin Kürtlerle ilişkilerini onarmasına bağlıdır ve bunun yolu da Kürt-Türk ilişkilerinin yeniden tanımlanmasından, yani bir “Kürt reformu”ndan geçmektedir.

O gün için daha çok Türk kamuoyunu yumuşatmaya yönelik taktik bir söylem olarak algılanan bu tarih yorumu ve gelecek perspektifi, gerçekte o günkü “siyasal çözüm” yönelimi içinde açık bir mantığa sahipti ve onunla tutarlıydı. “Siyasal çözüm” yönelimi gibi bunun da taktik değil fakat stratejik nitelikte bir yön değişiminin ürünü olduğunun herkesçe anlaşılabilmesi için İmralı sürecinin yaşanması gerekti.

PKK devrimci döneminde bahsi geçen tarihsel ilişkileri tümüyle farklı bir biçimde yorumluyor, özellikle de yerel Kürt beyliklerinin Yavuz Sultan Selim’le Çaldıran Savaşı (1514) üzerinden kurduğu ittifakı mahkum ediyor, bunu çağdaş Kürt işbirlikçiliğinin tarihsel temeli olarak niteliyordu. Nitekim 1970’lerin Kürt hareketinde “çağdaş İdris-i Bitlisiler” nitelemesi en ağır siyasal suçlamalardan biri sayılıyordu. Halkların ve özel olarak da Kürt halkının çıkarlarına aykırı olarak o dönemin egemen sınıf güçleri arasında gerçekleşen gerici ilişkilere yöneltilen bu suçlamanın kuşkusuz ‘70’li yılların halkçı devrimci-demokrat çizgisiyle dolaysız bir ilişkisi vardı.

Aynı tarihe ‘90’lı ilk yıllardan başlayarak getirilen yeni yorum ve bundan çıkarılan yeni sonuçlar ise tümüyle yeni yönelimle, bunun ifadesi siyasal çizgi değişimi ile ilişkiliydi. Ulusal sorunun ele alınışında ve çözümünde belirgin bir biçimde burjuva sınıf çizgisine meyledenler, tarihe de bu yeni ideolojik-sınıfsal yönelimin penceresinden bakacak, hedeflenen yeni burjuva sınıf uzlaşmasına feodal dönemin egemen sınıflar uzlaşmasından tarihsel dayanaklar arayacaklardı. Hele de bu dayanaklar Türk burjuvazisinin günümüzdeki bölgesel yayılımacı hedeflerine uygun düşükleri ölçüde çok daha işlevsel bir güncel anlam da kazanıyorlarsa...

İlk İmralı savunmalarından başlayarak Abdullah Öcalan bu tarih yorumuna özellikle sarıldı ve birbirini izleyen savunma kitaplarında buna genişçe yer ayırdı (uzun bir dönem boyunca dışardaki PKK propagandasının da ana temalarından biri oldu bu). Kaldı ki bu fikri işlemek için artık çok daha elverişli bir konuma ve koşullara da sahipti. Zira devrim, sosyalizm, devrimci sınıf mücadelesi türünden “yıkıcı” düşüncelerle Kürt hareketinin bağımlı radikal ve inandırıcı bir biçimde kesmiş bulunuyordu ve bu durumda sözkonusu tarihsel referans iki ulustan egemen sınıfların yeni türden bir burjuva sınıf ittifakı (ki önerilen ittifakın nesnel sınıfsal mantığı sonuçta tümüyle bu idi) için çok daha anlamlı ve inandırıcı idi.

esi ve Kürt sorunu/2

H. Fırat

(Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/39, 1 Ekim 2005)

Bunun kadar, belki kısa dönemde bundan da önemli olan ikinci bir elverişli etken, ABD'nin Irak işgali ve bunun bir parçası olarak Güney Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin Türk burjuvazisinde ve devletinde yarattığı derin kaygılar ve yarına dönük korkulardır. Abdullah Öcalan, Türk burjuvazisinin temsilcilerini bir Kürt reformuna ikna etmek üzere tarihsel referanslara dayalı olarak yayılmacı hevesleri okşamaya yönelik vurgularını, bu kaygıları ve korkuları işlemeye de birleştirdi.

Ortaya konulan düşünce çizgisini bu ikincisinden başlayarak görelim.

Gerici korkulara bağlanan umutlar

ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya müdahalesini yerinde bir yorumla İsrail'in siyonist hesapları ile ilişkilerinden Abdullah Öcalan, **Özgür İnsan Savunması** olarak kitaplaştırılan Atina Savunması'nda bunu Kürt sorununa şöyle bağlıyor:

"... İsrail'in ayakta kalabilmesi ve stratejik güvenliğe kavuşabilmesi, İkinci bir İsrail'e mutlak ihtiyaç göstermektedir. Bu görevi bir dönem İran Şahından bekledi. Uzun süre Türkiye'yi bu temelde yönlendirdi. Fakat ikisini de ikinci bir İsrail yapmak mümkün olmadı. Olacakları da kolay ve kısa vadede gerçekleşecek gibi değildir. Geriye Kürt seçeneği kalıyor. İsrail kurulur kurulmaz bu seçenek üzerinde durdu. Barzani ve daha sonra Talabani önderliğini hazırlamaya çalıştı. Çok büyük çaba harcadı. Kendilerine güçlerinin çok üstünde değer verdi. Kol kanat gerdi. Siyasi ve maddi destek sağladı. Sonunda ABD'nin büyük askeri gücüyle Irak bütünlüğünden özünde kopardı. Şekli birlik o kadar önemli değildi..." (**Özgür İnsan Savunması**, Mezopotamya Yayınları, s.83)

Bu değerlendirmenin nereye bağlanacağını kestirmek güç değildir. "Bu gelişme Türkiye'nin Kürt politikası için deprem etkisi yapabilecek tüm özelliklere sahiptir" diyen Abdullah Öcalan, sözlerinin devamında Türkiye'nin inkarcı Kürt politikasına değindikten sonra, asıl gelmek istediği noktaya gelerek, şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Kuzey Irak'ta ortaya çıkan Kürt federe yapısı bu politikayı her gün, her saat zorlamaktadır. Yapılacak iki şey vardır: Ya askeri operasyonlarla dağıtmak, ya da kabullenmek. Askeri operasyon, ABD ve koalisyona çatışma demektir. Kabullenmek ise, geçici bir 'bekle gör' politikası olup kalıcı ve çözümleyici hiçbir özelliğe sahip değildir. Buna bir de PKK'nin onbine varan eğitilmiş militan gücü tüm dağlık alanda üstlendirmesini, geniş iç ve dış kitle desteğini eklersek, Türkiye'nin tarihi bir yol ağzında bulunduğu gayet açıktır. Geçen her gün bu 'bekle gör' politikasının aleyhindedir. Kapsamlı bir Kürdistan savaşı tüm dünyayı Kürtlerin arkasına vereceği gibi, en yakın müttefikleri olan ABD ve İsrail'in kaybına, hatta karşısında bulmasına yol açacaktır. Kürt sendromunun daha da şiddetlenmesi bu gelişmelerden ötürüdür. Her şey Türkiye'yi yeni bir Kürt politikasını geliştirmeye zorlamaktadır..." (age., s. 83-84)

"Her şey Türkiye'yi yeni bir Kürt politikasını geliştirmeye zorlamaktadır..." Türkiye'nin gerici burjuva düzeni payına kaygı ve korku kaynağı gelişmelerden çıkarılan bu sonuç, Abdullah Öcalan'nın büyük umududur. O, Kürt sorununun devrimci-demokratik muhtevasını ve bunun Türkiye'nin genel demokrasi ve devrim sorunuyla bağını bir yana bırakarak, Türkiye Cumhuriyeti devletini bir "Kürt reformu"na yöneltmeye dayalı yeni politikasını işte bu umut üzerine kuruyor. Bu doğrultuda ve elbette tarihsel referanslara da dayandırılan çıkış yolunu güçlendirmek üzere, Türk burjuvazisinin/devletin kaygı ve korkularını deşecek ek değerlendirmeler yapıyor:

"Şu hususu da önemle belirtmeliyiz ki, ABD ve İsrail'in Kürt yaklaşımı taktiksel olmaktan uzaktır. Kalıcı, stratejik ve giderek tüm Kürtleri bağrında toplayacak tarihsel önemde bir gelişmedir. Ortadoğu'nun değiştirilmesinde başta gelen stratejik güç olarak görünmekte ve hazırlanmaya çalışılmaktadır. 1950'ler sonrası Türkiye'ye verilen Anti-Sovyetik ve Anti-Ortadoğu (Arap- İran karşıtlığı) rolü, daha kapsamlı ve uzun süreli olarak Kürtlerle yürütülmeye çalışılmaktadır. Tabii esas amaç, ikinci bir İsrail rolüdür. ABD ve İsrail'in bundan vazgeçmesi mümkün görünmemektedir. Mevcut durumda Kürtlerin kaybı, ABD açısından Ortadoğu'nun ve İsrail'in kaybı anlamına gelir. Daha da ötesi, olası İran ve Türkiye zorlamaları karşısında Irak'ta görüldüğü gibi manivelayı, bu ülkelerde yine elde tutmak istediği Kürtlerle atacaktır. Özcesi, Ortadoğu'nun artık güçlü sopası Kürtler olacaktır." (age., s. 84)

Bunları daha ileride, ABD-İsrail ikilisinin Güney Kürdistan'da yarattığı yeni fiili devletin ileride "Büyük Kürdistan" peşinde koşacağı, Türkiye, İran ve Suriye'den toprak talep edeceğine ilişkin değerlendirmeler izliyor (s. 93-94) ve doğal olarak bunlar da sonuçta aynı amaca yöneliyor.

Abdullah Öcalan avukat görüşmelerinde de ısrarla işlediği bu aynı temalara bir yıl sonraki yeni savunma kitabında daha geniş bir yer ayırıyor. Burada PKK'ye, Türkiye'yi bekleyen bu tehlikelerin sürekli işlenmesi, bir Kürt reformuna ikna etmek üzere Türk devleti ve toplumuna "Kürtlerin ve Kürdistan'ın stratejik rolünün çarpıcı ve güçlü bir biçimde gösterilmesi" gerektiği tavsiye ediliyor ve şunlar söyleniyor:

"Güney Kürdistan'da milliyetçi aşiretçi Federe Kürt devleti oluştuktan sonra etkisinin sürekli olacağı artık kesinleşmiştir. Dolayısıyla Kürdistan'ın mevcut statüsü TC aleyhine sorun üretecek bir konuma hızla erişmiştir. Eğer demokratik çözümler devreye sokulmazsa, milliyetçi hareketler kaçınılmaz olacaktır. (...) Devlet belki geleneksel ezme politikasına güvenmektedir. Fakat Büyük Ortadoğu Projesi'nin neye gebe olduğu tam bilinmemektedir. Ucu her tehlikeye açıktır. Kürtlerin stratejik rolünün Türkiye'nin aleyhine çevrilmesi çok önemli sonuçlarını beraberinde getirecektir. Türkiye üzerinde birçok tartışmayı, yeni talepleri gündemleştirecektir..." (**Bir Halkı Savunmak**, Çetin Yayınları, s. 324)

Bu sözleri ise hemen devamındaki paragrafta şu

son derece dikkatli ve ölçülü tehdit cümlesi izliyor: "Kürtlerin bundan sonra stratejik rollerini başta ABD, İsrail olmak üzere her devlet ve güçle değerlendirebilecekleri gözden uzak tutulmamalıdır."

"Kürt reformu"na dayalı Türkiye mucizesi

Bu geniş özeti verirken bizim için burada sorun, Güney Kürdistan'daki gelişmeler üzerinden ortaya konulan tüm bu değerlendirmelerin kendi sınırları içinde isabetli olup olmadığı değildir (hemen belirtelim ki bunlar esas yönünden isabetli değerlendirmelerdir). Burada bizim için ve konumuz bakımından önemli olan, tüm bunlarla Abdullah Öcalan'ın varmak istediği sonuçtur. Bunu ise daha baştan açıklamış bulunuyoruz. O tüm bunlarla, yani Güney Kürdistan'daki gelişmeler üzerinden Türk devletinin kaygılarını ve korkularını azdırarak, onu kendi ifadesiyle bir "Kürt reformu"na ikna etmeye çalışmaktadır. Tüm çabası, tüm vurguları, arada dikkatlice formüle edilmiş tehditleri, bir arada bu amaca yöneliktir.

Burjuva bir bakış açısıyla tüm bu çabada belki bir mantık olabilir. Ama bunda, bu aynı çabada herhangi bir demokratik kaygı ve ilerici bir muhteva bulunmadığını bütün açıklığı ile belirtmek zorundayız. Abdullah Öcalan kimi kime karşı uyarıyor ve neye ikna etmeye çalışıyor? Güneyli Kürt liderlerini işbirlikçilikle suçlarken, bununla bağımsız ve egemen bir devleti yönetenlere hitap etmiyor herhalde. 60 yıla yakın bir süredir Ortadoğu'da emperyalizmin bekçiliğini yapan, halihazırda topraklarını Ortadoğu halklarına yönelik saldırı ve tehditler için Amerikan emperyalizmine saldırı üssü olarak kullandırtan, ABD-İsrail ikilisinin bölgedeki baş müttefiki konumunda bulunan, içerde kendi halkına karşı katmerli bir gerici uygulamayan, Kürtlere değil demokratik haklarını tanımak onların henüz ulusal varlıklarını bile kabule yanaşmayan bir devlete ve onun çıkarlarına bekçilik yaptığı sınıfa, işbirlikçi Türk burjuvazisine sahi neyi anlatmaya çalışıyor Abdullah Öcalan?

Eğer Abdullah Öcalan, Amerikan emperyalizminin ve siyonist İsrail'in Ortadoğu halklarına yönelik gerici ve saldırgan politikalarının ve Güneyli Kürtlerin bu ikiliyle bölge halklarının çıkarlarını hiçe sayarak girdiği kirliliğin teşhirini, bölge halklarıyla ve bu arada Türk halkıyla devrimci birleşmeye dayalı bir mücadele perspektifiyle birleştirmiş olsaydı, elbetteki bu tümüyle ilerici-devrimci nitelikte bir çabanın ifadesi olurdu ve her türlü övgüyü ve desteği de hak ederdi. Fakat hayır, yazık ki onun artık böyle bir sorunu yok. Onun tüm çabası, kilitlendiği biricik gerçek hedef, bu gelişmelerin Türkiye'nin gerici burjuva düzeni ve devletinde yarattığı kaygı ve korkuları kullanarak Türkiye'yi yönetenleri sınırlı bir "Kürt reformu"na razı etmek ve sonra da tüm devrimci-demokratik birikimini tasfiye ederek yurtsever Kürt kitlesini bu aynı gerici düzene bağlamak, Kürt halk desteğini Ortadoğu'ya yönelik yayılmacı heveslerinin hizmetine vermektir. Türk ve

Kürt egemenlerinin tarihteki ilişki ve ittifaklarının verimli meyvelerine yapılan o sonu gelmez vurguların mantığı da tümüyle buraya oturmuştur.

Abdullah Öcalan Türkiye'nin tam demokratikleşmesinden yana olduğunu söylüyor, fakat hemen ardından da ekliyor: *“Türkiye'nin AB kriterlerini hedeflemesi bu amacı karşılamaktadır.” (Özgür İnsan Savunması, s. 108)*. Bu onun Türkiye'nin tam demokratikleşmesine yönelik ufkunun “Kopenhag kriterleri”nin ötesine geçmediğini, dolayısıyla Türk burjuvazisinin AB reformları projesini aşmadığını gösteriyor. Ona göre Türkiye AB reformları çerçevesinde zaten demokratik bir dönüşüm yaşamaktadır. Fakat bunu yeterli düzeyde bir Kürt reformuyla birleştirmeyi başaramadığı için bu süreç eksik kalmakta, sakatlanmakta, özellikle de Güney'de yaşanan tehlikeli gelişmeleri göğüslemeye yönelik olarak gerekli yararı sağlayamamaktadır. Bunu gidermenin yolu ise *“Türkiye'nin genel demokratikleşme hamlesini Kürt reformuyla bütünleştir”* mekten geçmektedir. *“Şüphesiz son yıllarda gelişen demokratik reform süreci önemlidir. Fakat Kürt politikasındaki tereddütlerden dolayı sürekli topallamaktadır. Bu da içte ve dışta güç kaybına yol açmaktadır. Kuzey Irak'ta gelinen nokta artık böyle yürünemeyeceğini çok açıkça ortaya koymaktadır. Tam demokrasili Türkiye ancak Kürt reformuyla mümkündür.”* (s. 87)

Ve nihayet bu düşünce çizgisinde ulaşılan temel sonuç:

“Sonuç olarak, demokratikleşmesini Kürt reformu ile tamamlamış bir Türkiye, çağdaş uygarlığın bir gereği olarak AB'de yerini alırken, Ortadoğu başta olmak üzere Kafkasya, Balkanlar ve Orta Asya'ya yönelik etkileme gücünü arttıracaktır. Geçmiş mirasa layık bir rolü böyle oynayabilecektir. Topallaşmadan sapsağlam adımlarla yürüyecektir. Türkiye, Ortadoğu'nun tarihi demokratikleşme hamlesinde kontrolü ABD ve diğer büyük güçlere bırakmak yerine, tarihin tüm kritik aşamalarında olduğu gibi, Kürtlerle stratejik kardeşlik dayanışmasıyla güçlü bir atağa kalkabilecektir...” (s. 88).

Neredeyse “demokratikleşmesini Kürt reformu ile tamamlamış bir Türkiye”de artık başka sorun kalmayacak ve böylece ülke kanatlanıp uçacak demeye gelen bu düşünce çizgisinde Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin, daha özel olarak Kürt emekçilerinin, onların devrimci temsilcilerinin hiçbir yeri ve rolü yoktur. Burada muhatap tümüyle ve yalnızca Türk burjuvazisi, onun ülkeyi yöneten temsilcileri ve sınıf çıkarılarının bekçisi olarak devlettir. Amaç, onlarla barışıp bütünleşmektir. Reforma davet edilenler ve reformla kazanacak olanlar onlardır. Reform temelinde kendileriyle bütünleşilecek olanlar onlardır. “Kürtler”in yeni düzeyde elde edilmiş stratejik desteği sayesinde bölge gücü olarak sivrilecek, bölgesel güç mücadelesinde avantaj elde edecek olanlar da onlardır.

“Geçmiş mirasa layık bir rolü” de doğal olarak onlar oynayabileceklerdir. Bilindiği gibi bu “miras”, “Ortadoğu başta olmak üzere Kafkasya, Balkanlar” üzerinden merkezi feodal bir imparatorluğun yayılcı, halkları köleleştirici mirasıdır. Burada, ilgili kitabın öteki sayfalarında ve bunu izleyen yeni kitabında (*Bir Halkı Savunmak*), Abdullah Öcalan döne döne bunun başarılmasında Kürtlerin stratejik önemde bir rol oynadıklarını vurguluyor ve aynı rolün sınırlı bir “Kürt reformu” karşılığında pekala yeni dönemde de etkin bir biçimde oynanabileceğini söylüyor. Türk-Kürt ilişkilerinin bütün bir tarihini özel bir gayretle bu “stratejik” ilişki ve ittifak üzerinden değerlendiriyor ve Ortadoğu'daki yeni gelişmelerin bir kez daha bu türden bir ilişki ve ittifakı kritik önemde bir ihtiyaç haline getirdiğini yineleyip duruyor.

(Devam edecek...)

Hükümet ile Doğan Medya grubu arasındaki çıkar çatışması sürüyor...

Bu pislği işçi sınıfı temizleyebilir!

Hükümet ile Doğan Medya grubu arasında başlayan çıkar çatışması devam ediyor. Doğan Medya'nın Deniz Feneri davası ile ilgili yolsuzluklara Tayyip Erdoğan'ı da elden para aldığı iddiasıyla katması üzerine hükümet, Doğan Yayın Holding A.Ş.'ye 3 milyar 755 milyon lira vergi cezası çıkardı. Bu son gelişme üzerine, bir süre önce durulur gibi görünen hükümet-Doğan Medya arasındaki çatışma yeniden alevlenmiş oldu.

Tüm bu tartışmalar boyunca hak, hukuk, bağımsız medya, kesilen hortumlar, temiz siyaset vb. kavramlar içi boşaltılarak istismar edilmeye başlandı. Ancak her iki tarafın da boğazına kadar pislğe battığı, bu çatışmanın arkasında çıkar ve rant paylaşımı kavgası olduğu, istismar edilenlerin ise bu kavgaya alet edilmeye çalışıldığı ortadadır.

Bilindiği gibi çıkar ve rant kavgası Aydın

Doğan'ın çıkarları doğrultusunda hükümetten talep ettiklerinin Tayyip tarafından ifşa edilmesiyle başladı. Kavga Doğan'ın satın aldığı Hilton'un yeşil alanına rezidans için imar izni alamaması üzerine başladı. Hükümete saldırıya geçen Doğan'a karşı Erdoğan “başka gizli isteklerini açıklarım” tehdidini savurdu. Ortalıkta dolaşan tehditler sonucunda Aydın Doğan'ın Hilton'u istemediği, Ceyhan'da rafineri için ruhsat istediği, Tayyip'in ise orayı “bizim Çalık” a söz verdiği gerçeği açığa çıktı. Bugüne kadar bilinen ancak kapalı kapılar ardından süren kirli ilişkiler ve pazarlıklar bu vesileyle ortalığa saçılmış oldu.

Gelinen aşamada Aydın Doğan'ın üstünlük kurabilmek için AKP'nin ve Tayyip Erdoğan'ın en zayıf noktasına, yolsuzluklarına vurmaya başlaması üzerine çatışma yeniden alevlenmiş oldu. Çatışma görünürde Aydın Doğan ile Tayyip Erdoğan arasında sürüyor görünse de, özünde yaşanan sermaye gruplarının it dalaşdır. AKP, TÜSİAD'ın hatırı sayılır baronları arasında sayılan Aydın Doğan'a karşı fütursuzca davranmakta, tehditler savurmaktadır. Erdoğan'a bu cesareti veren, sırtını dayadığı ve sözcülüğünü yaptığı teknelci burjuva kesimin desteğidir. Zaten çatışma da son 30 yılda palazlanan ve bugün teknelci sermaye haline gelen muhafazakar Anadolu büyük burjuvazisi ile başta TÜSİAD olmak üzere geleneksel teknelci sermaye kesimleri arasındaki çıkar çatışması nedeniyle yaşanmaktadır. Her iki sermaye grubu da sömürü ve yağmada daha etkin bir konum elde etme mücadelesi yürütmektedir.

AKP'nin arkasında giderek güçlenen teknelci sermaye kesimi bu güçten elde ettiği politik avantajlara yaslanmaktadır. Bu durum başta TÜSİAD olmak üzere geleneksel sermaye kesimlerini giderek daha fazla rahatsız etmektedir. Bundan dolayı konuyla ilgili ilk tepki ve açıklama da TÜSİAD'dan gelmiştir. Hükümeti vergi cezası konusunda eleştiren ve süreci yakından takip edeceklerini ifade eden TÜSİAD bileşenleri, AKP'yi ve Tayyip'i uyararak temkinli olmaya çağırılmışlardır.

AKP bir bütün olarak sermaye sınıfının çıkarlarını korumakta ve kollamaktadır. Ancak AKP, arkasındaki özel sermaye grupları sözkonusu olduğunda, yağma ve rantta bu kesimlere ayrıcalık tanımaktadır. Yaşanan çatışmanın gerisinde de bu vardır. Aydın Doğanlar, ellerinde bulunan medya tekellerini de büyük bir güç olarak kullanarak, dün bu yağma ve ranttan sınırsızca ve sorunsuzca yararlanmaktaydılar. Ancak bugün Ahmet Çalıklar türemiş, bu yağma ve rantta öncelikli ve ayrıcalıklı bir konum elde etmişlerdir. Yaşanan çatışmanın özü ve özeti budur. Komünistler çatışmanın ilk evresinde, çatışmanın sınıfsal mantığını şöyle ortaya koymuşlardır:

“Fakat öte yandan AKP, ‘islami sermaye’ denilen yeni yetme, hırslı ve vurguncu, hızla büyüme isteyen, bu çerçevede hükümet ve devlet gücüne hakim olmanın ne demek olduğunu da iyi bilen belli sermaye gruplarının özel çıkarlarını temsil etmektedir. Büyük burjuvazinin kendi iç ilişkileri, demek oluyor ki çıkar çelişmeleri ve çatışmaları sözkonusu olduğunda, AKP'nin siyasal gücü ve hükümet olanakları öncelikle bu sermaye kesimlerine hizmet etmektedir. Tüm sorun işte buradan çıkmaktadır.”

Burjuva toplumunda devlet, bir bütün olarak sermaye sınıfının elinde işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde bir baskı ve egemenlik aracı olmak temel işlevinin yanısıra, sermaye grupları arasında sömürü ve rant kaynaklarının bölüşümünde de özel rollere sahiptir. Bu rol Türkiye gibi sermaye sınıfının tarihsel olarak devletin olanaklarıyla beslenip palazlandığı bir ülkede özellikle belirgindir. Sabah-ATV'nin bulunmaz koşullarda kime peşkeş çekileceği, Mersin'de rafineri kurmak olanağının ‘orayı bizim Çalık’a verdim’ kolaylığı içinde hangi sermaye grubuna sunulacağı buna sıkı sıkıya bağlıdır.” (SİKB, sayı: 2008/37, 12 Eylül 2008)

Çatışmanın bundan sonra nasıl seyredeceği belli değil. Çatışmadan hangi kesimin kârlı çıkacağını ise bundan sonra yapılacak hamleler belirleyecek. Her iki tarafın da birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa saçmaya devam edecekleri, birbirlerini yıpratmaya ve böylece geriletmeye çalışacakları çok açık.

Ancak açık ve net olan bir gerçek daha var. O da her kesimiyle pislğe, rüşvete ve yolsuzluğa batmış sermaye sınıfını ve bir bütün olarak sermaye düzenini tarihin çöplüğüne işçi sınıfının devrimci mücadelesinin göndereceğidir.

Metal İşçileri Kurultayı 3. hazırlık semineri gerçekleşti...

“Öfkeyi örgütlemek için fabrikalarda kökleşmeliyiz!”

Metal İşçileri Kurultayı hazırlıkları kapsamında yapılan eğitim seminerlerinin üçüncüsü 13 Eylül günü “Metal işçilerinin mücadele birikimi ve deneyimi” başlığı ile gerçekleştirildi. Seminerin ilk bölümünde KHK sözcüsü ile **Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır** sunum yaptı.

Metal işçilerinin mücadele birikimi işçi sınıfının mücadele birikimidir!

İlk olarak söz alan **KHK sözcüsü** metal işçilerinin mücadele birikiminin işçi sınıfının toplam birikiminden ayrı ele alınamayacağını ifade ederek ‘60’lı yıllardan sonra gelişen sınıf hareketi içinde metal işçilerinin de yer aldığını vurguladı. 15-16 Haziran direnişinin içinde de metal işçilerinin önemli bir ağırlığının olduğunu ifade etti.

‘70’li yıllarda ise işçi sınıfının DGM direnişi, faşizme ihtar eylemleri, Maraş katliamı protestoları gibi daha politik içerikli eylemlere giriştiğini söyleyen KHK sözcüsü, DGM direnişi içerisinde Ereğli Demir Çelik, Demirdöküm, Sungurlar, Tofaş, Renault ve Profilo gibi önemli metal fabrikalarında çalışan işçilerin yer aldığını ifade etti. Sermayenin bu adımı ile birlikte 77-80 arasında “büyük grev” olarak da adlandırılan MESS grevlerinin metal işçilerinin tarihinde önemli duraklardan biri olduğunu söyledi.

12 Eylül’ün tüm toplumsal muhalefetle birlikte metal işçilerinin mücadelesini de ezdiğine dikkat çeken KHK sözcüsü, Maden-İş’in kapatılmasına paralel olarak önemli fabrikalarda çalışan tüm işçilerin Türk Metal çetesine üye yapılarak metal işçilerinin mücadelesine en ağır darbelerden birinin de böylece vurulmuş olduğunu söyledi.

12 Eylül’den sonra 1986 Netaş grevi, bahar eylemleri ve ve 90-91 MESS grevlerinin öne çıkan eylemler olduğunu söyledi. Bahar eylemlerinin ardından 12 Eylül’le birlikte yaşandığı gibi yine bir öncü işçi kıyımının yaşandığını bunun ise geçmiş mücadele deneyiminin yeni kuşaklara aktarılmasının önüne geçtiğini vurguladı.

Taban örgütlenmesinden ve sınıf bilincinden yoksun olan metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarının ağırlığı ile yine de mücadeleye devam ettiğini, bu açıdan en önemli sürecin ise ‘98’de yaşanan ve “metal fırtınası” olarak da isimlendirilen Türk Metal’den istifalar süreci olduğunu söyledi. Oldukça önemli fabrikalarda yaşanan bu eylemlerde 10 bin işçinin Türk Metal’den istifa ettiğini ancak bir taban örgütlülüğüne dayanmayan bu eylemlerin akacak kanal bulamaması nedeni ile geri çekildiğini ifade etti.

Metal işçilerinin 2000’li yıllarla birlikte bir kez daha mücadele eğilimine girdiğini, 2008 TİS’lerinde bir kez daha mücadele dinamizmi ile sahneye çıktığını ifade etti. Ancak krizin etkisini hissettirmesi ile birlikte bu eğilimin geriye çekildiğini söyleyerek bununla birlikte krizin faturasını işçi sınıfına ödetme girişimleri karşısında gerçekleşen direnişler olduğunu vurguladı. Bu direnişlerde de sınıf bilincinin ve taban örgütlülüğünden yoksunluğun en temel sorun olarak öne çıktığını ifade eden KHK sözcüsü, sendikal

bürokrasinin de bu direnişlerdeki uğursuz rolüne işaret etti.

KHK sözcüsü yeni döneme örgütlü hazırlığın önemine ve bu çerçevede kurultayın da öncülerini bir araya getirerek oldukça önemli bir işlev taşıyacağını vurgulayarak konuşmasını sonlandırdı.

“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!”

Tez-Koop-İş Eğitim Danışmanı **Volkan Yaraşır** ise konuşmasına *Komünist Manifesto*’dan yaptığı alıntılarla ve “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!” vurgusu ile başladı. Toplum egemen fikirlerin egemen sınıfın fikirleri olduğunu söyleyen Yaraşır, tarih ve sınıf bilincinin önemini çeşitli tarihsel örneklerle açıkladı. Sınıf hareketinin en temel sorunlarını bilinç ve kimlikte dejenerasyon, sınıfın değersizleşmesi ve cemaatleştirilme olarak tanımladı.

Metal işçilerinin işçi sınıfının mücadele tarihindeki önemli yerini vurguladı. Üretim sürecinin sınıf bilincine doğrudan etkileri olduğunu, bunun ise metal işçilerinin hızla radikalleşen profilinde görüleceğini dile getirdi. 1835-1960 yılları arasında Türkiye işçi sınıfının mayalanma sürecinde metal işçilerinin ilk illegal örgütlenmeyi yaratmak gibi bir dizi noktada önemli bir rolü olduğunu söyleyen Yaraşır, işçi sınıfının 1950’ler ve 1970’lerde iki sıçrama eşiğinin daha bulunduğunu dile getirdi. 1960’lardaki tarihsel momentte eşiği kapitalist gelişmenin aştığını, burada sınıf hareketinin de sıçradığını söyledi. 61 Saraçhane mitingi ile “Ben artık toplumsal maddi bir gücüm!” diyen işçi sınıfının 63 Kavel grevi ile “Ben haklarımı söke söke alırım!” dediğini ifade etti. Bu dönem içinde DİSK’in kuruluşu, işgal ve özyönetim deneyimlerini inceleyen Yaraşır, bu sürecin sınıfın ekonomik bilincinin siyasal bilince dönüşümünde önemli bir rolü olduğunu dile getirdi.

15-16 Haziran direnişini anti kapitalist bir manifesto olarak tanımlayan Yaraşır ‘70 sonrası sermaye sınıfının yönelimini ise sınıfın dipten gelen yıkıcı dalgasını fark etmenin bir sonucu olarak sınıf devrimciliğinin potansiyel kadrolarının yok edilmesi ve sınıf hareketinin ekonomik mücadele ile bloke edilmesi olarak tanımladı.

Metal sektöründe MESS ve Türk Metal eliyle sermayenin koordineli yapısının ‘70’li yıllarda hayata geçirilmeye başlandığını dile getiren Yaraşır, 12 Eylül’ün sınıf hareketi için bir kırılma noktası olduğunu söyledi. ‘80 sonrası mücadelelere de değinen Yaraşır, metal işçilerinin tarihsel avantajlarına karşın bir dizi güncel problemi bulunduğunu da dile getirdi. Mevcut sendikal yapıyı Türk Metal şahsında gangster sendikacılık, Birleşik Metal şahsında korporotist-bürokratik sendikacılık olarak tanımladı. Bu anlayışların ise metal işçilerinin önündeki en temel engeller olduğunu, son dönem yaşanan direnişlerde ve hareketli süreçlerde bunun bir kez daha ortaya çıktığını ve bu sendikaların artık yıkılmak zorunda olduğunu dile getirdi.

“Ruhlarınızı silahlandırın!”

Bu tabloyu değiştirebilmek için sanayi havzalarında makro fabrikaların belirlenip buralara yoğunlaşılması gerektiğini, bununla birlikte post fordist fabrikalar olarak isimlendirilebilecek 249 OSB’nin de bu açıdan önemli olduğunu dile getirdi.

Metal işçilerinin mevcut tabloda gergin bir yapısı olduğunu dile getiren Yaraşır, işçi sınıfının halihazırda korkuları nedeniyle harekete geçemediğini ancak öfkeli ve kinli bir tablo içinde bulunduğunu vurguladı. Bu içe kapanmanın tehlikeli bir içe kapanma olduğunu, ancak doğru örgütlenebildiği ve yönlendirilebildiği oranda oldukça önemli bir dinamik barındırdığını da sözlerine ekledi. Bu çerçevede sınıf cephesinden açığa çıkan çeşitli bireysel tepkileri değerlendiren Yaraşır, bu öfkenin tutulması ve örgütlenmesinin özel önemine işaret etti. Bunun için fabrikalar içinde “nereden çıktığı belli olmayan bildirilerle”, patronun gerçekleştirdiği saldırılara verilen yanıtlarla vb. yöntemlerle bu öfkenin sözcüsü olunması gerektiğini söyledi.

Yine bu dönemde çeşitli öncü çıkışları da dile getirerek buralarda bilinçten bağımsız sınıf devrimciliğinin mayalanmakta olduğunu dile getirdi. Bu çerçevede Emine Arslan, Saliha Gümüş ve Gülistan Kobatan’ın direnişlerinin özel önemine değindi.

Sabotaj üzerine yürüttüğü tartışmalarda son dönem yaşanan belli hareketlenmelerin kendisini doğruladığını dile getiren Yaraşır, aristokrat olarak nitelediği Fransız işçilerinin fabrikalarını işgal ederek havaya uçurmakla tehdit etmesinin, Sony ve Caterpillar’da gerçekleşen rehin alma eylemlerinin ve yine Ssangyong gibi bir dizi direnişin bu çerçevede girilmekte olan bu yeni dönemin ilk işaretleri olduğunu dile getirdi.

Bu yeni döneme hazırlık için ise, bu dönemin taşıyıcısı olacak güçlerin öncelikle kendi ruhlarını silahlandırması gerektiğini, öfkenin ve kinin sözcüsü olunması gerektiğini söyledi. “Sermayeyi yıkamasa bile uyuz etmeliyiz!” diyen Yaraşır, yaşadığı bir deneyim üzerinden sendikal bürokrasinin ve reformistlerin bu öfkeden “sen faşizmi çağırıyorsun!” diyerek nasıl korktuklarını anlattı.

“Fabrikalarda kökleşmeliyiz!”

Verilen aranın ardından gerçekleşen ikinci bölümde ise, sınıf bilincinin ve toplamında sınıf hareketinin gelişiminin çeşitli evrelerine dair yapılan tartışmaların yanı sıra fabrikalarda yürütülecek örgütlenme çalışmalarının deneyimleri tartışıldı. Son dönem yaşanan birçok direniş çeşitli yönleriyle tartışılırken, bu bölümün temel vurgusu gelişecek olan hareketliliği kucaklayabilmek için fabrikalarda derinleşebilmenin özel önemi oldu. Kendiliğinden gelişebilecek hareketlilikleri sınıf mücadelesi adına ileriye taşıyabilmenin en önemli adımının buralarda komiteler ve hücreler temelinde örgütlenmelerin yaratılması olduğu ifade edildi.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi

Ulucanlar katliamı ve direnişi 10. yılında....

ON'ları anmak, düzene karşı aynı irade ve kararlılıkla savaşmak demektir!

“Ve cellat uyandı yatağında bir gece
‘Tanrım’ dedi, ‘bu ne zor bir bilmece;
‘Öldükçe çoğalıyor adamlar
Ben tükenmekteyim öldürdükçe...”

Emek ile sermaye arasındaki amansız savaşım bugüne kadar tarihin sayfalarına sayısız katliamlarla geçmiştir. Ancak bu katliamlar aynı zamanda, ölümüne ortaya konan görkemli devrimci direnişlere, irade ve kararlılığın en güzel örneklerine tanıklık etmiştir.

26 Eylül '99'da Ulucanlar'da yaşananların da böyle ikili bir yönü bulunmaktadır. Bir tarafta “istikrar programlarının uygulanabilmesi için cezaevleri sorununun çözülmesi şarttır” diyen sermaye devletinin devrimcileri hedef alan vahşi katliamı, diğer tarafta ise toplumun bilinçli, kararlı ve öncü güçlerini oluşturan devrimcilerin ortaya koydukları yiğit bir direniş, sarsılmaz bir kararlılık!..

Ulucanlar'ı koşullayan ön süreç ve sermaye devletinin hedefleri

Sermaye devleti, içerde işçi ve emekçilere, dışarda ise emperyalist efendilerine yönelik mesajlarını çoğu zaman devrimcilere yönelik devlet terörü ve katliamlarla vermeye çalışmıştır. 95'teki Buca, '96'daki Diyarbakır katliamlarından Ulucanlar'a ve 19 Aralık'a uzanan katliamlar buna temel oluşturabilecek örneklerdir.

Sermaye devletinin en temel politikalarının başında, emekçi kitleler ile ona öncülük yapacak devrimci güçlerin buluşmasını engellemek gelmektedir. Ulucanlar da bu çerçevede üzerinden anlaşılabilir.

Bu katliam işçi ve emekçilerin mezarda emeklilik saldırısına karşı başlattığı yoğun hareketlilik ve onun üzerine deprem sonrası binen öfke koşullarında gündeme gelmiş ve Ecevit'in ABD gezisine denk getirilmiştir. Yani katliamla birlikte hem işçi ve emekçilere hem de emperyalist efendilere açık mesajlar iletilmiştir.

Daha önceki değerlendirmelerimizdeki şu vurgu süreci bütünlüklü kavramak açısından oldukça önemlidir:

“Bu katliam, münferit ya da raslantısal bir olay değil. Tersine, uzun yıllardır süren bir çatışmanın, zaman zaman sert biçimler içinde süregelen bir irade savaşının son aylardaki yoğunlaşmasının özel bir tezahürü olarak gündeme gelmiştir, böyle anlaşılmalıdır.” (Ulucanlar katliamı ve ötesi, Ekim, sayı:209)

Faşist devlet devrimcilerin çeliktin iradesine çarptı

Sermaye devletinin tüm kurum ve araçları Ulucanlar süreci boyunca eşgüdüm halinde çalışmıştır. Devrimci tutsakların cezaevi kapasitesinin çok üzerinde yer kullanımına karşı 2 Eylül günü başlatmış oldukları koğu işgali, önceden planlanan katliama düzen cephesinden bir “gerekçe” oluşturmuştur. Devlet bu vesileyle “hücre tipi-F tipi” saldırısını

hayata geçirmenin yolunu düzleme hedefiyle hareket etmiştir.

Dönemin Başbakanı Ecevit, operasyonun başladığı saatlerde, ABD yolundayken, kendisine Ulucanlar'daki hareketliliğin nedeninin soran gazetecilere “gereken yapılıyor” diyebilmiştir. Buradan da anlaşılacağı gibi herşey önceden planlanmıştır.

Burjuva medya 26 Eylül öncesi katliamı meşrulaştırmak amacıyla onlarca çarpıtıcı haber yayınladı. Vahşi katliam sonrası yapılan haberler de farklı bir içerik taşıyordu: “Cezaevi Cephanelik” (Sabah, 28 Eylül 1999), “Cezaevi Değil, Örgütçüleri” (Milliyet, 28 Eylül 1999), “Pusu Kurup Ateş Açtılar” (Milliyet, 28 Eylül 1999)...

Ancak, düzenin kolluk güçlerinin vahşice saldırısı “Teslim olmaksızın ölmeyi yeğleyen” yiğit bir kararlılık duvarına çarptı.

Katliamcı düzenin o zamanki Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, bu planlı katliam sonrası “Güvenlik güçleri Ulucanlar'da kimseyi öldürmemiştir”, “Ölümler örgüt içi infaz olabilir” şeklinde açıklamalar yapabildi.

Katliamcı devletin hukuku da sonraki süreçte üzerine düşeni yerine getirdi. Operasyondaki 161 jandarma hakkında açılmak istenen soruşturmaya önce Valilik izin vermedi. Dava ancak bir yıl sonra, eski TCK'nın bir maddesine dayandırılarak açılabilir. Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi 2008 yılında, aralarında Hrant Dink cinayetindeki “ihmal” üzerinden gündeme gelen Albay Ali Öz ile jandarmalar hakkında “kendilerine verilen emri yerine getirdikleri ve görevlerini yaptıkları” gerekçesiyle beraat karar verdi. Böylece devletin hukuk sistemi de bu katliamı açıkça onaylamış oldu.

Katliama maruz kalan devrimci tutsaklar hakkında ise hızla dava açıldı. İddianamede 10 tutsaktan 5'inin arkadaşları tarafından öldürüldüğü ileri sürülebildi.

Operasyon öncesi tahliye edilen 2 tutuklu hakkında dava açılması ve kadınlar arasında sayılan 2 tutuklunun erkek olması, davadaki ciddiyetsizliği gözler önüne seren sadece birkaç örnek. Söz konusu devrimciler için toplam 12 bin 130 yıla kadar hapis cezası istendi.

Devletin azgınca saldırısına uğrayan devrimcilerin yargılanmasına halen devam edilmektedir. Hatta, geçtiğimiz ay yaşandığı gibi, “ifade eksikliği” gerekçe gösterilerek yeni tutuklamalar dahi gerçekleştirilmektedir.

İçeride ve dışarıda hücreleri parçalama iradesini gösterelim!

26 Eylül Ulucanlar katliamı ve direnişinin üzerinden on yıl geçmiş bulunuyor. Sermaye devletinin içerde tecrit eksenli sistematik saldırıları sürerken, dışarda da işçi ve emekçiler saldırı politikalarının hedefi durumundalar.

Yaşanan süreç omuzlarımızı her zamankinden daha fazla sorumluluk yüklemektedir. “İçeride ve dışarıda hücreleri parçalama iradesi” gösteren Ulucanlar'daki kararlılık izlenecek yolu göstermektedir.

Devrimciler bugüne kadar zindanlarda bedeller ödemekten sakınmamışlar, ölümüne bir direnişin temsilcileri olmuşlardır. Aralarında Parti'nin iki önder kadrosu yoldaşımızın bulunduğu Ulucanlar şehitleri de destansı bir direnişin temsilcileri olarak devrimci mücadele tarihimizdeki onurlu yerlerini almışlardır.

Yoldaşlarımızın katledilmesinin ardından şöyle söylemiştik: “Siz sözünüzü can pahasına tuttunuz. Bizim de sözümüz var!”

Evet yoldaşlar, bizim de sözümüz var: Bu “çürümüş düzeni ve kokuşmuş devleti yıkacağız” ve yerine “sosyalizmi ve komünizmi” kuracağız!

Habip yoldaşa...

Sizlerle birlikte zafer halayına duracağız!

Merhaba Habip yoldaş...

Ölümsüzlüğe ulaşmandan bugüne on yıl geçti. Ölümsüzleşenler kervanına katıldığın zaman sana ve Ümit yoldaşa, iki yıl sonra da Hatice yoldaşa şöyle söz vermiştik: Sizleri kavgamızda yaşatacağız!

Bugün sizleri yaşattığımızı dost da düşman da görüyor. Hele ki düşman daha çok görüyor. Liberalizmin bugün hala devrimde ısrar ediyor gibi görünenlere bile fazlasıyla nüfuz ettiği koşullarda, sizlerin uğruna tereddüt etmeden ölümü kucakladığınız dava, sadece söylemde değil pratikte de devrimci örgütü inşa ediyor. Kimileri yasal imkanları istismar etme lafıyla yasal sınırlara hapsolürken, Parti yasalarla kendini sınırlamayı yolunu yürüyor. Bu, var olmaya çalışan bir örgütün değil iktidara yürüyen bir partinin şekillenişidir. Var olma düzleminden bakacak olursak, devrimci örgüt çoktan inşa edildi. Ne var ki iktidar hedefli ihtilalci bir parti için inşa süreci devam ediyor.

Bütün bunları sizlerle birlikte yapıyoruz. Bunu kendi yaşadıklarımı somut olarak anlatayım. Ölüm Orucu süresince hep yanımdaydım. 19 Aralık'ta halaya durduğumuzda bir yanımda sen, diğer yanımda Ümit yoldaş vardı. Açık söyleyeyim, o gün ölümü küçültmeyi başardıysam, sizler ve tereddüt etmeden ölümü kucakladığınız dava sayesinde. Sizlerle birlikteyken insan çok daha güçlü oluyor.

F tipi hücrelerde de yanımdaydın. Yine yoldaş, yine dosttun. İlk ekiplerde yazık ki dökülmeler çok olmuştu. Yanıbaşında çok güvendiğim kişiler bile döküldü. Ama ben böyle bir şeyi düşünmedim bile. Çünkü sen hergün yeniden yeniden bana inancı,

davaya bağlılığı aşılyordun. Ortada cirit atan karşı-devrimci mikroplara karşı aşılyıdım.

Düşman seni katlettiğinde, belki de "Habip'ten kurtulduk" diye sevinç çığılığı atmıştır ama boşuna! Çünkü sizden hiç kurtulamadılar. Ölüm Orucu sürecinde beni güçlü kılan Parti'ydi ve Parti'nin özü özeti olan sendin, sizlerdiniz. Sizleri bire bir tanıyan, tanımayan her yoldaşın yanında oluyorsunuz. Özellikle zorlu anlarda... Bu yüzden ne senden, ne de Ümit yoldaştan kurtulabildiler.

Kimi devrimciler, ölümsüzler kervanına katılan devrimcilerin ölümsüzleşme anını örnek alıyor. Kuşkusuz burada da örnek alınacak yan var. Ne var ki, asıl olarak ölümsüzleşen bir devrimcinin devrimci yaşamı örnek alınmalıdır. Bu temelde, sen yoldaş, eşsiz bir örneksin. Herhangi bir devrimci işi "yapmam", "yapmadım" sözleri senden uzak dururdu. Olursa eğer, "yapamadım" derdin. Çünkü emek harcamadan hiçbir işi yarıda bırakmazdın. Yapamadım dediğinde o işe harcadığın emek görülüyordu. Daha önce hiç yapmadığın bir yemeği yapmaya başlamaktan en karmaşık bir işe kadar, "yapamam, edemem" diye duraksamaz, o işe hemen girişirdin.

Müthiş bir özgüvenin vardı. Yapamam sözcüğünden uzak olduğun için bu özgüven gelişmişti. "Kimse bunu anasının karnında öğrenmiyor" der, başlarken hiç bilmediğin işi, bir süre sonra ustalıklı yapıyor olurdun. Ulucanlar'da çokları, senin ilkokul mezunu olduğuna inanmıyormuş. Oradaki durumunla buna inanmamaları gayet normal. Yazdığın yazılar, deneyimle birlikte teorik birikim de gerektiriyordu. '91'de ilkokul mezunu olduğun apaçık belliydi. Deyim yerindeyse, elin yeni yeni kalem tutuyordu ama sen kalemi bırakmıyordun. Sürekli okuyor ve yazıyordun. Bütün bunları, özgüvenin ve devrime olan inancınla yapıyordun. Bu, bir sınıf devrimcisi için olmazsa olmaz bir özellik. Bu özelliğe sahip olmayan biri, hiç emek harcamadan yapamam der.

Senin temel özelliklerinden biri de mütevazı bir kişiliğe sahip olmandı. Benim, deyim yerindeyse, yeniden doğmam senin mütevazı kişiliğın sayesinde. Görev ve yetkilerini bir apolet gibi omuzuna takmıyor, sorumluluklarını yüreğinde hissedip pratikte gereklerini yerine getiriyordun. Sosyal yaşamda seni hiç kendimden farklı görmedim. Daha doğrusu sen böyle bir şey göstermedin. Senin bu yaklaşımın özgüvenimi yeniden kazanmamda belirleyici bir rol oynadı. Karşıdaki insanın gözlerinde devrimci ışık gördüğünde ona sıkıca sarılıyor, dost oluyor, yoldaş oluyordun. Kendime bile itiraf edemediğim zaafılarımı sana anlatabiliyordum. Zaafılarım karşısında yine yoldaş, yine dost olarak sohbet ederdin. Zaafılarımı aşmamda bu sohbetlerin payı büyük. Senin mütevazı kişiliğın, bir yoldaş her yönden kucaklamayı, sarmalamayı sağlıyordu.

Bugün de seni kucaklamayı ve seninle sohbet etmeyi çok isterdim. Ne var ki, bugün sadece yüreğimle kucaklıyorum. Bütün yoldaşlar da öyle yapıyor.

Ve yine söz veriyoruz: Sizleri yaşatacağız. Bir gün zafer halayına birlikte duracağız.

M. Kursun

Hasta tutsaklara özgürlük!

Adli Tıp yine kararsız...

İlerici ve devrimci kurumlar Adli Tıp Kurumu'nun Güler Zere'nin sağlık durumuna ilişkin ikinci kez toplandığı 10 Eylül günü ATK önünde eylemdeydi.

Güler Zere'nin sağlık raporundaki eksikliklerin hala incelenmediğini belirten kurumlar 27 Ağustos'tan bugüne kadar karar verilmemesinin "kötü niyetin varlığını gösterdiği" belirttiler. Adli Tıp Kurulu'ndan ise "eksik evrak" gerekçesiyle bir kez daha karar çıkmadı.

"Güler Zere'ye özgürlük için nöbetteyiz! 32. Gün" pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan Av. Barkın Timtik, "hukukun siyasi hasta tutuklu ve hükümlülere tanıdığı olduğu özgürlük hakkının Adli Tıp Kurumu'nun skandal yaratan raporları nedeniyle engellendiğini" söyledi.

Zere'nin sağlık dosyasının eksik evrak olduğu gerekçesiyle hala incelenmediğini hatırlatan Timtik, "Bugüne kadar karar verilmemesi bir kötü niyetin varlığını hissettirmektedir" dedi.

Adli Tıp Kurumu, Güler Zere'nin avukatlarının görüşme talebini kabul etmedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Zere'yi öldürtmeyeceğiz!

İlerici devrimci kurumlar haftalardır gerçekleştirdikleri Taksim yürüyüşlerine 11 Eylül akşamı da devam ettiler. "Evrak eksikliği" bahanesiyle Güler Zere'yi ölüme mahkum eden Adli Tıp Kurumu'nu protesto ettiler.

Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle en önde Güler Zere'nin fotoğrafının bulunduğu pankart arkasında yürüyüşe geçti.

İngilizce ve Türkçe, "Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!" pankartlarının açıldığı yürüyüş İstiklal Caddesi üzerindeki insanlar da ilgi gösterdi.

Yürüyüş sırasında bir süre oturma eylemi gerçekleştirildi. Hep birlikte devrimci marşlar söylendi.

ÇHD Merkez Yönetim Kurulu Üyesi Ebru Timtik tarafından okunan ortak açıklamada ise ne Devlet Denetleme Kurulu'nun aklama incelemesi ne de imaj tazelemek için yapılan atamaların Adli Tıp gerçeğini değiştirmediği belirtilerek, tüm dünyanın gözleri önünde her türlü bilimsel izahtan yoksun bir şekilde Güler Zere'nin serbest bırakılmadığı ve katledildiği söylendi.

"Bu kararı vermeyenler, bugün sinsi ve alçak bir şekilde süreci uzatarak Güler Zere'nin ölmesini bekliyorlar" diyen Timtik, Cavit Çağlarlara, Dinç Bilginlere, Hüseyin Üzmezler, Jitemcilere, Susurlukçulara ve de Ergenekonculara 'özgürlük', siyasi tutuklu ve hükümlülere ise 'ölüm' kararları veren Adli Tıp Kurumu'nun bugün yeni bir ölüme neden olmak üzere olduğunu söyledi.

Basın açıklamasının ardından söz alan Av. **Taylan Tanay**, toplumun ilerici, devrimci, muhalif kesimlerine yönelik son günlerdeki saldırıları özetledi. ESP'ye dönük tutuklama terörü, Diyarbakır'da DTP'ye yönelik operasyonlar ve İstanbul'da yaşanan sel felaketine değinen Tanay içeride devrimci tutsakların karşı karşıya kaldığı baskının dışarıda da emekçilere yöneltildiğini sözlerine ekledi.

Tanay, hasta tutsaklar serbest bırakılmaya kadar mücadelenin süreceğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Binler 12 Eylül düzenine karşı alanlara çıktı...

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin 29. yıldönümünde alanlara çıkan binlerce kişi darbecilerin yargılanmasını ve 12 Eylül karanlığının son bulmasını istedi.

İstanbul'da 12 Eylül mitingi

İstanbul'da bir araya gelen kitle örgütleri, siyasi partiler ve ilerici kurumlar "12 Eylül sürüyor - Gerçeğin ve adaletin peşindeyiz" şiarıyla Kadıköy'de miting gerçekleştirdi.

Tepe Nautilus önünde toplanan kitle yoğun yağmura rağmen darbecilerin yargılanmasını talep eden pankart ve sloganlarla Kadıköy İskele Meydanı'na yürüdü.

Yürüyüş kolu; 78'liler Federasyonu, DİSK Emekli-Sen, KESK İstanbul Şubeler Platformu, TMMOB, İTO, ABF, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Halkevleri, Genç Umut, Öğrenci Kolektifleri, İHD İstanbul Şubesi, İstanbul Ahali, UID-DER, Özgürlükçü Sol, Sosyalist Umut, Öğrenci Muhalefeti Gençlik Hareketi, EMEP, TKP, ESP, Köz, DTP, EHP, SDP, TÖP, SP, Gençlik Muhalefeti, ÖDP, Kaldıraç, Özgür Eğitim Platformu, Çağrı, Ürün Sosyalist Dergi, P. Devrimci Duruş, Odak, Marksist Bakış ve DİP'ten oluştu.

Miting programında basın açıklamasını okuyan 78'liler Girişimi sözcüsü Celalettin Can darbeciler tarafından, 60'lı 70'li yıllarda gelişen mücadelenin tasfiye edildiği vurguladı. Kürt sorununa da değinen Can, darbeciler yargılanmadıkça yeni darbelerin planlanacağını söyledi. Anayasa'nın 15. maddesinin kaldırılmasını ve darbecilerin yargılanmasını talep etti.

DTP Milletvekili Gülten Kışanak, KESK Genel Başkanı Sami Evren, DESA direnişçisi Emine Arslan ve Sinter Metal direnişçisi Halit Yıldırım'ın da birer konuşma gerçekleştirdiği miting, yoğun yağmur nedeniyle erken sona erdi.

Ankara'da 12 Eylül mitingi

"12 Eylül darbecilerini birlikte yargılayalım!", "12 Eylül sürüyor, darbeciler yargılsın! Gerçeğin ve adaletin peşindeyiz" şiarıyla Ankara'da biraraya gelen ilerici, devrimci kurumlar Ankara tren garı önünde toplanarak Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler.

Mitingte yapılan konuşmada ülkenin birçok yerinde emperyalizme, faşizme, gericiliğe, şovenizme karşı mücadele edenler selamlandı. Darbe rejiminin ve kültürünün sürdüğü bu dönemde mücadelenin sürdüğü ve darbe rejimi ile hesaplaşılacağı belirtildi.

Ortak açıklamanın ardından Ankara Yazar ve Sanatçıları adına Ahmet Telli, 12 Eylül'ün devrimcileri yok etmeye yönelik bir girişim olduğunu söyledi.

Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı mitinge Devrimci 78'liler Federasyonu, 68'liler Dayanışma Derneği, DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TÖK, ASMMMO, Mali Müşavirler ve Muhasebeciler Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Halkevleri, Liseli Genç Umut, Alınteri, Kaldıraç, Özgür Lise, ÖEP, SDH, ÇHD, ODAK, Tüm -İGD, Partizan, Özgürlükçü Sol, DTP, EHP, EMEP, Sosyalist Parti, SDP, ÖDP, TKP katılırken BDSP de "Eylül Karanlığını Yırtacağız, Yeni Ekimler Yaratacağız"

pankartıyla mitingte yerini aldı.

Aynı günün akşamında ise Yüksel Caddesi'nde "Güneş Yine Doğuyor" adlı tiyatro ve 12 Eylül sonrası Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananları anlatan belgesel gösterimi gerçekleştirildi. Grup Kibele türkü, marşlar ve halay parçalarından oluşan bir müzik dinletisi sundu.

İzmir'de 12 Eylül eylemleri

İzmir'de 12 Eylül gündemli iki eylem yapıldı. İlk eylem Güzelbahçe Tansaş önünde bir araya gelen İzmir Emek ve Demokrasi bileşenlerinin Kenan Evren'nin evinin önüne gerçekleştirdiği yürüyüştü.

Kenan Evren'in evinin önünde basın açıklaması

"12 Eylül yargılanacak / İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri" ve "Yaşasın devrim ve sosyalizm / Devrimci 78'liler Federasyonu-İzmir 78'liler Derneği" pankartlarının taşındığı eylemde Kenan Evren'nin evinin önüne gelindiğinde basın açıklamasına geçildi.

Konak'ta 12 Eylül protestosu

İkinci eylem ise Basmane Meydanı'ndan Konak Meydanı'na yapılan yürüyüşle gerçekleşti. Yürüyüşte "12 Eylül yargılanacak! / İzmir Emek ve Demokrasi güçleri", "Yaşasın devrim ve sosyalizm / Devrimci 78'liler Federasyonu-İzmir 78'liler Derneği", "Okullarımızdan darbecilerin isimlerini sileceğiz / Eğitim-Sen İzmir Şubeleri", "12 Eylül yargılanacak / KESK İzmir Şubeler Platformu" ve TMMOB pankartları açıldı.

Deniz, Mahir, İbrahim, Erdal ve Eylül şehitlerinin resimlerinin taşındığı eyleme birçok kitle örgütü ve kurum katıldı.

Basın açıklamasını Filiz Yalçın okudu. Yalçın konuşmasında, darbenin niçin ve kimlere karşı yapıldığına değindi. Emekçi halkların geleceğini ellerinden alan ve egemenlerin doğrudan çıkar sözcülüğüne soyunan AKP'nin demokrasi mücadelesi vermesinin mümkün olmadığını vurguladı.

BDSP eyleme, "12 Eylül karanlığı sürüyor! Hesabını işçi-emekçiler soracak / Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu" pankartı ve kızıl bayraklarla katıldı.

Adana'da coşkulu eylem

Adana'da 5 Ocak Meydanı'nda toplanmaya başlayan kitle "12 Eylül darbecileri yargılsın" pankartının açılmasının ardından İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçti.

İHD Adana Şube Başkanı tarafından okunan ortak açıklamada darbenin 29. yılında ülkenin hala darbe anlayışıyla yönetildiğine ve darbe sırasında 24 Ocak kararlarını uygulayabilmek için yapılan katliamlar ve uygulanan baskı politikalarına değinildi. Darbecileri yargılama iddiası taşıyan AKP'nin samimiyetsizliğine değinilen açıklamada darbecilerin yargılanmasına engel olan 15. maddenin kaldırılmamasının örnek gösterildiği açıklamada Diyarbakır Cezaevi'nin kapatılarak yerine okul yapılması söylemi de eleştirildi.

İHD, KESK, DİSK, ATO, DTP, ÖDP, EMEP, SDP, TÖP, Halkevleri, DİP-G, Sosyalist Parti, Alınteri, Türkiye Gerçeği, Sosyalist Feminist Kolektif, EHP,

TMMOB, MKM DER, SEH, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Hacı Bektaş-ı Veli Kültür Derneği, ÇHKM ve SHP tarafından gerçekleştirilen eyleme BDSP de destek verdi. Yağmura rağmen coşkulu geçen eyleme 400'ün üzerinde kişi katıldı.

Antakya'da ortak eylem

Antakya'da ilerici devrimci kurumlar tarafından gerçekleştirilen yürüyüşün ardından basın metni okundu.

DİSK / Genel-İş Hatay Şube Başkanı Mehmet Güler'ün okuduğu basın açıklamasında cuntacıların yargılanması istendi. 78'liler Girişimi, KESK, DİSK, HTO, DEKSAT, EMEP, ÖDP, DTP, TÖP, İHD, ESP, Halkevleri, EHP, Alınteri, Sosyalist Parti, SEH, AKA-DER'in örgütlediği eyleme BDSP ve Partizan da destek verdi.

Bursa'da 12 Eylül yürüyüşü

Bursa'da protesto amaçlı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Kent Meydanı'ndan "12 Eylül sürüyor / 12 Eylül'ün hesabını halk soracak / Paşa paşa yargılanacaksınız" pankartı ile yürüyüşe geçildi. Basın açıklamasının yapılacağı Fomara Meydanı'na yaklaşınca şiddetli yağmur bastırmaya başladı. Buna rağmen alana giriş yapıldı. Yağmur altında sloganlarla toplanan kitle devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yaptı. Saygı duruşunun ardından atılan sloganlardan sonra yağmurun şiddetini arttırması nedeniyle basın açıklaması yapılamadı ve eylem sona erdirildi.

Eylemi BAMİS, BATİS, BDSP, Birleşik Metal-İş Sendikası, ÇGD, ÇHD, Dev Sağlık-İş, DHF, DİSK Bölge Temsilciliği, DTP, EMEP, ESP, Gençlik Muhalefeti, Genç-Sen, Genel-İş, Günyüzü Kadın Derneği, Halkevleri, İHD, İşçi Hakları Derneği, KESK, Livane Kültür ve Sanat Derneği, Nilüfer Yerel Gündem 21, ÖDP, ÖSH, Partizan, Petrol-İş, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, SDP, Sosyalist Parti, SODAP, TKP, Tuncelililer Derneği, Yurtsever Cephe İşçi Birliği, 78'liler Girişimi örgütledi.

Tokat'ta 12 Eylül protestosu

Tokat'ta basın açıklaması gerçekleştiren "Tokat İşsizliğe ve Yoksulluğa Karşı Mücadele İnisyatifi" hala devam eden 12 Eylül rejimine karşı çözümün örgütlü mücadelede olduğunu vurguladı.

Tokat Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan açıklama 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını konu alan skeçle başladı. İlgili izlenen skecin ardından basın açıklamasına geçildi.

Açıklamada, 12 Eylül'ün nedenlerine ve sonuçlarına vurgu yapılarak çözümün örgütlü mücadelede ve toplumsal düzenin değişmesinde olduğu belirtildi.

Eğitim-Sen Tokat Şubesi'nin de destek verdiği açıklamaya 60'a yakın emekçi katıldı.

Kırşehir'de 12 Eylül protestosu

Kırşehir Ahi Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde konuşan KESK dönem sözcüsü ve Eğitim-Sen Kırşehir Şube Başkanı Fevzi Kılıç 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını istedi.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı eylemde 12 Eylül

karşıtı sloganlar sıklıkla atıldı.

Eskişehir'de 12 Eylül yürüyüşü

Eskişehir Emek ve Demokrasi Güçleri, Yediler Parkı'ndan Adalar Migros önüne düzenledikleri yürüyüşle 12 Eylül askeri faşist darbesini protesto etti.

12 Eylül'de şehit düşen devrimcilerin fotoğraflarının taşındığı eylemde sloganlar eşliğinde Adalar Migros önüne yürüdü. Burada basın açıklamasını DİSK Birleşik Metal-İş Şube Başkanı Bayram Kavak okudu.

Açıklamada, aradan 29 yıl geçse de 12 Eylül'ün unutulmayacağını söyleyen Kavak, "12 Eylül'ü unutmak eşitliği unutmak, zulmü unutmak anlamına gelir. Bizler bir an önce darbecilerden ve çetecilerden hesap sorulmasını istiyoruz" dedi.

Kayseri'de 12 Eylül protestosu

Sivas Caddesi'nde gerçekleştirilen eylemde konuşan Eğitim-Sen Şube Başkanı Sedat Ünsal 12 Eylül darbecilerinin yargılanmasını istedi.

Ünsal konuşmasının devamında, 12 Eylül'ün tam bir sermaye egemenliğini sağlamak istediğine işaret ederek bugün Türkiye'de hala siyasetin sermaye kesiminin tekelinde piyasacılığın yüceltiği, emeğin tanınmadığı, emekçilerin açlık sınırının, yoksulluk sınırının altında sefaletle mahkûm edildiğine dikkat çekti.

Ünsal, 12 Eylül rejiminin hala sürdüğünü vurgulayarak aradan geçen 29 yıla rağmen darbeci generallerle hesaplaşmadığını ve 12 Eylül'ün ürünü olan 1982 Anayasası'nın çöpe atılmadığını belirterek 12 Eylül generallerinin yargılanmasını istedi.

BDSP, ESP, DHF, EMEP, EĞİT-DER ve KESK bileşenlerinin katıldığı eyleme 70 kişi katıldı.

Manisa'da 12 Eylül eylem ve etkinlikleri

12 Eylül darbesinin yıldönümü vesilesiyle 9 Eylül Çarşamba günü Manisa Kenan Evren Sanayi Sitesi'nin önünde yapılan eylemin ardından, 11 Eylül Cuma günü Manolya Meydanı'nda 12 Eylül'ü anlatan bir fotoğraf sergisi düzenlendi.

Serginin açılışında sergiyi düzenleyen kurumlar tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Aynı sergi 12 Eylül Cumartesi günü Belediye Kültür Sarayı Sitesi'nde de devam etti ve bir panel gerçekleştirildi.

Panelde konuşmaların genel çerçevesini 12 Eylül'ün ağır baskı koşulları oluştururken, bu çerçevede Kürt sorununun çözümü için de demokrasi mücadelesinin güçlendirilmesi çağrısı yapıldı.

Etkinliğe 200 kişi katıldı. SHP'nin ve ÖSH'nin sonradan imzasını çektiği etkinlik, ÖDP, EMEP, DTP, TKP, SES, Emekli-Sen, HBVAKV ve SAHHAD tarafından örgütlendi. 12 Eylül gündemli tüm etkinliklere MİB-DER de katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul- Ankara- İzmir- Adana- Antakya- Bursa- Tokat- Kırşehir- Eskişehir- Kayseri- Manisa

12 Eylül'de kaybedilenlerin dosyası açıklandı

Kayıp yakınları 12 Eylül günü, Galatasaray Lisesi önünde 233. kez yaptıkları eylemle 12 Eylül faşist darbesi sonrasında kaybedilenlerin dosyasını açıkladı.

Gözaltında kaybedilenlerin resimlerinin taşındığı oturma eyleminde, 12 Eylül cuntasında kaybedilenlerin isimlerinin yazılı olduğu pankart açıldı.

Basın açıklamasını İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç gerçekleştirdi.

Kılıç, Yunanistan, İspanya ve Şili'de darbecilerin yargılanarak cezalandırıldıklarını hatırlattı. Türkiye'de ise 12 Eylül darbecilerinin yargılanmadığı gibi korunduğunu, kollandığını, devletin en üst makamlarınca ağırlandığını söyledi.

1980-1990 tarihleri arasında kayıtlara geçen 13 kayıp olduğunun, gerçek sayının ise bilinmediğinin belirtildiği açıklamada, gözaltına alınanların, görgü tanıklarının ifadeleri ile işkence gördüklerinin belirlendiği ve daha sonrasında ise kendilerinden haber alınmadığı söylendi.

Kılıç, Kenan Evren'in ve kayıpların dosyalarını 29 yıldır zaman aşımına terk eden tüm yetkililerin yargılanmasını, Kenan Evren başta olmak üzere tüm darbecilerin adlarının okullardan, caddelerden, bulvarlardan kaldırılmasını istedi. Bu adları kaldırmamakta ısrar eden tüm yetkilileri darbe yandaşı olarak ilan ettiklerini ve kaybedenlerin suç ortağı saydıklarını söyledi.

Eylemde, 1980 ve 1990 tarihleri arasında kaybedilenlerin arasında yer alan **Cemil Kırbayır**'ın ağabeyi Mikail Kırbayır, **Hayrettin Eren**'in kardeşi İkbâl Eren, **Maksut Tepeli**'nin arkadaşı Niyazi Armutlu, **Hüseyin Morsümbül**'ün yakını Leman Yurtsever birer konuşma yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kartal'da 12 Eylül protestosu

12 Eylül askeri faşist darbesinin 29. yıldönümü Kartal'da 14 Eylül akşamı gerçekleştirilen yürüyüşle protesto edildi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Alınteri, **Partizan**, Devrimci Hareket tarafından örgütlenen eyleme Kaldıraç, DHF ve Halk Cephesi destek verdi.

Kartal Merkezdeki dolmuş duraklarında saat 19.30'da başlayan eylem "Katil devlet hesap verecek" şiarının yer aldığı pankart arkasında Bankalar Caddesi boyunca yapılan yürüyüşle başladı.

Kartal Meydanı'na kadar devam eden yürüyüş çevredeki emekçiler tarafından alkışlarla desteklendi. "Faşizme karşı omuz omuza!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları sıklıkla atıldı.

Kartal Meydanı'nda yapılan açıklamada, 12 Eylül darbesinin yarattığı atmosfer ve ortaya çıkardığı bilanço özetlendi. Açıklamada, 12 Eylül düzeninin devlet şahsında hala yaşadığı vurgulandı.

Darbe karşıtı söylemlerin ne kadar boş olduğunun 12 Eylül darbecilerinin sahiplenilmesiyle ortaya çıktığının vurgulandığı açıklamada Ergenekon gibi örgütler dağıtılsa da MİT, JİTEM, kontrgerillanın devletin elinde var olmaya devam ettiği söylendi.

"Darbecilerden ve onların düzenine tek karşı koyacak güç işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci gücüdür" ifadelerine yer verilen açıklamaya yaklaşık 200 kişi katıldı.

Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi. Eylem bitiminde tüm katılımcılar festival alanındaki standlara doğru sloganlarla yürüdü.

BDSP'liler eyleme BDSP flaması ve dövizlerle katıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

“Sesimizi boğmaya gücünüz yetmez!”

Sevgili yoldaşlar,

Sincan'dan size bir kez daha merhaba! Neler yapıyorsunuz? Nasılsınız? Biz bol bol kitap okumaya devam ediyoruz. Aslında bu tutuklama pratiğimiz “anlamli” oldu. Neden? Dersen bir türlü okumaya fırsat bulamadığımız kitapları okuma şansımız oldu. İyice yoğunlaşıyoruz kitaplara. Fırsat bu fırsat dedik işte. Bu arada zeytinyağı da bulduk burada.

Beslenmemize de dikkat etmeye çalışıyoruz. Zarfta 4 küçük arkadaşa hazırladığımız kartlar var. Çocuk arkadaşlarımızı da bizim için kocaman öpün, sarılın.

Biz burada Mamak 6. Kültür Sanat Festivali'nin ardından sesimizi boğma girişimi ile karşı karşıya kaldığımız, gözaltı ve tutuklanmamıza ilişkin düşüncelerimizi paylaşmak istiyoruz. Mamak İşçi Kültür Evi'nin emektarları olarak bu süreçte karşı karşıya kaldığımız bu tablonun önemli olduğuna inanıyoruz. Çünkü sınıf güçlerine yönelik bu engelleme çalışmaları ilk değil. Önümüzdeki günlerde tıpkı KESK ve Sabra'da yaşanan örneklerde olduğu gibi yeni saldırıların yaygınlaşacağı ortadadır.

Festivalin politik içeriği ve sınıf faaliyeti...

Kapitalistlerin, ekonomik, sosyal, siyasal saldırılarının pervasızlaştığı bir süreçteyiz. İşsizlik, yoksulluk, işten atmalar, düşük ücretler, sosyal hakların gaspı, demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlanmasının en ileri boyutları yaşanıyor. Kapitalist sistem, kriz gündemi ile birlikte bu tabloyu emekçiler cephesinden daha da derinleştirmiş durumda. Bu biçimiyle insanca yaşama hakkının, tüm dünya işçi sınıfının elinden alındığı bu sefalet tablosunu, devasa boyutlarda bir geleceksizlik tablosu izledi. Krizle birlikte neo-liberal saldırılarla, en temel haklara göz dikilmiş oldu. Bu durum işçi hakları ve sosyal haklar alanındaki tüm kazanımların, burjuvaziye altın bir tepside sunulmasını getirdi. Türkiye'de kıdem tazminatı hakkının, işsizlik fonunun gaspına yönelik girişimlerin, kölelik demek olan istihdam bürolarının, asgari ücretin de altına çekilen ücretlerin, sigortasız çalışmanın yaygınlaşmasının, SSGSS'nin uygulamaya başlamasının, uzun çalışma saatlerinin yaygınlaşması sonucunda sermayenin önu tamamen açılmış oldu. Tüm dünya Çin çalışma rejimi olarak ifade edilen ağır çalışma koşulları kriz süreciyle tüm hızı ile devreye sokulmaya başlandı. Bu tablo, emeği köleleştirilen milyonlarca işçi-emekçinin dört bir yandan kuşatılması anlamına geldi. Burjuva ideolojisinin en geri biçimleri işçi-emekçilerin gündelik yaşamının bir parçası haline getirildi. Bir taraftan daha çok kar hırsıyla, doğanın tahrifatıyla tüm insanlığın geleceğinin tehdit edilmesi, diğer taraftan bölgesel savaşlar, yıkımlar, artan açlık ve gözyaşları... İşte bu cehennem benzeri tablo işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğü ve dağınıklığından cesaret alan sermaye sınıfı tarafından daha da derinleştirilmektedir. Bu tabloyu tersine çevirecek olan tek güç işçi sınıfının birleşik, siyasal, devrimci hareketidir.

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından 6 yıldır düzenlenen Kültür Sanat festivalinin bu yılki çağrısı bu karanlık tabloyu değiştirmeye yöneliktir. Alternatif kültür-sanatın değiştirici ve dönüştürücü gücüne güvenerek, bu festival yıllardır binlerce emekçinin düşünüyü gerçek kılacak kurtuluş yolunu kararlılıkla ortaya koymuştur. Bireyci, düşünmeyen, sorgulamayan, bencil kimliklerin tüm işçi-emekçilerin üzerinde hakim kılınmasına karşı, İşçi Kültür Evi 9

yıldır yeni bir dünya, yeni bir kültürün mütevazı temsilcisi olmuştur. 6 yıldır düzenlenen festival emeğin ve birikimin ürünüdür. Bireyciliğe karşı kolektivizmi, insani değerlerin yok edilmesine karşı karşılıksız ve çıkarsız bir dünyayı ortaya koyan İşçi Kültür Evi Mamaklı emekçilerin elinde geleceğe açılan bir anahtardır. Gücünü 150 yılı aşan işçi sınıfı mücadelesinden alan, bağımsız, devrimci sınıf faaliyeti güçlenmektedir. İşçi Kültür Evi, bu faaliyetin alternatif kültür-sanat alanındaki temsilcisidir. İşçi sınıfının sermaye karşısındaki bağımsız tutumu tarihseldir. Ve bugün için daha yakıcı ve yaşamsaldır. Bu yıl kapitalist sistemin gerçek yüzünü teşhir ederek “karanlığa ışık, sessizliğe çığlık olacağız!” çağrısıyla örgütlenen festival bu çerçevede amacına ulaşmış, sınıfın bağımsız, devrimci tutumunu tüm program boyunca ete kemiğe büründürmeye çalışmıştır. Sanatın, bir avuç elitin elinden çekilip alınarak işçilerin yaşamının doğal bir parçası yapılması anlamına gelen atölye çalışmaları (halk oyunu, şiir, tiyatro, çocuk tiyatrosu, müzik) ile eşit ve özgür bir dünyayı omuz omuza vererek, kendi elleri ile var etmeye çalışan kolektif zemini ile İşçi Kültür Evi meşru, devrimci bir kitle örgütüdür. Sermaye tarafından on yıllardır kitlelerin sömürüye ve yoksulluğa karşı ortak hareket etmesine yönelik ördüğü örgütsüzlük, umutsuzluk ve karamsarlık duvarında açılan bir gedik olmuştur bu faaliyet. Yıllarca emekçilerin yalnızca izleyicisi değil, öznesi olduğu bu faaliyet aynı zamanda sermaye tarafından yoğunlaştırılan yıkım saldırıları karşısında devrimci bir soluk olmuştur.

Çözumsuzlüğün, tüm zenginlikleri üreten işçi sınıfının karşısına sermaye tarafından tek “yol” olarak konduğu bugün sınıfın kendi gücünün farkına varmasını sağlamak belirleyici bir yerde durmaktadır, devrimci sınıf tutumu bunu gerektirmektedir. Kapitalist sömürünün neden olduğu her sorun karşısında bu yaklaşımla hareket eden sınıf devrimcileri, tüm enerjileri ile güne yüklenip geleceği kazanmaya çalışmaktadırlar. Bu çaba işyerlerinde, fabrikalarda, emekçi semtlerinde, okullarda ve yaşamın üretildiği her yerde kendini var etmektedir.

Emeği köleleştirilmiş milyonların sesi olan Kızıl

Bayrak gazetesi, büyük bir irade ile kazanılan sokak eylem ve etkinlikleri, haramilerin saltanatını ortadan kaldırma çalışması, seçim çalışması bunun bir ürünüdür. Biz bugün burada bu çalışmaların emektarları olduğumuz için evlerimiz basılarak sokak ortasında yaka paça gözaltına alınarak tutuklandık. Bizim tutuklanmamız binlerce emekçinin insanca bir yaşam ve özgür bir gelecek için yan yana gelmesine karşı sermayenin bir yanıtı oldu. Sermaye bizim tutuklanmamızla daha önce de defalarca kez denediği gibi bir kez daha devrimci sınıf faaliyetini engellemeye, sınırlandırmaya çalışıyor. Toplatması dahi olmayan Eksen Yayıncılık'ın kitaplarını festival alanında sattığımız için, seçim döneminde işçi sınıfının bağımsız, devrimci aday olduğumuz için, yoksulluğa, sefaletle karşı çıkan eylemlere katıldığımız için, 600 yıl öncesinden bu güne “yarın yanağından gayrı paylaşmak için her şeyi” diyenlerin sesini soluğunu festival alanlarına taşıdığımız için, sanatı emekçilerin yaşamının bir parçası haline getirdiğimiz için bu gün bu duvarların arkasındayız.

Kültür ve sanat işçi sınıfı mücadelesinin doğal bir parçası olmuştur. Bu yıl İşçi Kültür Evi, 6. festivalini Victor Jaralar'ın, Bertolt Brechtler'in, Nerudalar'ın, Nazımlar'ın, Yılmaz Güneyler'in toplumu dönüştüren sanat anlayışının sembolü olacağını ifade etmiştir. Bu karanlığı yaratanların karşısında yan yana gelerek tek yumruk olmayı ve hiçbir şekilde bükülmemeyi gerektirmektedir. Ancak bu şekilde sessizliği bozabiliriz. Tecrit koşullarından, demokratik hak ve özgürlüklerin gaspına kadar kapitalist sömürünün nedeni olan tüm sorunlar karşısındaki konumlanışını, kültürün ve sanatın dili ile ifade eden İşçi Kültür Evi mücadelesine durmaksızın devam edecektir. Sınıf devrimcilerinin gelecek güzel günlere dair bilimsel dünya görüşü tecrit duvarlarına sığmaz. Kapitalist sömürüye karşı “işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Ancak kazanacağı bir dünya vardır.” İşte bu yüzden sesimizi boğmaya gücünüz yetmez. Biz kazanacağız!

Tüm sınıf kardeşlerimizi devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Sincan kadın hapishanesinden BDSP'li tutsaklar
2 Eylül 2009

TUYAB: “Tecrit işkencesine son!”

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB), 16 Eylül Çarşamba günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla devrimci tutsaklar üzerindeki baskılara dikkat çekti. Ankara **Sincan L Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi**'nde tutuklu bulunan BDSP'li tutsakların karşı karşıya kaldığı tecrit işkencesini protesto etti.

“Hasta tutsaklar serbest bırakılsın! F tiplerinde insanlık dışı uygulamalara son! / TUYAB” pankartının açıldığı eylemde açıklamayı okuyan **Ayten Özdoğan**, dışarıda çok yönlü saldırıların arttığı bir dönemde içeride de devrimci tutsaklar üzerindeki tecrit işkencesinin devam ettiğini söyledi.

TUYAB açıklamasında, bu saldırıların sonucusunun Ankara Sincan L Tipi Kapalı Kadın Hapishanesi'nde tutuklu bulunan BDSP'li tutsaklar Evrim Erdoğan, Gülnur Ertaş ve Eda Ünalın'ın kaldıkları hücrede patlayan kanalizasyon nedeniyle günlerce pislik içinde yaşamak zorunda bırakılmaları olduğu söylendi. Bu durumun cezaevi yönetimi tarafından işkence yöntemi olarak kullanıldığı ifade edildi.

Açıklamada ayrıca, geçtiğimiz haftalarda cezaevi idaresi tarafından hücre cezası verilen kronik astım hastası Evrim Erdoğan'nun rahatsızlandığı, sağlık durumunu, yazdığı dilekçeyle cezaevi yönetimine bildirmesine rağmen revire götürülürken kanalizasyon pisliğinin içinden geçirildiği bilgisi verildi. Erdoğan'nun başına geleceklerden Adalet Bakanlığı'nın sorumlu olacağı dile getirildi.

Basın açıklamasında, hapishanelerde tutuklu bulunan çok sayıda devrimci tutsağın da benzer tecrit saldırıları ve sağlık sorunlarıyla karşı karşıya kaldığı belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Zindanlarda tecrit ve işkence artarak devam ediyor...

“Devrimci irade teslim alınamaz!”

Zindanlar tarih boyunca, düzene karşı başkaldırıların baskı ve işkenceyle teslim alınmaya çalışıldığı alanlar olmuştur. Kapitalist barbarlık çağında ise zindanlar, düzen ile devrim güçlerinin karşı karşıya geldiği ve çatışmaların hep sert yaşandığı bir alandır.

Saldırıların devletin temel politikasıdır!

Zindan politikası devletin en temel politikalarından birisi olagelmıştır. Sermaye düzeni, kapitalist sömürüye karşı sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için savaşan devrimci tutsakları hapisanelere atarak, insanlık dışı terör ve baskı yöntemleriyle teslim alarak, başaramadığı takdirde katlederek işçi ve emekçilere gözdağı vermeyi amaçlamaktadır.

Ecevit'in ifadesiyle burjuvazi, “içeriye teslim almadan dışarıyı teslim alamayız” bilinciyle hareket etmiştir. Devlet, devrimcilere uyguladığı terör ve katliamlarla, işçi ve emekçilere korku salarak ayağa kalkmalarını engellemek istemektedir. Bu baskı ve ezme politikalarının başlıca amacı, sermayenin azgın sömürü çarkının sorunsuz dönmesidir. Burjuvazi bu çarka çomak sokacak devrimciler ile işçi ve emekçilerin buluşmasını engellemek için, devrimcileri her türlü şiddet ve terörü hakeden “teröristler” olarak lanse ederek, uyguladığı insanlık dışı saldırıları meşrulaştırıyor. Gelebilecek tepkilere karşı “devletin bekasını” öne sürerek ne kadar “doğru” bir iş yaptıklarını kanıtlamaya çalışıyor.

“Beş yıldızlı otel” diye nitelendirdiği F tipi ve diğer hapisanelerde hak ihalleri başta olmak üzere her türlü işkence, kötü muamele, hatta ölümler artık tüm hapisanelerde sıradan hale gelmiş; insani olan her talep, tecrit ve tedman politikalarına riayet etmeye (teslim olmaya) endekslenmiştir. Dayatmalar artık öyle bir noktaya gelmiştir ki, tutsakların en hayati ihtiyacı olan ilaç gereksinimi bile, tedmana uyulmadığı gerekçesiyle verilmemektedir.

Sermaye düzeni, devrimci tutsakları teslim almak için tecrit ve izolasyon politikalarını yoğunlaştırarak, zindan içerisinde zindan hayatı yaşatmaktadır. Teslim olmayı reddeden ve devrimci onurunu her şeyin üstünde tutan tutsakları “disiplin cezaları” adı altında birçok saldırıya maruz kalmaktadır. Açık ve kapalı görüş yasaklarından iletişim cezasına ve hücre cezalarına kadar tutsaklar birçok saldırıya maruz kalmaktadır. Tutsaklar, “disiplin cezaları” nedeniyle yıllarca ailesini ve yoldaşlarını göremez hale gelirken, iletişim cezaları ile birlikte yalnızlaştırma politikasına maruz kalıyorlar.

Tecrit saldırıları katmerleşerek devam ediyor

“Amacına uygun kullanılmadığı” gerekçesiyle büsküvillere ve aynı gerekçeyle pet şişelere hücreler basılarak el konuluyor, elbiseler renklerinden dolayı verilmiyor. Bunun gibi birçok uygulama tecrit saldırısının ulaştığı boyutu gözler önüne seriyor.

Ankara'da Mamak İşçi Kültür Evi çalışanı ve BDSP'li komünistler 11-14 Ağustos 2009 tarihinde gözaltına alınıp tutuklandılar. Eda Ünalın, Gülnur Ertaş ve Evrim Erdoğan isimli devrimciler Sincan Kadın Hapishanesi'ne konuldular. Mamak'taki yılları bulan devrimci çalışmaya tahammül edemeyen sermaye devleti, sudan gerekçelerle yoldaşlarımızı tutuklamış ve tecrite almıştır.

Evrin Erdoğan'a girer girmez bir hafta hücre cezası veren idare, ardından sınıf devrimcilerini kaldıkları hücrede patlayan kanalizasyon nedeniyle günlerce pisliğin içinde yaşamak zorunda bıraktı. Sorunu çözmek yönündeki uyarı ve talepleri görmezden gelerek, bu durumu bir işkence yöntemi olarak kullandı. Astım hastası olan Evrim Erdoğan kriz geçirdi ve revire götürülürken idare tarafından pisliğin içinden geçirilmek istendi. Ancak aradan geçen 20 günden sonra, devrimcilerin ortak ısrarıyla, kanalizasyon tamir edilebildi.

Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde ise tutsakların

okuma özgürlüğü gaspediliyor. Tutsakların hücrelerinde bulundurulacak kitap ve dergilerin sayısına sınırlama getirildi. Kocaeli Cumhuriyet Başsavcılığı, Yargıtay'a başvurarak, hücrelerde tutulan kitap sayısının sınırlandırılmasını istemişti. Bu talep üzerine Yargıtay 1. Ceza Dairesi, Kocaeli 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kitap sınırını kaldırarak kararını bozmuş ve “hücrelerde ne kadar kitap bulundurulacağı Eğitim Kurulu kararı ile belirlenir” şeklinde karar vermişti. Bunun üzerine hapisanelerin Eğitim Kurulu, hücrelerde en fazla kişi başı 20 adet kitap ve 15 adet dergi veya gazete bulundurulması kararı aldı.

Sermaye devleti uzun bir süredir, “demokratik açılım” gevelemesine rağmen, Kürt halkına yönelik saldırılara devam ediyor. Devletin inkarcı ve imhacı tutumu zindanlarda da sürüyor, Kürtçe konuşmak yasaklanıyor, yayın ve dergilere el konulmaya devam ediliyor. Türkçe bilmeyenlerin görüşü engelleniyor.

Sermaye devleti sistematik tecrit ve izolasyon saldırılarının dışında devrimci tutsakları ölüme terk etmektedir. Zindanlarda birçok hastalığa yakalanan

tutsakların tedavileri engellenerek, hastalığın ilerlemesine, hatta ölümlere yol açmaktadır. Son 9 ay içerisinde hasta tutsaklardan Mustafa Elelçi, Gurbet Mete, Hasan Kert, Beşir Özer, Recep Çelik, İsmet Ablak, Yılmaz Keskin, Resul Güner tahliye edilmeyerek katledilmiştir.

Hasta devrimci tutsak Güler Zere ise, 4. evre kanser hastası olmasına ve “tedavisinin cezaevinde mümkün olmadığını” belirten doktor raporlarına rağmen, hapisanede tutulmaya devam edilerek katledilmeye çalışılmaktadır.

Zindanlarda yaşanan saldırılar devrimci tutsaklarla beraber görüşe gelen yakınlarına, uygulanıyor. Görüş kabineye gelene kadar kadınlara iç çamaşırlarına kadar aranma dayatılıyor, küfre ve hakaret maruz kalan aileler böylece yıldırılmaya çalışılıyor.

Sermaye devletinin tecrit, tedman ve izolasyon politikaları başta olmak üzere tüm bu saldırılarla devrimci iradeyi teslim alma çabaları sonuç vermeyecektir. Dün olduğu gibi devrimci irade kazanacaktır.

Sincan Kadın Cezaevi'nde BDSP'li tutsaklara işkence!

Sevgili F...,

Sincan Kadın Hapishanesi'nden sınıf devrimcileri olarak sizleri devrimci duygularımızla selamlıyoruz. Sınıf kavgası hapisanelerde çetin bir şekilde sürüyor. Burası devrimci kadın tutsakların bulunduğu hapisaneler arasında en olumsuz koşulların sürdüğü yer. Tecrit koşulları, hapisanelerin mimari yapısı, uygulanan genelgeler, muazzam bir bürokrasi, ilk girişte çıplak arama dayatması, görüş yasağı, hücre cezasını da kapsayan disiplin cezaları, kolektif hareket etmenin pek çok yolla engellenmeye çalışılması gibi uygulamalarla etkili.

Burada devrimci yayınlar 1 ay sonra elimize ulaşıyor, mektuplar için de benzer bir gecikme söz konusu. Tüm bu uygulamalar ve tecrit koşullarından kaynaklı devrimci tutsaklar olarak ortak alanları kullanmama tutumu alıyoruz. Bu çerçevede birkaç gün önce yaşadığımız bir sorunu sizinle paylaşmak istiyoruz.

Şu an kaldığımız C-1 koğuşuna getirildiğimizde kanalizasyondan koğuşu su bastı. Biz bu suyu temizlemek zorunda bırakıldık. Bu kanalizasyon sorununun yaşandığı hücre, mutfak olarak kullanmamız için açıldı. Biz tuvaletin yine taşıdığını farkedince idareden bu sorunun çözülmesini sözlü ve dilekçeli olarak talep ettik. 20 gün süren bu çabamız sonucunda sorun çözülmedi. 5 Eylül Cumartesi günü koğuşu lağım suyu bastı. Saatler sonra sürekli çabamız sonucu bir teknisyen geldi ve sorunu ancak Pazartesi günü çözebileceklerini söyledi. Biz bu pis suyun içine girerek koğuşu bir kez daha temizledik. Birgün sonrası 12.00'den akşam 19.00'a kadar 3 defa daha lağım suyu bastı. Sürekli olarak gardiyanları çağırarak sorunu anlatmaya çalıştık. Gardiyanlar her seferinde, “hafta sonu olduğu için yapacak bir şey yok” dediler. Ancak suyun aktığı üst hücrenin boşaltılması sözü alabildik. Pazartesi günü dilekçeyle tekrar başvurarak yetkili biri ile görüşme ve sorunun çözülmesi talebinde bulunduk. Sağlığımızın tehdit altında olduğunu ifade ettik. Ancak pazartesi günü öğlene kadar bize sorunla ilgili hiç bir açıklama yapılmadı. Hatta sorunun çözülmeye başlandığı söylendi. Bu söylenenlerin doğru olmadığı yeniden su baskınıyla açığa çıkmış oldu. Biz ve devrimci, yurtsever arkadaşların ısrarlı çabasıyla teknisyen geldi ve kanalizasyondaki sorun çözüldü. Ancak biz 3 gün boyunca mikroplu kanalizasyon çıkan suyun içine girerek defalarca kez temizlemeye mahkum edildik. Çünkü üst kattaki hücrenin banyo suyu bizim koğuşa akıyordu ve gardiyanları her çağırdığımızda tek yaptıkları bakıp gitmek oldu.

En son pazartesi günü koğuşu su bastığında pis suyun ve yoğun çamaşır suyu kokusuna dayanamayan Evrim yoldaş ciddi bir astım krizi geçirdi. Yoldaş, revire çıkarken, havalandırma kapısından çıkarılma ihtimali varken, pis suyun geçtiği koridordan çıkarılmak zorunda bırakıldı. Biz de yoldaşı kucağımıza alarak koridordan geçirdik.

Bizim bu yaşadıklarımız kapitalizmin insanı hiçe sayan işleyişinin hapisanelerinden yansımasıdır. Kapitalist sistem çürüyor, çürüdükçe saldırganlaşıyor. Bir yandan işçilerin, emekçilerin yaşamlarını her türlü haksızlık, sömürü ve hak gaspıyla kuşatıyor. Diğer yandan bu koşullara karşı ayağa kalkan sınıfın örgütlü devrimci güçlerine yönelik pervasızca bir saldırı dalgasını arttırıyorlar. Çünkü servet-sefalet arasındaki uçurum arttığı bugün sömürü ve zorbalık üzerine kurulu sistemlerinin sarsılmasından ölesiye korkuyorlar. TMY, F tipleri, büyük bir hapisaneye çevrilen sokaklar, fabrikalar, okullar, arttırılan şovenizm, kültürel çürüme, dejenerasyon işçi sınıfının ortak hareket etmesinin önüne konan her türlü ideolojik ve fiziki engel bu korkunun ürünü olarak ortaya çıkıyor. Biz sınıf devrimcileri olarak tecrit koşullarını mücadelenin farklı bir alanı olarak örgütüyoruz. İşçi sınıfının tarihsel davası olan devrim ve sosyalizm mücadelesinin zafere ulaşacağına dair taşıdığımız sarsılmaz bilincimizle burayı özgürleştiriyoruz. Demokrasi maskesi takan sermayenin gerçek yüzü devrimci güçlere yönelik saldırgan tutumunda bir kez daha açığa çıkıyor. Biz bu tutuma karşı tüm ilerici, devrimci, sınıf güçlerini duyarlı olmaya ve harekete geçmeye çağırıyoruz.

Sincan Kadın Hapishanesi'nden sınıf devrimcileri

8 Eylül 2009

Sri Lanka rejimi Tamiller üzerinde terör estiriyor!

Sri Lanka hükümetinin denetiminde bulunan mülteci kamplarındaki Tamiller'in durumuyla ilgili açıklama yapan Birleşmiş Milletler (BM), kamplara destek sağlamakta karşılaştığı engellerden dolayı tepki gösterdi. Yüzbinlerce Tamil'i esir durumunda tutan Sri Lanka rejiminden yakınan BM yetkilileri, 300 bin Tamil'in kapatıldığı ana mülteci kampına devamlı olarak destek sağlayamayacaklarını bildirdiler.

Sömürgeci Sri Lanka rejimi BM, ABD, AB, Hindistan gibi gerici güçlerin onayını aldıktan sonra, vahşi bir kıyım gerçekleştirerek, Tamil Elam Kurtuluş Kaplanları'nı (LTTE), geçen Mayıs ayında askeri yönden yenilgiye uğratabilmişti. Onbinlerce sivil katleden Sri Lanka rejimi, çatışmadan kaçan yüzbinlerce Tamil'i ise mülteci kamplarına kapatmıştı. Çatışmada sivilleri katleden rejim, şimdi kamplara kapattığı mülteciler arasında LTTE militanı aramak bahanesiyle, Tamiller üzerinde terör estiriyor.

Mülteci kamplarını fiilen toplama kapına çeviren Sri Lanka rejimi, burada kalanların Tamil Kaplanları örgütüyle bağlantıları olup olmadığını araştırmayı sürdürdükleri gerekçesiyle BM'nin yardım çalışmalarını baltalıyor.

Konuyla ilgili açıklama yapan Sri Lanka'daki BM ekibinin şefi Neil Buhne, rejim görevlilerinin kampta bu araştırma sürecini çok uzattığını, rehin tutulan sivillerin en kısa sürede bırakılmaları gerektiğini belirtti. Sri Lanka rejiminin 10 bin civarındaki mülteciyi LTTE üyesi olarak gördüğünü dile getiren Buhne, Kızılhaç Örgütü'nün bu mültecilerle görüşmesinin de engellendiğini söyledi.

New York'taki BM sözcüsü ise, kurumun Sri Lanka'daki iki çalışmanın Haziran ayında kamplarda gözaltına alındıklarından beri serbest bırakılmadıklarını hatırlattı. İki çalışana için kaygılanan BM sözcüsü, işkenceye maruz kaldığı konusunda ciddi endişeler bulunan 10 bin Tamilli tutsaktan bahsetme gereği bile duymadı.

Tamiller üzerinde terör estiren Sri Lanka rejimi, hızını almayarak Tamil Kaplanları Örgütü'nün propagandasını yaptığı gerekçesiyle UNICEF (BM Çocuklara Yardım Örgütü) sözcüsü James Elder'ı da sınır dışı etme kararı aldığını duyurdu. Hükümet sözcüsü, Elder'ın gerçeklere dayanmayan ve özünde Tamil Kaplanları Örgütü'nün bakış açısını yansıtan açıklamalar yaptığını iddia etti.

Bu karara tepki gösteren UNICEF sözcüsü ise, Elder'ın seslerini duyurma şansları olmayan çocuklar ve zor durumdaki diğer kişilerin sorunlarını yansıtmaya çalıştığı için sınırdışı edilmek istendiğini belirtti.

Sri Lanka rejiminin yasa ve kural tanımayan bu küstahlığı, emperyalist güç odaklarından aldığı destek ve bizzat BM'nin uğursuz tutumundan kaynaklanıyor. Zira LTTE militanlarına karşı tam bir imha saldırısı düzenleyen bu sömürgeci rejim, Tamil halkının özgürlük talebine askeri açıdan darbe indirdiği için gerici güç odakları tarafından kutlama mesajlarına mazhar olmuştu.

Yüzbinlerce sivil fiilen toplama kampına dönüştürülen mülteci kamplarına kapatma cüretini gösteren Sri Lanka rejimi, mülteciler arasından seçilen onbin Tamil'i zindanlara kapatmakta bir sakınca görmemiştir. Sömürgeci rejimin saldırganlığı bu kadar aleniyken, BM bu konuda herhangi bir eleştiride bulunmuyor. Ancak işleri engellenip çalışanları tutuklanınca tepki gösteren BM yetkilileri, buna rağmen Sri Lanka rejimine açık bir eleştiri yöneltmekten kaçınıyor.

BM'nin bu utanç verici tutumu, Tamil halkını Sri Lanka rejiminin insafına terkeden emperyalist güç odaklarının dolaysız suç ortağı olduğunu kanıtlar niteliktedir.

Sri Lanka rejimi tarafından ezilen Tamil halkının, emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı devrimci direnişi yükseltmeden, içine sıkıştırıldığı kapandan kurtulması mümkün değildir.

Filistin sorununda emperyalist çözüm planları...

Gerçek çözüm emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı direnişten geçiyor!

Filistin sorununda "barış süreci"ni yeniden canlandırmak için çaba harcayan Barack Obama yönetimi, gelecek hafta New York'ta yapılacak Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu toplantısını vesile ederek İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu ile Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas'ı buluşturmayı planlıyor. Uzun süredir sesi çıkmayan Ortadoğu Dörtlüsü (Rusya, BM, ABD, AB) temsilcilerinin de aynı günlerde toplanması bekleniyor.

Toplantı öncesinde Ortadoğu Özel Temsilcisi George Mitchell'i bölgeye gönderen Obama, buluşmanın zeminini yaratmak için taraflarla görüştü. Görüşmelerin ardından İsrail'den yansıyanlar, ırkçı-siyonist cepheye yeni bir şey olmadığını bir kez daha ortaya koydu.

Filistin tarafını oyalamaktan başka bir işe yarmayan ABD'nin organize ettiği bu tür buluşmalar daha önce birkaç kere gerçekleşmişti. Bilindiği üzere ırkçı-siyonist rejim söz konusu buluşmalarda, ABD gözetiminde alınmasına rağmen hiçbir karara itibar etmemiş, yine bildiğini okumaya devam etmiştir. Saldırı, katliam, yıkım ve küstahlıkta sınır tanımayan İsrail rejimi, aradan geçen yıllarda ırkçı-faşist zihniyetin en berbat temsilcilerinin denetimine girdi. Geçmişte söylemde de olsa Filistin devletini kabul eden siyonist şefler vardı Tel Aviv'de, oysa son yıllarda işbaşında bulunanlar, Filistin devleti fikrine bile fütursuzca saldıracak derecede kudurganlar.

Nitekim İsrail ve Filistin arasında mekik dokuyan Barack Obama'nın özel temsilcisinin çabaları kayda değer bir sonuç yaratamadı. Zira Tel Aviv'deki ırkçı faşist şefler "Amerikan barışı"na bile tahammül etmeyecek derece küstahlaşmış bulunuyorlar. ABD emperyalizminin İsrail'i korumakla mükellef olduğunu bilen bu şefler, İsrail sınırının çizilmesi anlamına da geldiği için iğreti bir çözüme bile karşılar.

George Mitchell ile "barış sürecinin ilerletilmesi" üzerine konuştuğu belirtilen İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu, Yahudi yerleşimlerini kaldırmak bir yana, yenilerini inşa etmeye devam edeceklerini ilan etti. İsrail rejiminin bu pervasızlığı, tüm umutlarını "Amerikan barışı"na bağlayan Mahmud Abbas'ı bile hayal kırıklığına uğrattı. Bilindiği üzere Filistin Yönetimi'nin görüşmelere başlamak için öne sürdüğü tek şart, Yahudi yerleşimleri yapımının durdurulmadan ibaret.

Obama'nın özel temsilcisiyle görüşükten sonra açıklama yapan ırkçı-siyonist rejimin şefi Netanyahu, yerleşim konusu ile ilgili olarak şunları söyledi: "Bizden hiç inşaat yapmamamız isteniyor. Biz de halihazırda 2500 dolayında evin inşaatını sürdürdüğümüzü açıkladık; ayrıca birkaç gün önce de 450 ilave birimin yapılmasına onay verdik." Filistinlilerin inşaatların dondurulması beklentisinde olduğuna işaret eden siyonist şef, "Bu olmayacak. Kudüs bir yerleşim değildir ve inşaatlar da planlandığı şekilde sürecek" dedi.

Bu açıklamayla İsrail başbakanı hem Kudüs'te

hem Batı Şeria'da Yahudi yerleşimleri kurmaya devam edeceklerini, yani Filistinlilerin topraklarını silah zoruyla gaspetmekten vazgeçmeye niyetli olmadıklarını ilan etmiş oldu.

Bu küstahça açıklamaya tepki gösteren Filistin yönetimi ise, "Yahudi yerleşimleri inşaatı durdurulmadan yeni görüşme yapılamaz, dolayısıyla İsrail başbakanının tutumu barış görüşmelerinin engellenmesi anlamına geliyor" mealinde bir açıklama ile yetindi.

Filistin halkının hiçbir temel sorununa çözüm önermenin gündemde bile olmadığı ABD güdümlü zirvelere katılmaya hevesli olan El Fetih liderleri, Filistin sorununu sürdürmekten başka bir işe yarmayan "Amerikan çözüm planı" ile oyalanıp duruyorlar. Umudunu emperyalist güç odaklarına bağlayan bu anlayış, Filistin'in temel sorunlarını çözmek bir yana, bu direnişçi halkın sürekli mevzi kaybetmesine neden oluyor. Boş hayallere dayalı bu düzen içi anlayış, sorunun çözümüne değil sürünmesine katkıda bulunuyor.

Söz konusu ırkçı-siyonist İsrail rejimi olduğunda, ABD emperyalizminin uygulayabileceği iğreti bir çözüm planı bile yoktur. Zira siyonist rejimi koruyup kollamak, her yıl milyar dolarları bulan kaynaklarla finanse etmek, yeni silah teknolojileriyle donatmak ABD'nin işidir. Böyle bir durumda, İsrail'e en ufak bir dayatmada bulunmaktan kaçınan Washington'daki savaş baronlarından Filistin sorununa çözüm beklemek abesle iştigaldir.

Başında Barack Obama'nın bulunduğu ABD yönetimi, emperyalist planlarını Ortadoğu'da uygulayabilmek için, elbette Filistin sorununda iğreti bir çözüme ihtiyaç duyuyor. Bu sorunun ayak bağı olduğunu Washington'daki şefler de kabul ediyor. Ancak pek çok kez kanıtlandığı gibi, ABD'nin siyonist şefleri iğreti bir çözüme ikna etmesi mümkün değil. ABD, İsrail'e dayatmada bulunmadığı ya da bulunamadığı için Filistin yönetimini oylayıp duruyor. 1993'teki uğursuz "Oslo Süreci"nden beri bu böyle devam ediyor.

Batı Şeria'da etkili olan El Fetih'in, başta Mahmud Abbas olmak üzere liderlerinin ufku yazık ki, emperyalist çözüm planından ötesini görememektedir. Gazze Şeridi'nde hakim olan Hamas ise, siyonist işgale karşı direnişi savunmakla birlikte, düzen dışı bir çözüm platformundan yoksundur. Siyasal islamcı çizginin bu temelli zaafı, Hamas liderlerini emperyalist güçler ile gerici Arap rejimleri tarafından muhatap alınmayı bekleme pozisyonunda tutuyor. Aralarında çatışan düzen içi her iki çizgi de, Filistin sorununa çözüm üretmekten acizdir.

Filistin halkı emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı direnişi temel alan devrimci bir önderliğe kavuşana kadar sorunu çözme olanağından yoksun kalacaktır. Devrimci önderlik hem Filistin halkının birleşik direnişini örgütleyebilmek hem de enternasyonal dayanışmayı yeniden canlandırmak açısından hayati bir önem taşımaktadır.

Almanya'da devrimci seçim faaliyetlerinden...

Almanya'da 27 Eylül 2009 tarihinde gerçekleşecek olan federal parlamento seçimlerinin yaklaştığı şu günlerde açık liste oluşturarak seçime katılan Marksist Leninist Parti Almanya (MLPD) ile BİR-KAR'ın ortak seçim faaliyeti devam ediyor.

Stuttgart'ta seçim faaliyeti

11 Eylül günü Türkiyeli ve diğer göçmen işçilerin yoğun olarak alışveriş yaptıkları merkezlerin ve camilerin önünde bir etkinlik yapıldı. Saat 16.00'da başlayan etkinlik, Türkçe, Kürtçe ve Arapça müzik ve konuşmalarla saat 18.00'e kadar sürdü.

BİR-KAR'ın önerdiği ve MLPD ile ortak örgütlenen bu etkinlik oldukça ilgi gördü. MHP'nin bölgede bir etkisi olmasına karşın sosyalizm tarafından ilgiyle karşılandı.

Güncel talepler temelinde emekçi kitlelere gidildiğinde, önyargılara rağmen emekçilere ulaşılabildiği görüldü.

Ayrıca bu hafta, hastane önlerinde, büyük firmaların vardiya değişimlerinde, kapı önlerinde bilgilendirme masaları açarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Almanca ve Türkçe olarak kaleme alınmış materyaller dağıtıldı, emekçilerle bire bir tartışmalar yapıldı.

Türkiyeli diğer örgütler, ATIF, AGIF, IBS ve Yaşanacak Dünya seçim faaliyetlerinde yer alacaklarını ifade etmelerine rağmen çalışmaların içerisinde yer almadılar.

12 Eylül'de miting...

12 Eylül günü Stuttgart şehir merkezinde yapılan miting iki saat sürdü. Değişik dillerde çalınan devrimci şarkılarla başlayan miting, BİR-KAR adına yapılan konuşmayla devam etti. Konuşmada, burjuva partilerin seçim çalışmalarında kriz ile birlikte ortaya çıkan sorunları çözeceklerini iddia ettiklerine değinilerek bunun mümkün olmadığı, krizin kaynağının kapitalizm olduğu söylendi. Krizin gerçek çözümünün, özel mülkiyetin tasfiyesini hedefleyen sosyalist bir devrim olduğu ifade edildi. "Krizinizi ödemeyeceğiz!", "Mesailer yasaklansın-30 saatlik iş haftası!", "İsten atmalar suç sayılsın!" şiarları öne çıkarıldı.

Mitingte BİR-KAR adına yapılan konuşmada şunlar söylendi:

"Dünya hepimize yeter. Yetmesi için bize sosyalizm lazım. Bunun için, kendi geleceğimiz için savaşmanın bir aracı olarak MLPD'yi seçiyoruz, onunla birlikte devrim için, sosyalizm için savaşıyoruz, savaşıyoruz!"

BİR-KAR konuşmasının ardından, bölge adayları kürsüye davet edilerek tanıtıldı. MLPD Merkez Komite üyesi ve bölge adayı Peter Borgwardt yaptığı konuşmada, kapitalizmin krizi ve seçimlerden sonra "yeni" hükümet eliyle uygulamaya konulacak olan, ekonomik ve siyasal saldırılar üzerinde durarak "bu saldırıları durdurmanın ve geri püskürtmenin tek yolunun, alanlara çıkarak ve sosyalist alternatifini güçlendirerek başarılacağına" dikkat çekti.

Kapitalizmin saplandığı batağa vurgu yapılarak solu seçmek isteyenlere MLPD'yi seçme çağrısı yaptı.

Konuşmada göçmen örgütleriyle ilk kez bu denli geniş ve verimli bir birliktelik sağlandığı da ifade edilerek "enternasyonal devrim için bu anlamlı ve önemlidir" denildi.

Stuttgart BİR-KAR

Frankfurt'ta seçim faaliyeti

11 Eylül akşamı Frankfurt'ta toplanan seçim inisiyatifi, bugüne kadar gerçekleştirilen çalışmalarını değerlendirdi.

ATIF ve BİR-KAR temsilcisinin de katıldığı toplantı yaklaşık 2 saat sürdü.

Yapılan değerlendirmede MLPD'nin seçim çalışmasının özellikle büyük işletmelerin önünde gerçekleştirildiği ve işçilerin olumlu tepkisiyle karşılaştığı ifade edildi.

Frankfurt Fechenheim'de SIEMENS, Odenwaldda Pirelli Rüsselheim'de Opel işçilerine, yaygın bir biçimde ajitasyon konuşmaları eşliğinde seçim bildirisi dağıtıldı.

24 Eylül Perşembe günü, 13.00 ve 14.00 saatleri arasında MLPD'nin Genel Başkanı Stefan Engel Rüsselsheim, Opel fabrikasının önünde Opel işçilerine seslenecek.

BİR-KAR da bu çalışmaların parçası olacak.

BİR-KAR / Frankfurt

Toronto Film Festivali'nde İsrail propagandası boykot edildi

Toronto Film Festivali'nde İsrail'in propagandasının öne çıkması çeşitli ülkelerden sanatçıların festivali boykot etmesine neden olmuştu. Kanadalı yönetmen John Greyson, İsrail propagandası yaptığı gerekçesiyle Toronto film Festivali'nden filmi çekerken, Filistinli sanatçıları dışarıda bırakan festival yönetimine karşı olduğunu belirtmiş, tepkisini "savaş hala devam ederken Tel Aviv renkli bir metropol olarak gösteriliyor" sözleriyle dile getirmişti.

Boykota Yahudi sanatçılar da destek vermiş fakat bundan kaynaklı en yoğun baskıyı da onlar görmüştü. Bu süreçte kendisi de Yahudi olan belgesel yapımcısı Kathy Wazana, 'ikiyüzlü' den 'yahudi düşmanı'na her türlü suçlamayla karşı karşıya kaldıklarını söylemişti.

10-13 Eylül tarihleri arasında gerçekleşen festival sırasında ise Filistinli sanatçılar, Tel Aviv'le ilgili bir dizi filmin gösterileceği Toronto Uluslararası Film Festivali'nin boykot edilmesi çağrısında bulundu.

Ramallah'ta Kanada temsilciliği önünde toplanan onlarca Filistinli yapımcı, sanatçı ve yazar, protesto gösterisi düzenledi. Göstericiler, temsilciliğe festivali kınayan bir mektup da ilettiler.

Oyuncu Jane Fonda, yazar Alice Walker gibi bir dizi uluslararası yapımcı ve eylemcinin de imzaladığı dilekçede, festivalin bu gösterim kararı eleştirildi ve İsrail ile suç ortaklığı yapmakla suçlandı.

Berlin'de "gözetim ve sansüre" karşı miting

Almanya'da 25 bin kişi devletin ve ticari kurumların kişileri gözetlemesine karşı, kişisel bilgilerin korunması için Berlin'de alanlara çıktı.

Sendikalardan, dernek ve siyasi partilere kadar 167 kurum ve kuruluşun oluşturduğu "Korkuya karşı özgürlük!" oluşumu yürüyüşe çağrı yaptı.

Yürüyüşte yapılan konuşmalarda "gözetim ve sansür"ün düşünce özgürlüğü ve temel demokratik hakları tehdit ettiğine vurgu yapıldı ve özgürlüğün mücadele ile sağlanabileceğine değinildi.

Almanya'da geçtiğimiz yıllarda kişilere ait bilgilerin çalınması üzerine birçok skandal çıkmış ve hükümet kişisel verilerin güvenliğini zorlaştırmıştı. Daha sonra ise anti terör yasaları çerçevesinde demokratik hak ve özgürlükler rafa kaldırılmış, polis ve gizli servislere geniş yetkiler verilmişti.

Buna göre devletin kendisi internet üzerine baskın ve gözetim hakkı çerçevesinde bazı soruşturmalarda bilgisayarlar da casusluk yoluyla bilgi toplayabilecek.

Juan Almeida Bosque...

“Devrimin komutanı” devrimle birlikte yaşamaya devam edecek!

“Bu genç zenci militan işçiyi tanıdığım için kendimi ayrıcalıklı sayıyorum. Almeida zaman içinde devrimci bir grubun lideri, Moncada kışlası baskınında bir savaşçı, hapiste bir yoldaş, Granma çıkarmasında bir müfrez komutanı, İsyancı Ordusu’nda bir subay -Uvero’daki şiddetli çatışmada göğsüne aldığı kurşun yarası nedeniyle bir süre çatışmadan geri kalacaktı, Üçüncü Doğu Cephesi’ni yaratan komutan, zorba hükümeti deviren son muzaffer kavgamızda liderliği paylaştığımız bir yoldaş olacaktı.”

Fidel Castro, geçtiğimiz Cuma günü hayata gözlerin yuman “Devrimin komutanı” Juan Almeida Bosque’yi bu sözlerle anıyor.

Ramiro Valdés Menéndez, Guillermo García Frías’la birlikte “Devrim komutanı” ünvanı taşıyan üç kişiden biri olan Almeida Bosque, ilk adımdan beri Fidel Castro ile omuz omuza mücadele içinde olmuş, Küba devriminin zafere ulaşmasında olduğu kadar, devrimci yönetimin inşasında da önemli sorumluluklar üstlenmiştir. Nitekim, “Devrimin komutanı” 82 yaşında hayata gözlerini yumduğunda, diğer etkinliklerinin yanısıra Küba Komünist Partisi Politbüro üyeliği ve Devlet Konseyi İkinci Başkanlığı görevlerini yürütüyordu.

1927 yılında başkent Havana’da, eski Havana’nın en yoksul mahallelerinden birinde dünyaya gelen Almeida Bosque, ailenin oniki çocuğundan biri olarak yetişir. Afrika kökenli siyahi Kübalılar’dan biri olan Almeida, devrim öncesinin tortularından biri olan ırkçılığa karşı mücadelede de önemli roller üstlenir.

Ailesine yardım etmek için duvarcı olarak çalışan Almeida, 1953 yılında işini bırakarak, Fidel Castro liderliğinde düzenlenen Moncada Kışlası baskımına katılır. Kışla baskını başarısızlığa uğrayınca, Almeida da hayatta kalan yoldaşlarıyla birlikte yakalanarak hapse atılır.

1955 yılında ilan edilen afla beraber salınınca, Fidel Castro ve diğer yoldaşlarıyla beraber Meksika’ya gider. Daha sonra Granma yarıyla Küba’ya geçen devrimciler arasında yer alan Almeida, Amerikancı Batista diktatörlüğüne karşı Sierra Maestra Dağları’nda başlatılan devrimci silahlı mücadelede önemli görevler üstlenir. 1958 yılında binbaşı rütbesi alan “Devrimin komutanı”, Devrimci Ordunun Santiago Birlikleri’ni yönetir.

Devrimin zaferinden sonra, 26 Temmuz Hareketi’nin partileşmesiyle birlikte Küba Komünist Partisi’ne üye olan Almeida, Ekim 1965’te merkez komite, daha sonra ise politbüro üyeliğine yükselir. Ayrıca 1961 yılında Küba’dan kaçan karşı-devrimcilerin katılımıyla CIA tarafından gerçekleştirilen Domuzlar Körfezi Çıkartması sırasında, devrimi savunmak için aktif olarak savaşan Almeida, CIA ile karşı-devrimci çetelerin başarısızlığa uğratılmasından sonra kurulan devrim mahkemesinde de görev alır.

Hayata gözlerini yumana kadar, emperyalist kuşatma altında bulunan Küba devriminin yaşatılıp geliştirilmesi için üst düzey sorumluluklar üstlenen Almeida Bosque, Küba devrimiyle özdeşleşen birkaç isimden biridir.

Devrimci bir komutan olmasının yanısıra müzik alanında da üretim yapan Almeida, Sierra Maestra dağlarındayken bile devrimci şarkılar bestelemiştir.

Yaşamının son yıllarına kadar şarkılar bestelemeye devam eden Almeida, aynı zamanda bir yazardır. *Küba Cumhuriyeti Kahramanı* ödülünü alan az sayıdaki kişiden biri olan Almeida, 300’ün üzerinde şarkı besteleyip on kitaba imza atmıştır.

Devrimle özdeşleşmiş liderlerden biri olan Juan Almeida Bosque, emperyalist kuşatmaya karşı direnen Küba devrimiyle birlikte yaşamaya devam edecektir.

Dünya çapında grev ve direnişler yayılıyor...

Dünyanın çeşitli ülkelerinde sermayenin saldırılarına karşı direnen işçi ve emekçiler grev ve direnişlerini sürdürüyorlar. **Yeni Zelanda, Bangladeş, Arjantin, Zimbabve, Güney Afrika ve Romanya**’da farklı işkollarında yaşanan saldırılara karşı grev ve direnişler sürürken yeni grevlere dönük hazırlıklar da devam ediyor...

Zimbabve’de öğretmenlerin grevi 3. haftasında

Zimbabve Öğretmenler Derneği (ZIMTA) tarafından yapılan grev 3. haftasına girdi.

Yeni dönemin başladığı 3 Eylül günü maaşlarının arttırılması ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için ülke çapında greve çıkan öğretmenler hükümetten her hangi bir cevap alamadıkları için 3 haftadır grevlerini sürdürüyorlar.

ZIMTA yöneticisi Sifiso Ndlovu, yetkililer eğitime öncelik verene kadar grevi sürdüreceklerini söyledi. Ndlovu ayrıca önümüzdeki hafta yetkililerle görüşmeler yapılacağını da açıkladı.

ZIMTA’nın 150-500 dolar arasında ücret artışı talep ediyor, fakat hükümet bu talebi karşılayamayacaklarını söylüyor.

Bangladeş’te madenci grevi

Bangladeş’te bulunan Barapukuria Maden Ocağı’nda çalışan işçiler grev yaptı.

Kömür madeninde çalışan yaklaşık 1000 işçi Perşembe günü yaptıkları grevle ikramiye ve atılan işçilerin geri alınmasını talep ettiler.

Barapukuria Kömür Madeni Ltd. Şti.’de çalışan işçiler gece yarısı çıktıkları süresiz grevle, ikramiye ve yeraltındaki işçileri için doktor ve ambulans servislerinin sağlanması gibi 14 maddeden oluşan taleplerinin karşılanmasını istediler.

Perşembe günü yetkililerle yapılan görüşmelerde bir sonuca varılamaması üzerine greve çıkan kömür madeni işçileri ayrıca yaralı işçi arkadaşlarının tam maaş almasını istiyorlar.

Arjantin’de metro çalışanları eylemde

Arjantin’in en büyük kenti olan Buenos Aires’te metro çalışanları grev ve “ücret ödememe” eylemi yaptılar.

Geçtiğimiz günlerde metro çalışanları turnikeleri 2 saat boyunca açık tutarak ve iş bırakarak yeni kurulan sendikalarına hükümet tarafından yasal statü verilmemesini protesto ettiler.

Arjantin yasalarına göre her bir sektörde sadece bir sendika yasal statü kazanabilir, toplu sözleşmeye oturabilir ve grev gerçekleştirebilir.

Buenos Aires’in 6 metro hattında gerçekleştirilen grevden 160 bin yolcunun etkileneceği açıklandı.

Yeni Zelanda’da grev...

Yeni Zelanda’nın Christchurch şehrinde gıda dağıtımını yapan bir şirkette işçiler iş bıraktı.

12 Eylül günü saat 14.30’da yapılan grevle işçiler ücret düşüklüğünü protesto etti.

Ulusal Dağıtım Sendikası sözcüsü Paul Watson, personelin 10.39 ile 12.14 dolar arasında maaş aldığını söyledi ve bu maaşın yeterli olmadığını, işverenin daha fazla ödeme yapabileceğini ifade etti.

Güney Afrika’da tekstil işçileri greve gidiyor...

Güney Afrika’da tekstil işçileri önümüzdeki hafta grev yapacaklarını açıkladı. Giyim ve tekstil sektöründe yapılması planlanan greve ülke çapında 40 binin üzerinde işçi katılacak.

Grev kararı, işçilerin %7.9’luk ücret artışı talebine karşılık patronların %5 zam önerisi üzerine alındı.

Güney Afrika Tekstil İşçileri Sendikası (SACTWU) sözcüsü Andre Kriel, işçilerin tamamen üretimi durdurabileceğini, alternatif olarak ise fazla mesailere kalmama ya da günün belli bir süresince grev yapma gibi eylemler gerçekleştirebileceğini söyledi.

Romanya’da kamu çalışanlarından grev hazırlığı

Romanya’da yaklaşık 800 bin kamu çalışanının 5 Ekim tarihinde genel grev yapması bekleniyor.

Genel grev, kamu sektöründe ücretlerin düzenlenmesine ilişkin çıkarılması planlanan yasayı protesto etmek için yapılacak.

Eğitim sektöründen sendika federasyonu başkanı Aurel Cornea, sendikacıların daha iyi ücret talep ettiklerini ve kamu sektöründe işten atmaların yasaklanmasını istediklerini söyledi.

İkiz kardeş: Zorbalık ve ikiyüzlülük!

M. Can Yüce

“Benim felsefem egemenlik anlayışına karşıdır. Egemenlik zulümdür, iktidar vahşettir. Ben, egemenlikten nefret ediyorum. Bu anlayış, etnik milliyetçiliği körüklemek demektir. Ben, iktidara karşıyım. Benim anlayışım demokratik toplumun inşa edilmesidir, demokratik mekanizmanın toplumda kurulmasıdır. Bunlar, egemenlik, ulus-devlet anlayışı İngilizlerin planıdır. Dünyaya bunu onlar pazarlıyor. Adeta bunu bir pislik gibi toplumun üzerine saçıyorlar. Onlar bu işlerin nasıl yapılacağını çok iyi biliyorlar, bu konuda yeterince uzmandırlar.” (Gündem Online, 9 Eylül tarihli Görüşme Notu...)

“Bir süredir DTP odaklı olarak Kızıl Bayrak’a ve gazetemiz çizgisindeki sınıf devrimcilerine yöneltilen saldırı ve provokasyonlar hakkında aşağıdaki hususları ilerici-devrimci kamuoyunun bilgisine sunuyoruz:

1- Geline yerde bu saldırıların ve provokasyonların münferit değil fakat DTP merkezli olduğu, buradan savunulduğu ve yönlendirildiği kesinlik kazanmış bulunmaktadır. Soruna çözüm arayan devrimci güçler tarafından DTP İstanbul İl Yönetimi ile yapılan görüşmeler bu konudaki belirsizliği ortadan kaldırmıştır. DTP İstanbul İl Yönetimi olup bitenlerin sorumluluğunu üstlenmekle kalmamış, bunu son derece kaba yeni saldırı tehditleriyle birleştirmiştir.

DTP İstanbul İl Yönetimi aldıkları tutumun merkezi düzeyde olduğunu da ifade etmiş bulunmaktadır. Bunun böyle olup olmadığını şu an kesin olarak söyleyebilecek durumda değiliz. Ama ciddi bir siyasal parti olarak DTP’yi bir an önce kamuoyu önünde gerekli açıklamaları yapmak, saldırılara ilişkin tutumunu ortaya koymak, kapalı kapılar ardında savurduğu tehditleri kamuoyu önünde de tüm açıklığı ile sıralamak ve savunmak sorumluluğu beklemektedir.

2- Saldırıları gazetemizde yıllardır misafir yazar olarak yazan M. Can Yüce’nin yazıları üzerinden gündeme getirilmiş olsa da bunun bizim için herhangi bir inandırıcılığı yoktur. Asıl sorun bizzat gazetemizle, onun ilkelere dayalı bağımsız devrimci çizgisindedir. Sol hareket ile ilişkilerini ilkesiz uyum ve koşulsuz tabiyet üzerine kurmaya fazlasıyla eğilimli (ve biraz da buna alıştırmış bulunan) PKK eksenli Kürt hareketi bu bağımsızlığı hiçbir zaman kabullenemedi ve değişik vesilelerle soruna dönüştürmeye çalıştı. Şu günlerde bunun yeni bir örneği ile yüz yüzeyiz. Son saldırılar da bunun bir ifadesidir.” (<http://www.kizilbayrak.net/>)

Birinci paragraftaki sözler kime ait, sözü ve özü bir olan, sözü ile davranışı arasında tutarlı bir içtenlik olan bir demokrata mı? Yoksa kendisini dokunulmaz bir tabu, hatta tanrı haline getiren ve getiren, en sıradan bir eleştiri ve farklı sese tahammül etmeyen, yıllardır kurduğu iktidar sistemi ile tam bir despotik kültür yaratan, bunu da sayısız pratikle kanıtlayan gerçek bir despota mı?

Diğer alıntı ise kısa bir önce saldırıya uğrayan **Kızıl Bayrak** gazetesinin bu konudaki açıklaması... Bu iki açıklamayı birlikte okuyup değerlendirdiğinizde karşı karşıya olduğumuz zorbalık ve aynı zamanda demagojik manipülasyonun hangi pervasızlık boyutlarında olduğunu anlamakta zorlanmazsınız? Öyle de olsa konuyu biraz açmakta yarar var.

Daha öncesi bir yana 1986 PKK 3. Kongresi’nden sonra içte en sıradan bir farklılığa izin vermeyen, bunu bastırma ve imha yöntemleriyle susturan, daha da önemlisi tam anlamıyla psikolojik terör ve karalama kampanyalarıyla farklı ses ve politik faaliyetleri bastıran, toplum içinde gelişme olanaklarını ortadan kaldıran Öcalan’ın ağzından bu sözler döküldüğünden sadece birkaç gün önce onun müritleri, bendeleri **Kızıl**

Bayrak gazetesine saldırmış, bununla yetinmemiş ve verdikleri ultimatomla “ya sitenizde yayınladığımız yazıları kaldırırız, ya da her türlü saldırganlığın hedefi olmaktan kurtulamazsınız” türünden pervasızlıklar içine girmişleridir... .

Hani felsefeniz egemenlik anlayışına karşıydı, bu anlayışa göre “egemenlik zulüm, iktidar vahşetti...”. Öyle mi? Peki, bu yaptığınızın anlamı nedir? Hangi iktidar ve egemenlik sistemlerinde düşünce, ifade ve eleştiri özgürlüğü yasak ve susturma araçlarına hedef oluyor?

Siz sizin gibi olmayanları, sizi onaylamayanları, dahası sizi eleştirenleri mahkûm etme, toplum içinde teşhir etme, itibarlarıyla oynama ve gözden düşürme kampanyalarını gerçekleştirme hakkını ve sınırsız özgürlüğünü kendinizde görüyorsunuz! Ama bu zorbalıklarınıza hedef olanlar tek bir söz söylemeyecekler, tek bir protestoda bulunmayacaklar! Bulduklarında ise her türlü hakaret ve yok etme yöntemiyle susturulmaya çalışacaklar... Bu pratiğin sizin literatürünüzdeki karşılığı ise “demokrasi” oluyor... Peki, bu nasıl bir demokrasidir ki, farklı olanların en sıradan söz söyleme hakkı dahi yok!

Buna, açık ki, despotik zorbalıktan başka bir şey denilmez... .

Demokrasi ve özgürlük adına söylenen sözler mi, onlar da zorbalığın ikiz kardeşi, kitleleri aldatma ve uyutma laflarıdır... . Bundan öte bir anlamı var mı?

“Kutsal değerleri hakarete uğruyormuş”! Bir an için varsayalım ki, yapılan eleştirileri “hakaret” olarak algıladınız? Tamam. Ama bu “hakaretlerin” çapı ve kitlelere ulaşma düzeyi ile her gün milyonların kulaklarına ve gözlerine çarpıtılan gerçek küfürler ve hakaretler karşısında tek bir eyleminiz var mı? Örneğin “terörist başı”, “bebek katili” laflarını söyleyenlere karşı aynı refleksleri mi gösteriyorsunuz? Yoksa her aşağılanma karşısında daha fazla eğilerek “barış” elini uzatarak mı kutsal değerlerinizi koruyorsunuz? Mecliste devrimcilerin, yurtseverlerin kanlarında eli olan MHP şeflerinin ellerini tutan, bunu bir “olgunluk” olarak sunan kimlerdi? Bugün faşist güruhun ağzından sizin hakkınızda bal mı dökülüyor? Gerçek hakaretleri yapanlara, hatta her gün aşağılayanlara “barış elini”

uzatanlar, değerleri koruma adına devrimcilere saldıranlar, hem davranışları, hem de sundukları gerekçeler bakımından tam anlamıyla bir ikiyüzlülük ve samimiyetsizlik içindedirler... .

Gerçekte onların derdi, hakarete uğramak ve buna tepki göstermek değildir! İç içe geçen bir genel ve güncel iki temel nedeni var:

Bir: Tek kişiye dayalı despotik iktidar sisteminin varlığını sürdürmenin başlıca yolu, her türlü farklı düşünce ve politik eğilimi bastırma ve mahkûm etmektir. Susturma ve tabi kılma, biat ettirme, bir siyaset tarzı, bir siyaset kültürü haline getirilmiştir! Bu bir iktidar tekeli yaratmış ve bunun sonsuza kadar sürmesini istemektedirler... . Sorun gerçekte hakaret ve ona tepki olsaydı, şimdiye dek sayısız kez kendilerini aşağılayan iktidara ve egemen güçlere karşı başlarını dik tutarlardı... .

İki: Her fırsatta kendilerini aşağılayan devletin başlattığı “demokratik açılım” sürecini “tarihi önemde” değerlendirdikleri için bu konuda sürece çomak sokabilecek her söz ve davranışı en büyük suç olarak görüp ve göstererek bastırmayı bir görev bilmektedirler... . Güncel pervasızlıklarının güncel en önemli nedeni budur! Hiç kuşkusuz ortada bir rastlantı, bir yerel tutum yok... . Kendi iktidar sistemlerini ve bunun güncel reflekslerini konuşuyorlar!

Bu noktada demokrat ve devrimci olmanın ve kalmanın en temel ve güncel ölçüsü ile karşı karşıyayız: Bu zorbalık ve onun ikiz kardeşi ikiyüzlülüğe net ve “ama”sız bir tavır mı alınacak; yoksa bu durumu kendisine dert etmeyerek “ortayol” bir tutumla, kayıtsız bir yaklaşımla mı yetinilecek, ya da “biat edenlere biat” etmeye devam mı edilecek? Temel soru budur. Bu sorunun yanıtı ise gerçek anlamda bir sınavdır! Gerçek devrimcilik ile sahte devrimciliğin temel yol ayrımı, gerçek mihenk taşlarından biri budur!

Hiç kuşkusuz bu tutum gerçekte Kürt halkının gerçek dostlarının kim olduğunu da bir kez daha netleştirecektir. Gerçek devrimcileri ve kendisine demokratım diyenleri zorbalık ve ikiyüzlülük karşısında net ve etkili tavır almaya çağırarak, sadece devrimci bir görevi hatırlatmaktadır!

15 Eylül 2009

DTP’ye yönelik operasyonlara kitlese tepki!

Diyarbakır, Şırnak, Mardin ve Van’da yapılan eş zamanlı operasyonlarla aralarında eski belediye başkanları ve belediye başkan yardımcılarının da bulunduğu 17 DTPlî’nin gözaltına alınması 13 Eylül günü başta Diyarbakır olmak üzere Kürdistan’ın çeşitli il ve ilçelerinde gerçekleştirilen kitlese yürüyüşlerle protesto edildi.

Diyarbakır’da kitlese protesto

DTP Diyarbakır İl binası önünde başlayan yürüyüşte, “Operasyonları durdurun, siyasi irademle diyalog kur!” ve “Ankara şaşırma Amed’in sabrını taşıma!” yazılı pankartlar açılırken gözaltına alınan DTP’lilerin serbest bırakılması istendi.

Eylemde Abdullah Öcalan posterlerinin yanısıra PKK ve KCK bayrakları taşındı.

İstanbul:

DTP İstanbul İl Örgütü Kadıköy İskele Meydanı’nda basın açıklaması yaptı. Eylemde konuşan Avcı, parti yöneticilerine yönelik operasyon

başlatıldığını ve DTP’nin siyaset dışına itilmeye çalışıldığını söyledi.

Batman:

Batman’da Gülistan Caddesi’nde basın açıklaması düzenlendi. İl Başkanı Ahmet Sormaz, gözaltı operasyonunun DTP ‘ye ve Kürt halkına karşı geliştirilen yeni bir konseptin göstergesi olduğunu söyledi.

Urfa:

DTP Urfa İl Örgütü’nün Karakoyun İş Merkezi önünde yaptığı basın açıklaması ve oturma eylemine KESK üyelerinin de aralarında bulunduğu 500 kişi katıldı. Açıklamada konuşan DTP İl Başkan Yardımcısı A. Kadir Çiçek, “Hiçbir baskı, gözdağı ve sindirme operasyonu asla bize geri adım attıramaz” dedi.

Adana, Van, Bitlis, İzmir, Mardin, Elazığ, Ceylanpınar, Çanakkale, Hatay, Gürcühan, Çaldıran, Erciş, Hakkari, Aydın, Ankara, Iğdır, Muş, Antep’de de protestolar gerçekleştirildi.

Ape Musa'nın katili sermaye devleti Kürt sorununu çözemez!

Musa Anter bütün bir yaşamını Kürt halkının özgürlük umudunu büyütme adadı. Mücadelenin karşısına çıkardığı görevlere bütün benliğiyle sarıldı. İnandığı çizgide kararlılıkla, inatla yürüdü.

Bundan dolayıdır ki, 20 Eylül 1992'de, 74 yaşındayken, kontrgerilla devletinin elemanları tarafından katledildi.

Sömürgeci sermaye devleti, halkların kardeşliği için mücadele eden, Kürt halkının özgürlük umudunu büyüten aydınlara hep düşman gözle baktı. Faşist çetelerini, kontrgerilla örgütlenmesini, Musa Anter vb. aydınları katletmek için harekete geçirdi.

Musa Anter: Kürt halkının baş eğmez kartalı!

Musa Anter 1918 yılında Nusaybin'in Zivin Köyünde doğdu. Dersim isyanı sırasında gözaltına alındı. Atatürk'ün annesine küftüğü gerekçesi ile 45 gün gözaltında tutuldu. Ancak daha sonra 'ağa'nın oğlu olduğu için affedilip serbest bırakıldı. 1941 yılında İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi, ancak hiçbir zaman avukatlık yapmadı.

Musa Anter henüz 16 yaşındayken ilk tutukluğunu yaşadı. 1959'da '49'lar davasından, 1970'lerde Devrimci Doğu Kültür Ocakları davasından, 12 Eylül döneminde ise Kürtçülük propagandası yaptığı gerekçesi ile tutuklandı. Ömrünün 10 yılı aşkın süresini cezaevinde geçirdi. 1971'de kapatılan TİP'in yöneticilerinden olan Musa Anter, *Özgür Gündem* ve *Yeni Ülke* gazetelerinde köşe yazarlığı da yaptı.

Bütün bir yaşamını mücadele içerisinde geçiren, mücadelenin karşısına çıkardığı birçok bedeli ödeyen, ömrü boyunca inançlarına sahip çıkan Musa Anter'in sesinden dinlediğimiz şiirde söylendiği gibi; yaşamının bir başka adı direnmektir. Ape Musa yaşamına yüreğini koyanlardandı! Yüreğinin kovuğunda yaşamayı onursuzluk sayanlardandı!

Musa Anter'i kontrgerilla elemanları katletti!

Ape Musa Kürt halkının özgürlük mücadelesine gönülden bağlıydı. Yetenek ve özellikleri ile Kürt halkına ışık olma görevini aktif bir şekilde sürdürüyordu. Sermaye devletinin ölüm fermanının nedeni de bu özellikleriydi.

Musa Anter'in ölümü uzun yıllar faili meçhul olarak kabul edildi. Ancak ölümünden 13 yıl sonra, Musa Anter'in vurularak öldürülmesinin faillerinden biri olan, kontrgerilla elemanı Abdülkadir Aygan gerçeklere ışık tutan itiraflarda bulundu. Aygan'ın itirafları Musa Anter cinayetinin gerisindeki kontrgerilla devleti ile cinayetin JİTEM ile olan bağlantısını bütün açıklığı ile gözler önüne serdi.

JİTEM adına çalıştığını ifade eden Abdülkadir Aygan, Musa Anter'i öldürmek için eski bir PKK itiraftısını kullandıklarını itiraf etti. Aygan'ın anlatımlarına göre, "Hogir" kod adlı itiraftçı Musa Anter'i taniyordu ve O'nu tekrar PKK'ye katılmak istediğini söyleyerek görüşmeye çağırdı. Musa Anter'i almaya Hamit isimli biri gönderildi. Altlarında ise JİTEM'in Yeşil'e armağanı bir Land Rover vardı. Musa Anter, Orhan Miroğlu'nu da yanına alarak, onları

Hogir'e götürecekti Hamit'le beraber bir taksiye bindi. Taksi hareket ettikten bir süre sonra Hamit'in heyecanlı davranışlarından dolayı Musa Anter ortada bir gariplik olduğunu sezdi. Kendisinden şüphelenildiğini fark eden Hamit, "geldik" diyerek arabayı durdurdu. Orhan Miroğlu ile beraber araçtan inen Musa Anter'i birkaç el ateş ederek kafasından vurdu.

Kontrgerilla devletinin baskıları devam ediyor

Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen kirli savaş devam ediyor. Kürt halkına yönelik baskı ve terör devam ediyor. Şemdinli'de Umut Kitapevi'nin bombalanması eyleminin failleriyle ilgili verilen ceza Yargıtay tarafından bozuluyor. Katliam sanıkları olan

kontrgerilla elemanları tek tek serbest bırakılıyor. KESK üyeleri, yöneticileri, halkların kardeşliğini savundukları, DTP yöneticileri Kürt sorununu dile getirdikleri için tutuklama terörüne maruz kalıyor. Meşru hakları için eylem yapan Kürt halkına, biber gazı, cop, tekme, tokatla yanıt veriliyor. Uyduruk gerekçelerle gözaltına alınıp işkencelerden geçirilen Kürt çocukları uydurma gerekçelerle tutuklanıyor. Haklarında onlarca yıl hapis cezası isteniyor.

Son gelişmeler, Kürt halkının boş söylemlere aldanmaması, Kürt sorununun çözümü çerçevesinde somut adımlar atılmasını beklememesi gerektiğini tüm açıklığıyla göstermiştir. Kürt halkı ancak Türkiye işçi sınıfı ile birlikte kararlı direnişini yükselterek demokratik hak ve özgürlüklerini kazanabilir, faili meçhul cinayetlerin hesabını sorabilir.

Devrimci ozanımızı ölümünün 24. yılında saygıyla anıyoruz...

Ruhi Su: Ezilenlerin gür sesi

20 Eylül 1985 tarihinde yitirdiğimiz Ruhi Su, ölümünün üzerinden geçen 24 yıla rağmen kendini halkına adanmış devrimci bir ozan olarak hafızalarımızdaki yerini koruyor. Ruhi Su'nun devrim davasına adanmış "ezgili yüreği" burjuvazinin çürümüş ve kokuşmuş düzenine inat aradan geçen on yıllara rağmen ilerici ve devrimciler şahsında yaşamaya devam ediyor.

1912 yılında Van'da Ermeni bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen devrimci ozan Ruhi Su, annesini ve babasını hiç tanıyamadı. 10 yaşına dek ona sahip çıkan yoksul bir ailenin yanında kaldı, daha sonraki eğitim yaşamı öksüzler yurdunda ve yatılı okullarda geçti.

Öksüzler yurdunda tanıştığı müzikle emekçilerin acılarını ve isyanını birleştirdi. Halkın ezgilerini devrim davası için seslendirdi. Önce Müzik Öğretmen Okulu'na girdi, daha sonra Devlet Konservatuvarı'nda Şan bölümünde eğitim gördü. Bir süre müzik öğretmenliği yaptıktan sonra opera sanatçısı olarak çalışmaya başladı.

Aldığı batı müziği eğitiminin yanında, hiçbir zaman türkü söylemekten vazgeçmeyen devrimci ozan, konservatuvarda aldığı eğitimle türkülerini ustaca yorumlayarak kendine özgü tarzını yarattı. O kendine özgü sesi ve tarzıyla Pir Sultanlar'ı, Karacaoğlanlar'ı, Nesimiler'i ve daha nice halk ozanını günümüze taşıdı. Türkülere sevdası, onu Anadolu'nun türkülerini derlemeye, Nazım'ın şiirlerini bestelemeye itti.

Ruhi Su, örgütsüz bir sanatçı olarak devrim davasının savunulamayacağını biliyordu. Bu yüzden tüm yaşamını devrim davasına adanmayı seçti. 1950'li yıllarda devletin "komünist avı" sırasında gözaltına alındı, işkence gördü ve 5 buçuk yıl zindanda kaldı. Opera sanatçılığı ve hocalık görevi devlet tarafından sona erdirildi. Zindan hayatının ardından ise sefalet içindeki sürgün yılları başladı, kara listeye alındı. Konser vermesi, plak çıkarması ve program yapması yasaklandı.

1960'ta İstanbul'da Taksim Belediye Gazinosu'nda sahneye çıkan Ruhi Su, bir yandan da

halk türkülerini kaydedip arşivleme görevini üstlendi. Bu arada radyoda da "Basbariton Ruhi Su Türküler Söylüyor" adlı radyo programı yaptı. Bu programlardan birinde söylediği "*Serdari halimiz böyle n'olacak? Kısa çöp uzundan hakkın alacak*" türküsü nedeniyle radyodaki işine son verildi.

Söylediği türkülerdeki siyasi vurgular yüzünden aleyhinde kampanyalar başlatılan ve işini kaybeden sanatçı, türkülerini derleyip yeniden yorumlama işine kendi başına devam etti. 1975'te Sümeyra Çakır'la birlikte Dostlar Korosu'nu kurdu. 1978'den sonra ürettiği kasetlerle halk müziğinin yaygınlaşmasını sağladı.

12 Eylül askeri faşist darbesine denk gelen hastalık sürecinde yurtdışında tedavi görmesi engellenen Ruhi Su, ilerleyen hastalığı nedeniyle 20 Eylül 1985 tarihinde yaşamını yitirdi. Ruhi Su'yu zindanlara atan, ilerleyen hastalığının tedavisini engelleyen 12 Eylül cuntası O'nun emekçilerle olan bağını koparamadı. Devrimci ozanın cenazesi de yaşamı gibi görkemliydi. Ruhi Su'nun cenaze töreni, 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından gerçekleştirilen en büyük ve görkemli gösterilerden birine tanıklık etti.

Devrimci ozan Ruhi Su, bugünün yoz kültürünün temsilcilerine ve sahte sanatçılara karşı hala aramızda, hala işçilerin ve emekçilerin haklı mücadelesinin yanı başında.

Devrim ve sosyalizm mücadelesine olan inancıyla halkın ezgilerini dillendiren devrimci ozan Ruhi Su, sanatın bir "eylem" olduğunu söyledi ve böyle yaşadı. O, düşüncesini de sevgisini de sanatında ortaya koydu. Devrimci ozan olarak sanatı bir eylem aracıydı.

Ruhi Su, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi taşıyan "ezgili yüreğiyle" sömürü düzenine karşı söylediğimiz marşlarda, türkülerde yaşamaya devam ediyor, edecek...

Yaşamını devrim ve sosyalizm mücadelesine adanmış devrimci ozan Ruhi Su'nun anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele Postası

Mamak'ta Yılmaz Güney anıldı

Devlet terörüne, bölgede yürüttükleri faaliyetle cevap veren Mamak İşçi Kültür Evi, bu çalışmalar kapsamında devrimci sanatçı Yılmaz Güney'in ölüm yıldönümüne etkinlik düzenledi. Mamak İşçi Kültür Evi'nde "Duvar" filminin gösterimini yaptı.

13 Eylül akşamı devrim savaşçıları ve devrim sanatçıları anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Yılmaz Güney'in "ezilen sınıfların sınıf kardeşliği en güçlü silahlarımızdan biridir. Dost ve düşman, herkes bilsin ki kazanacağız! Mutlaka kazanacağız! Bir köle olarak yaşamaktansa, bir özgürlük savaşçısı olarak yaşamak daha iyidir!" şeklindeki son sözleri dinlendi. Ardından film gösterimine geçildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Aydınlar: Deniz Gezmiş Köprüsü yeniden yapılsın!

Aydın ve sanatçılar, Hakkari'de devrimciler tarafından yapılan ve 1999 yılında yıkılan **Deniz Gezmiş Köprüsü**'nün yeniden yapımı için düzenleyecekleri dayanışma gecesine ilişkin 11 Eylül günü basın toplantısı gerçekleştirdiler.

Aralarında Nejat Yavaşoğulları, Cezmi Ersöz, Ragıp Zarakolu ve Yasemin Göksoy'un da bulunduğu yazar, aydın ve sanatçılar, 1969 yılında devrimci gençler tarafından yapılan ve 1999 yılında "güvenlik" gerekçesiyle yıkılan Hakkari'deki "Deniz Gezmiş Köprüsü"nü yeniden yapılması için harekete geçtiklerini belirttiler.

"İstanbul'dan Hakkari'ye Köprü Ol. Barışa Köprü Ol" şiarıyla bir araya gelen aydın ve yazarlar adına basın açıklamasını şair Cezmi Ersöz okudu.

Ersöz, 1969 yılında dönemin devrimci gençleri tarafından Hakkari-Zap Suyu üzerinde yaptırılan köprü'nün güvenlik nedeniyle yıkıldığını belirterek, demokratik açılım'ın tartışıldığı bugünlerde bölge halkı için önemi büyük olan köprüyü tekrar hayata geçirmek istediklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

ESP'lilere tutuklama terörü!

8 Eylül'de gözaltına alınan 24 ESP'li, 11 Eylül günü Ankara Adliyesi'ne çıkarıldı.

Savcılık Güven Akın, Selim Sezer, Ferda Çakmak, Pınar Gayip ve Murat Güner adlı ESP'lileri serbest bırakırken 19'unu tutuklama talebiyle mahkemeye sevk etti. Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi ise 13 ESP'li hakkında tutuklama kararı verdi.

Tutuklanan ESP'lilerin isimleri şöyle: BEKSAV Yönetim Kurulu Başkanı Hacı Orman, Sıtkı Güngör, Figen Yüksekdağ, İsmnaz Ergün, Ayşe Yumlu Yeter, Fatma Saygılı, Ayhan Namoğlu, Emin Orhan, Çağdaş Karakuş, Hayriye Çiçek, Mustafa Naci Topper, Cenan Altunç, Uğur Ok.

ESP'lilerin ifade işlemleri sürerken ilerici, devrimci kurumlar da Ankara Adliyesi önünde toplandı, TMY terörünü protesto etti.

ESP'den eylem...

ESP, birçok ilde 8 Eylül günü gerçekleştirilen operasyonların ardından 13 çalışanının tutuklanmasına karşı 16 Eylül günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti. Açıklamanın ardından sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Sultanahmet Adliyesi Parkı'nda bir araya gelen ESP'liler, "TMY terörüne son. Tutuklanan sosyalistler serbest bırakılsın / ESP" pankartı ve "Kavganın ışığı sönmeyecek", "TMY iptal edilsin", "ESP susmadı susmayacak", "Faşizme karşı omuz omuza" dövizlerini açtılar.

Basın açıklamasını okuyan Havalı Mengi, devletin, Kutsiye Bozoklar'ın cenaze törenini ve Gazi Mahallesi'nde baz istasyonuna karşı verilen mücadeleyi bahane ederek Ankara'da 13, İstanbul'da 6 kişiyi tutukladığını ifade etti.

Mengi, TMY yasasıyla olağanüstü yetkilerle donatılan kolluk güçlerinin devrimci, sosyalist bütün muhalif güçleri susturmak için her türlü hukuksuzluğa başvurduğunu belirtti. 8 Eylül 2006'dan bu yana operasyonların kesintisiz sürdüğünü belirten Mengi, ESP'nin bu topraklardaki mücadelecilerle dinamiklerden birisi olduğunu vurguladı. ESP'liler açıklamanın ardından suç duyurusunda bulundu.

DTP, SP, Emekli-Sen, EHP, KESK İstanbul Şubeler Platformu, EKD, Limter-İş ve Partizan'ın destek verdiği eylemde "Toplumla mücadele yasası iptal edilsin!", "Bize gücünüz yetmez biz kazanacağız!", "Kutsiye Bozoklar ışıktır. Işığı hapsedemezsiniz!" ve "ESP umuttur, umut dimdik ayakta!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tutuklu devrimciler ilk mahkemelerine çıkarıldı

Yaklaşık 8 aydır "**Yasadışı örgüte finansman sağladıkları**" iddiası ile tutuklu bulunan İşçi-Köylü gazetesi eski çalışanlarının ilk duruşması 14 Eylül 2009 tarihinde Beşiktaş Adliyesi'nde görüldü.

İşçi-Köylü gazetesi eski çalışanları Sema Gül, Arzu Özdemir, Emriye Demirkır ve Özgür Elitemiz'in 8 ay sonra ilk kez hakim karşısına çıkarak ifade verdiği dava duruşmasında devrimci tutsakların savunmaları alındı.

Özgür Elitemiz, sözlü savunmasında İşçi-Köylü gazetesinin meşru olduğunu ve bir süre gazetede çalıştığını dile getirerek hukuksuz bir şekilde sekiz aydır tutuklu olduğunu söyledi, tahliyesini talep etti.

Sema Gül ve **Arzu Özdemir** ise duruşmada, yazılı savunmalarını okudular.

İşçi-Köylü gazetesi okurları savunmalarında, İşçi-Köylü'nün devrimci-sosyalist bir yayın çizgisine sahip olduğunu ve Basın Kanunu çerçevesinde yayın faaliyetini sürdürdüğünü, işçilerin emekçilerin sesi olduğunu dile getirerek, faaliyetlerinin meşru olduğunu savundular.

"Yasadışı örgüte finansman sağladıkları" iddiasını reddeden Gül ve Özdemir gazetede çalıştıkları süre boyunca yapılan harcamaların her yayınevini doğal harcaması olduğunu, iddiaların devrimci-sosyalist basına yönelik düşmanca tutumun bir yansıması olduğunu, iddiaların asılsız ve hukuksuz olduğunu söylediler.

Emriye Demirkır da mahkemede yaptığı savunmada iddiaların hiçbir hukuki dayanağının olmadığını söyleyerek tahliyesini talep etti.

İşçi-Köylü okurları 8 ay önce, uzun namlulu silahlarla evlerini basan Özel Timler tarafından gözaltına alınmış ve tutuklanarak Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne sevk edilmişlerdi.

Mahkeme 26 Ocak 2010 tarihine ertelendi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Ali Bey Mah., Çelikel Sok., Sakarya İş Hanı Kat: 5
No: 58 **ESKİŞEHİR**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 60 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 120 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

